

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRITTANÉE
NICOLE

MOTHER

faker

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SAHTEKAR ANNE

BRITTANÉE NICOLE

MOTHER *faker*

Brittanée Nicole

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Mother Faker© 2024 Brittanée Nicole tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Birinci Baskı Ocak 2024

Kapak Tasarımı Love Lee'den Madi tarafından

Yaratıcı Formatlama Sara PA's Services'den

Sara tarafından

Beth tarafından VB Edits ve Silvia's Reading Corner'da düzenlendi

Playlist

Sparks Fly (Taylor's Version) - Taylor Swift Good

As Hetl - Lizzo

Yaptığı Her Küçük Şey Sihirli-

Sonunda Uyuyabildim

R U Mine? - Arctic Monkeys

Nobody Gets Me - SZA

2 Be Loved (Am I Ready) - Lizzo

Solid Ground - Vance Joy Firework

- Katy Perry

Fearless (Taylor's Version) - Taylor Swift

Into You - Ariana Grande

Electric Love - BORNES

*What Makes You Beautiful - (One Direction)

*Beckett bunu Liv için her gün söylerdi

Dedication

*be fun to live to \$kšfllffwzdf nāissōvūr kids
without a man. Thiii dmzkin^tt book u \$mrttcis .*

of this book. The same can not be said about
broottttbillisruürw.

İÇİNDEKİLER

1. [Liv](#)
2. [Liv](#)
3. [Beckett](#)
4. [Liv](#)
5. [Liv](#)
6. [Beckett](#)
7. [Liv](#)
8. [Beckett](#)
9. [Liv](#)
10. [Beckett](#)
11. [Liv](#)
12. [Liv](#)
13. [Beckett](#)
14. [Liv](#)
15. [Beckett](#)
16. [Liv](#)
17. [Liv](#)
18. [Beckett](#)
19. [Liv](#)
20. [Beckett](#)
21. [Liv](#)
22. [Beckett](#)
23. [Liv](#)
24. [Beckett](#)
25. [Liv](#)
26. [Beckett](#)
27. [Liv](#)
28. [Beckett](#)
29. [Liv](#)
30. [Liv](#)
31. [Beckett](#)
32. [Beckett](#)
33. [Liv](#)
34. [Liv](#)
35. [Beckett](#)
36. [Liv](#)
37. [Beckett](#)
38. [Liv](#)
- [Sonsöz](#)

[Mother Maker Ön Gösterim Teşekkürleri](#)
[Brittanée Nicole tarafından da](#)

"Y Stadyumu bir avuç okul öncesi çocuğa açmamı mı istiyorsun?" diye homurdanıyor patronum, alnı kırışıyor ve yeşil gözleri beni delip geçiyor. "Muhtemelen sahaya işeyecekler."

Tanrım. Adam bu kadar kalın kafalı olabilir.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve Beckett Langfield'a bakıyorum. "Her şeyden önce, onlar köpek değil. Ve bu tür ifadeler tam da bu yüzden medyanın sizin çocukları sevmediğinizi söylemesine neden oluyor."

"Çocukları severim" diyor, sanki gökyüzü mavi ve çimenler yeşilmiş gibi.

İçimden, bilgisiz patronuma gözlerimi deviriyorum. Beckett Langfield üç şeyi sever: az pişmiş biftekleri, çıplak kadınları ve bankada faiz getiren milyarları. Beckett bir çocuğun yanında ne yapacağını bilemez, bırakın birilerini onlardan hoşlandığına ikna etmeyi.

Yüzüne gülmek en iyi taktiğim olmazdı. Beckett gibi bir adamla olmaz. Bu yüzden onu yatıştıracağım ve Boston Revs'in halkla ilişkiler müdürünün sık sık yapmak zorunda olduğu gibi olayı çarpıtacağım.

"Bu senin neyi sevip sevmediğinle ilgili değil," diye başlıyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Bu, neyi sevdiğin görüntüsünü vermekle ilgili. Ve şu anda çocuklardan hoşlanmıyormuş gibi *görünüyorsun*. Bunu değiştirmeliyiz."

"Hepsi *bir* hayır kurumuna dediğim için," diye homurdanıyor, koltuğunun kenarını bacaklarının iki yanında öyle sıkı kavırıyor ki eklemleri bembeyaz oluyor.

"*St. Jude*'du ve soruna neden olan da bunu söyleme *şeklinizdi*."

"Stadyum o gece dolu."

Bu sefer gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. "Evet, mayo baskısı etkinliği için.

Okul öncesi çocuklar yerine pinup modellerini seçtin."

"Ben o kelimeleri hiç kullanmadım. Medya bunu kullandı," diye savunurken kaşları çatıldı. "St. Jude'un etkinliği ayarlamak için iletişime geçen kuruluş olduğunu bile bilmiyordum. Wendy'ye söylediğim tek şey rezervasyon yaptırdığımızı bildirmesiydi."

Omuz silkerek öne doğru eğildim. "Wendy ağzını açtı, şimdi de senin çocukları sevmediğin söyleniyor."

"Ama çocukları severim," diye homurdanırken, içinde seyahat ettiğimiz limuzin sarsılıyor ve lastikler gıcırdayarak duruyor. Beni tutacak bir emniyet kemeri olmadan, öne doğru yuvarlanarak patronumun kucağına düşüyorum.

"Siktir," diye inliyor üstümde.

Başımı kaldırıp uzunluğuna bakıyorum ve o anda tam anlamıyla kasıklarına kafa attığımı fark ediyorum. Yani kafam şu anda patronumun sikine değiyor.

"Aman Tanrım," diye bağırarak kendimi düzeltmeye çalışıyorum. Tabii ki bunu yapmaya çalışırken ellerim kalçalarına iniyor ve sonra araba tekrar öne doğru sarsılıyor, bu sefer taşaklarına yumruk atmama neden oluyor.

"Ne oluyor Liv?" diye bağırıyor, aletini korumak için dizlerini birbirine çekerek.

Ama hala çok yakınım, bu yüzden bacaklarını birbirine sıkıştırırken, başım kalçalarının arasına sıkışıyor ve dengemi kaybedip tekrar öne düşmeme neden oluyor.

Limuzinin kapısı açıldı ve Charlie, şoförümüz, içeri eğildi. "Bayım. Langfield, çok üzgünüm-"

Başımı çevirmeye çalışıyorum ama Beckett'ın kalçaları arasında ölümüne sıkışmış durumdayım. Üstümde, misafirimiz olduğunun farkında olmadan hâlâ acı içinde inliyor.

"Oh, kahretsin!" Charlie bağıyor. Beni görünce gözleri büyüdü. "Um, bir köpeğe çarptık, um... Böldüğüm için üzgünüm ama..."

Dirseğimle patronumun bacaklarının arasından sıyrılıyorum ve kendimi düzeltmek için emniyet kemerine tutunuyorum. "Tanrı aşkına Charlie, hiçbir şeyi bölmüyorsun. Sen frene basınca düştüm sadece."

Charlie'nin kırmızı yüzü rahatlayarak sarkıyor ama Beckett acı içinde tekrar bağırdığında ikimiz de dönüyoruz.

"Hastaneye gitmem gerek."

Öfkeyle koltuğa oturup arabadan dışarı kayıyorum. ", " diye sesleniyorum ona. "Erkekler bebek gibi." Kaldırımda dik durarak eteğimi aşağı çekiyorum ve üstümü düzeltiyorum. Normalde tepemde topuz yaptığım saçlarımın Beckett'ın kalça yanığı yüzünden mahvolduğuna eminim. Böyle bir şey var mı? Sanırım olabilir. Beni mengene gibi kavradığı boynumu ovuşturuyorum ve koca bebeğin arabadan inmesini bekliyorum.

Küçük bir çocuk Charlie'ye "Köpeğimi öldürdün!" diye bağıır.

Midem bulanıyor ve bunun ne kadar kötü olduğunu düşünerek inlemekten kendimi alamıyorum.

Çocukları severim. Ve köpekleri. Duyarsız olmaya çalışmıyorum ama bu neden başka birinin başına gelmesin ki? Gözlerimi kapatıp dört kez nefes alıyorum, sonra dört kez veriyorum, kendimi yaslı çocuğa ve annesine yaklaştırmaya hazırlıyorum.

Küçük çocuk sekiz yaşından büyük olamaz. Benim Winnie'mle hemen hemen aynı boyda. O dramatiktir, bu çocuğun da öyle olmasını bekliyorum.

"Çok özür dilerim," diyerek anneye doğru yürüdüm.

Alt dudağı titriyor ve yüzü gözyaşlarıyla kaplı. Kendinden geçmiş gibi görünüyor. "İkinizden biri yaralandı mı?"

Çocuk hâlâ arka yolcu kapısının yanında duran Charlie'yi işaret ediyor. "Köpeğimi öldürdün!"

Zavallı Charlie perişan görünüyor, yüzü her an çökecekmiş gibi kül rengi. Beckett, tabii ki, hala ortalıkta yok. Yemin ederim, eğer o adam buraya kırık penisi için bağırırmaya gelirse, çığlık atacağım.

"Biri polisi arasın!" diye feryat ediyor çocuk. "Köpeğimi öldürdün!"

Telefonumu kaldırarak annesine aramayı benim yapacağımı belirtiyorum. Bir rapor tutulması gerekecek, ama umarım annesiyle konuşup ona güzel bir

Böylece bunu basından uzak tutabiliriz. Şu anda böyle bir teşvikte bulunmak çocuğunu sakinleştirmeyecektir.

Telefon etmek için arkamı döndüğümde Beckett nihayet ortaya çıktı. İşleri yoluna koyması için ona işaret ediyorum - söz konusu kadınlar olduğunda şaşırtıcı derecede iyi olduğu bir şey. Anneyi kazanmak için saçma sapan yakışıklılığını kullanabilir ve sonra da çocuğunu sakinleştirebilir.

Görevliyle konuşurken arkamdaki sesler daha da yükseliyor. Durumu değerlendirmek için kaldırımda döndüğümde, çocuğun suçlayıcı bir parmakla Beckett'ı işaret ettiğini görüyorum. "Çocuklardan nefret eden sen değil misin?"

Olamaz.

Hiç tereddüt etmeden Beckett'ın kaval kemiğine tekme atıyor. Tam o anda köpek canlanıyor, hepimizin ödünü koparıyor ve Beckett'ın öne doğru düşmesine neden oluyor. Doğal olarak çocuğun üzerine düşüyor ve yarım saniye sonra bir kamera sesi duyuyorum.

Kahretsin, işimden gerçekten nefret ediyorum.

"H unnys, ben geldim," diye bağıyorum kahverengi taş evimizin kapısını açarken. Ön kapıdan her beni karşılayan manzara karşısında hâlâ başımı sallıyorum. Bir Paskalya Tavşanı, bir ren geyiği ve birkaç aşırı büyümüş bitkiler çimenleri süslüyor. Noel ışıkları ön pencereyi çevreliyor ve penceredeki tabela yoldan geçen herkese Mutlu *Valen* Günü diliyor. *Çivisi* düşmüş ve hiçbirimiz onu tekrar bantlama zahmetine girmemiştir. Burası biraz felaket bir yer ama burası evimiz.

Ayakkabılarımı çıkarıp karanlık fuayeye bakıyorum. Ürkütücü bir sessizlik. "Dylan?" Şarkı söylüyorum, sinirlerim karnımda çırpınıyor.

Dylan nasıl sessiz olunacağını bilmiyor, belli ki bir sorun var. Çocuklar onu bağladı mı? Ağız tıkalı ve bir yere bağlı mı? İkizlerin yaptığını düşünmezdim.

İki ay önce birlikte yaşamaya başladığımızdan beri Dylan tüm çocukların okul sonrası bakımını ve Adeline ile Finn'in tam zamanlı bakımını üstlendi. Eski kocam dadılıktan ayrıldığından beri o bir nimet oldu. Kendall, Drake ile yatma eğilimi olmasına rağmen, çocuklarla arası çok iyiydi. Ama artık ilişki bittiği için çocuklara yardım edemiyor.

Birkaç ay önce tatildeyken, en yakın arkadaşlarıma hayatımın herkesi inandırdığım kadar mükemmel olmadığını itiraf ettim ve Shayla ile Delia da buna boğulmakta olduklarını itiraf ederek karşılık verdiler. Dylan dahiyane bir fikirle imdadıma yetişti. Delia'nın büyük teyzesinin ona bıraktığı kahverengi taş eve taşınmamızı ve çocuklarımızı *Fuller House* tarzında birlikte büyütmemizi önerdi. Aramızda yedi çocuk var, bu yüzden oldukça öğrenme eğrisi oldu. Günün bu saatinde Dylan'ı genellikle bulduğum mutfığa doğru koridordaki ham kontrplak zemin üzerinde ilerlerken, tavandan düşen parçacıklardan kaçmak için biraz eğilmem gerekiyor. Delia bize *evin yerleştiğini* söyledi.

neredeysen her gece. Evet, çorba kaselerimize yerleşiyoruz.

Brownstone'un ne kadar çok iş gerektireceğini küçümsedi. Beni yanlış anlamayın, en iyi arkadaşlarımla yaşadığım için minnettarım, ancak bu evin önemli sorunları var ve hiçbirimizin bununla düzgün bir şekilde ilgilenecek parası olduğundan emin değilim.

Gerçi bu başka bir günün sorunu. Şu anda çocuklarımı bulmam gerek.

Ve Dylan.

Hangi cehennemde o?

"Dylan? Finn? Winnie?" Bağırıyorum.

En küçük kızımın hafif mırıltısı alt kata kadar geliyor. Uykusundan yeni mi uyanıyor? Eski beyaz sobanın üzerindeki saate bakıyorum. O kadar eski ki, saati göstermek için ters dönüyor ve bazılarının sinir bozucu bulacağı bir tik tak sesi çıkarıyor. Bu noktada, hepimiz buna alıştık.

Saat 18:05. Adeline beşiğinde ve diğer herkes kayıp. Burada ne haltlar dönüyor?

Nefesimi tutarak dar merdivenleri çıkıyorum, sondan ikinci basamağın en sol tarafına bastığımdan emin oluyorum. Eğer doğru basarsam, gevşek tahta devrilecek ve bileğime çarpacak. acıtıyor ama görünüşe göre Delia'nın geçici olarak bir kontrplak parçasıyla değiştirmeyi kabul etmesi için yeterli değil.

Evin karakterini ve bütünlüğünü korumamız gerekiyor, diyor.

Derin nefes al, iki, üç, dört. Dışarı, iki, üç, dört.

Her şey yoluna girecek.

Basamaktan başarıyla kurtulduktan sonra sahanlığa ulaşıyorum ve aceleyle koridorun sonuna gidiyorum. Adeline benim odamda uyuduğu için kızlar büyük odayı almamda ısrar ettiler. Odamın bir tarafında daha küçük ikinci bir oda var. Burası biraz felaket ama eninde sonunda çocuk odasına dönüştürmeyi planlıyorum.

Bir gün.

Eğer zamanım olursa.

Çocuk odasına tek erişim noktası ne yazık ki dolaptan geçiyor, ancak mükemmel miktarda ışık alan oldukça dairesel bir penceresi var.

Finn ve Winnie'nin her birinin benimkinin yanında kendi odaları var. Finn, Dylan'ın on beş yaşındaki oğlu Liam'ı idol olarak görmesine ve onunla yatmak için yalvarmasına rağmen, onun odası benimkinin iki kat altında, bu yüzden hayır. Ne kadar büyük bir çocuk olduğunu iddia etse de dört yaşındaki oğlumu yakınımında tutmayı tercih ederim.

Liam'ın bu kararı onayladığına eminim. Evdeki herhangi birine çok az ilgi gösteriyor, bu yüzden odama baktığımda onu beşiğin korkuluğuna yaslanmış bulduğumda şaşırıyorum.

"Ve sonra bana eğer beş doları vermezsem onu döveceğini söyledi-"

Boğazımı yüksek sesle temizliyorum, neyse ki hikayesi yeni yürümeye başlayan çocuğum için çok olgunlaşmadan önce onu kesiyorum.

Liam dönüyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. Onu iki yaşındaki çocuğuma kötü bir söz söylemek üzereyken yakaladığım için mi yoksa onunla konuşurken yakaladığım için mi emin değilim.

"Merhaba Liv Teyze," diyor sessizce, dikkati Liv Teyze dışında her yere dağılıyor.

Ben.

Küçük kızıma gülümseyerek odaya giriyorum. Beni görünce kollarını yukarı kaldırıyor, ellerini açıp kapatıyor. O kadar büyüyor ki. Vücudumun her zerresinde hissettiğim yorgunluğa rağmen, elimde olmadan onu kollarımın arasına alıyorum ve bir anlığına onun iyiliğini içime çekiyorum. Bir vuruş beni çoğu gün saatlerce idare edebiliyor.

Anneler olarak elimize geçen tek şey bu. Anlar. Uyanık olduğumuz saatlerin büyük çoğunluğunu koşarak, bağırarak, çabalayarak ya da başarısız olarak geçiriyoruz. Ama işten sonra sadece Adeline ve benim olduğumuz bu birkaç saniyelik sessizlik bana belki de o kadar da kötü bir iş yapmadığımı hissettiriyor.

Addie'nin başının üzerinden, beşikten geriye doğru çekilmiş olan Liam'a bakıyorum. "Annen nerede?"

Bana şeytani sırtışılarından birini yapıyor ve hemen en iyi arkadaşımın çılgın planlarından birinin peşinde olduğunu anlıyorum.

"Phil gölgesini görmedi," diyor omuz silkerek. "Phil kim?"

"Liv, et. Punxsutawney Phil," diye kışkırtıyor Liam.

Gözlerimi kısarak açıklıyorum. "Punxsutawney Phil neredeyse iki ay önce gölgesini görmedi ve bu bir şekilde annenin bugün kayıp olduğu anlamına mı geliyor?"

Liam'ın hayattaki amacı bugünlerde bizi alt etmek. Şu anda Dylan'ı ve tüm çocukları bodrumda bağlamadığından yüzde yüz emin değilim.

Liam ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak tekrar sırtıyor. "Sebzeler için endişeleniyor."

"Ne sebzesi?" Adeline'i ayağa kaldırdım ve içimi çektim. "Sebzemiz bile yok."

"Doğru ya. Çünkü Phil gölgesini görmedi." Ses tonu çok ciddi. Sanki bu açıklamanın çok mantıklı olduğunu düşünüyor.

Gözlerimi sıkarak dört kez nefes alıp dört kez veriyorum. Liam'a tekrar baktığımda, sık sık takındığı o soğuk ifadeyle beni inceliyor. Ağzı düz bir çizgi halinde, gözleri donuk ve ilgisiz. Yemin ederim, çocuk sürekli hepimizle alay ediyor ve hiçbirimiz ona ayak uyduracak kadar zeki değiliz.

Hâlâ bir şey anlamadım, tekrar deniyorum. "Açık olmak gerekirse, normalde Şubat ayında Philadelphia'daki bir delikten çıkan dağ sıçanı gölgesini görmedi mi? Ve bu yüzden, neredeyse iki ay sonra, annen ve çocuklarım kayıp mı? *Sebzeler* için endişelendiği için mi?"

Liam omuz silkıyor. "Şimdi anladın işte." Adeline'in başının üstünü okşuyor ve ona göz kırpmıyor. Sonra odadan çıkıp boynuna sürekli taktığı kulaklıkları kulaklarına geçiriyor ve dünyanın geri kalanını dışarıda bırakıyor.

"Sanırım bizimle işi bitti," diye mırıldandım kızıma. "Hadi Addie. Bakalım ailemizi bulabilecek miyiz?" Onu kalçama kaldırıp aramaya devam ediyorum.

Evin geri kalanında şansım gitmeyince arka bahçeye yöneldim - tabii öyle de denebilirse. Bu ev mahalledeki en büyük arsalarından birinde oturuyor olsa da, burada Boston'dan bahsediyoruz. Bahçe, sahip olduğundan daha fazla çıtası eksik olan ahşap bir çitle sınırlanmış bir çim parçasından başka bir şey değil.

İnleyerek -çünkü proje listemiz en az bir mil uzunluğunda, ancak Delia her biri için önerilerimizi defalarca reddetti- arka kapıdan içeri adım atıyorum. Eşikten adımımı attığımda menteşeleri gıcırıyor ve bu ses içimde bir ürperti yaratıyor. Dışarı çıktığımda, nihayet bir daire şeklinde toplanmış birkaç minik beden görüyorum. Her çocuk diz çökmüş, başını eğmiş, ileri geri sallanıyor.

Bu da ne böyle?

Dylan'ın kumral saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşerek yüz ifadesini görmemi engelliyor. Ama o da sallanıyor. Ayrıca tam olarak çözemediğim kelimeler söylüyor. Vücudunu sanki çocuk duruşundan kalkıyormuş gibi döndürüyor ve yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. Yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor ve sıçrayıp kot pantolonunun tozunu alıyor. Bu hareket pek işe yaramıyor, çünkü kumaşı kaplayan pislik kir değil. Çamur. Ve kız çamura bulanmış.

Kaşlarımı çatarak ondan yere bakıyorum, sonra tekrar geri dönüyorum. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Dylan çenesini eğip hâlâ sallanıp mırıldanan çocuklara bakıyor, sonra biraz çöküyor. "Evren bize kızgın."

"Evren nedir?"

Bu soruyu neden sorduğumu bile bilmiyorum. Dylan'ın evrenle ilgili bir şeyi var. Üniversitede hamile kaldığından beri bu konuda konuşup duruyor. Çoğu insan bu durum için doğum kontrol hapı eksikliğini suçlar ama Dylan öyle değil. Liam'ı ona evrenin gönderdiğini söyledi ve hayatındaki dramatik değişim karşısında gözünü bile kırpmadı.

Tamam, muhtemelen tarihi biraz yeniden yazıyorum. Liam doğduktan sonraki ilk bir ya da iki yıl onun için en hafif tabirle zordu, ancak genel olarak Dylan onu rahatsız edecek pek bir şeye izin vermiyor.

Bu yeteneğe kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar imreniyorum.

Dylan yanımıza geliyor, bize ulaştığında Adeline'i gıdıklıyor. "Evren çıldırmış."

Kapı tekrar gıcırdayarak açılırken Shayla, "Muhtemelen yediğimiz onca et yüzünden," diye sesleniyor. Antrenman kıyafetleri giymiş, bu da muhtemelen bir müşterisiyle seansını yeni bitirdiği anlamına geliyor. Shayla bir fiziksel

terapist ve olabildiğince formda. Dylan'ın doğal olarak zayıf olduğu yerde, Shayla sıkı ve göz kamaştırıcıdır.

Onun vücuduna sahip olmak için neler yapmazdım.

Diyet kolayı bırakmayı ya da günde saatlerce spor yapmayı içermediği sürece. Sanırım bu, gerçekte onun vücuduna sahip olmak için pek bir şey yapmayacağım anlamına geliyor.

Dylan başını sallıyor ve gül kuvars kolyesini zinciri boyunca ileri geri çekiyor. "Hayır, öyle değil."

Shayla bizi tamamen görmezden gelerek oğlu Kai'ye giydiriyor. "Palton olmadan dışarıda ne yapıyorsun? Üşüteceksin."

Dylan yumuşak bir sesle, "Temiz hava ona iyi geliyor, Shay," diyor.

Birbirimizin ayağına basmamaya çalışıyoruz ve tabii ki hepimizin farklı ebeveynlik tarzları var, ancak Shayla yüksek bir endişe duygusuyla yaşıyor. Gerçi bunun iyi bir nedeni yok değil. Birkaç yıl önce kocasını kanserden kaybetti ve geriye kalan tek şeyi Kai. Geceleri aklından geçen düşünceleri hayal bile edemiyorum. Ben olsam asla uyuyamazdım.

Shayla kaşlarını çatarak Dylan'a dönüyor, muhtemelen Kai'nin neden bir cekete ihtiyacı olduğu konusunda ona ders vermeye hazırlanıyor, ancak Dylan'ın yumuşak ifadesini görünce omuzlarının sarkmasına izin veriyor ve bir nefes veriyor.

"Sanırım haklısın." Oğluna döner. "Yine de içeri girelim. Hava kararmaya başladı, bu yüzden soğuk gerçekten de yakında seni vuracak."

Kai, Dylan'a minnettar bir baş selamı verir ve arka kapıya doğru koşmaya başlar. "Ve sakın kaçma!" Shayla arkasından bağırır.

Yaklaşırken kolunu sıkıyorum, o da başını omzuma yaslıyor. Hâlâ kalçama yaslanmış olan Adeline tumbul eliyle Shayla'nın siyah saçlarını okşuyor. Buna karşılık Shayla hafifçe eğiliyor ve o bebek kokusunu içine çekiyor.

Sana söylüyorum, uyuşturucu gibi.

"Aman Tanrım, açlıktan ölüyorum. Lütfen bana yemeğin yakında hazır olacağını söyle," diyor Delia, önündeki manzaraya gözünü kırpmadan arka bahçeye bakarak. Takım elbise giymiş ve sarı saçlarını kendine özgü at kuyruğu şeklinde toplamış. Ofis kıyafetleri için bir podyum modeli gibi görünüyor.

Dylan gülümseyerek, "Eğer akşam yemeğinin yakında geleceğini kastediyorsanız, evet, akşam yemeği yakında," diyor.

Dylan'ın bize bunun da evrenin olduğunu söyleyeceğinden eminim. Görünüşe göre evren haftada en az bir kez pizza yememizi istiyor.

"Mükemmel," diyor Delia saçındaki kravatı çekip sallarken Kafa. "Yemekten sonra kitap kulübü mü?"

İniltimi saklamaya çalışıyorum ama ağzımdan kaçıyor. Delia fark etmiyor ama Shayla ve Dylan bana üzüntü dolu gülümsemeler atıyor. Bu haftanın kitabı bir otobiyografiydi. Gerçi geçen haftaki de kurgu değildi ama en azından belalı benliklerimizle nasıl bir bütün olabileceğimiz hakkındaydı. İkisini de okuyacak vaktim olmadığından değil.

Shayla kolunu bana doluyor ve beni evin içine götürüyor. "Hayat mükemmel olmayabilir ama en azından hepimiz bir aradayız."

A Babam masanın karşısında, telefonunda birbiri ardına açılan makalelere kaşlarını çatarak bakıyor.

"Çocuklardan nefret ediyorum' diye mi bağırdın?"

Dilimi damağıma bastırarak nefes alıyorum ve kendimi sakın kalmaya zorluyorum. "Çocuklardan nefret etmediğimi söyledim; o çocuklardan nefret ettiğimi söyledi."

"Daha sonra yere yatırdığınız yedi yaşındaki çocuk mu?" diye .

"Bana tekme attı-"

"Yani onunla mücadele mi ettin?" Babam telefon ekranından bana ters ters bakıyor. "Ne oluyor be? O daha çocuk, Beckett!"

"Baba, ben-"

Yine de tek kelime etmeme izin vermiyor. Başını sallayarak ayağa kalktı, telefonunu cebine soktu ve beni işaret etti. "Bunu düzelt. Çocukları sevmediğinizle ilgili homurdanmalar yeterince kötüydü. Şimdi de

sezonluk bilet sahipleri boykot ediyor ve sponsorlar hesaplarını geri çekmekle tehdit ediyor."

Bana bakarken hayal kırıklığı yayılıyor. Tüm bunların saçmalık olduğunu iddia etmeye cesaret edemiyorum. Çocukları sevmediğime dair tek kelime etmediğimi. Yedi yaşındaki veletle uğraşmadığımı. Aslında çocukları severim... en azından pislik olmadıkları zaman. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bir tanesinin öyle olduğuna eminim.

İç çekerek babamın öfkesini kabul ediyorum. "Bunu düzelteceğim." Kırk iki yaşında bile adamı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Daha da nefret ettiğim şey ise, hayatım üzerinde hâlâ bu kadar kontrol sahibi olması. Ne zaman arkamı dönsem, beyzbol takımını asla yiyemeyeceğim lanet bir havuç gibi başımın üzerinde sallandırıyor.

Kendimi bildim bileli beyzbol benim hayatım oldu. İlk çocuk olarak, ailemiz neredeyse tüm sporlarla uğraştığı için spor seçimim vardı, ancak annem rahminden bir sopa sallayarak çıktığıma yemin ediyor.

"Şu çöpçatanı ara, Grace Kensington. Ağabeyinin kullandığı kişi o, değil mi? Sana birkaç bekar anne ayarlasın. Medyaya onları umursamadığını göster. Belki biriyle nişanlanırsın ve onların yanıldığını kanıtlarsın."

Midem bulanıyor, babama bakakalıyorum. "Nişanlanmak mı?" Şaka yapıyor olmalı.

Tabii ki babam aslında benim gidip sonsuza dek mutlu bir hayat yaşamamı istemiyor. Onun tek derdi ailemizin imajı. Hay sikeyim.

"Boston Çocuk Hastanesi çoktan aradı. Ortaklığımızı iptal etmekle tehdit ediyorlar. Eğer dikkatli olmazsak, Hansonlar viskilerini stadyumlardan çekecek ve reklamlarını iptal edecekler. Bu milyonlarca dolar demek Beckett. Bunu düzeltmek için lanet olası bir anneyle çıkman gerekiyorsa, bunu yapacaksın."

"Peki," diye homurdanıyorum.

"Grace Kensington'ı ara. Bunu düzeltmene yardım edecektir. Livi de çağır. O ne yapacağını bilir."

Tüm bu durumun yarattığı baş ağrısını hafifletmek için başımı ovuştururken, kendimi onun saçma planına teslim ediyorum.

Saatler sonra, elimi incelerken inledim. "Fold." Kartlarımı poker masasına çarpıyorum.

Kardeşim Gavin sırtıyor ve dört siyah fiş atıyor. Küçük kardeşimiz Brooks, Gavin'in bahsiyle eşleşmeden önce bir dakika daha kartlarını inceliyor. Aramızdaki en küçük çocuk olan Aiden da kartlarını yere atıyor ve bir tur daha oynadıktan sonra Gavin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kazancını topluyor.

"Şanslı olan tek kişi Sienna." Gavin kız kardeşimizi kastederek sırtıyor. "Gerçi Beckett normalde benimle boy ölçüşür."

Yüzüme yayılmak isteyen çatık kaşlarımı gizleyerek viskimi dudaklarıma götürüyorum. Uzun bir yudum ve derin bir nefes aldıktan sonra bir puro alıyorum.

Aiden bir tanesine uzandığında, Gavin homurdanıyor: "Yıldız pivotum sezon boyunca sigara içmeyecek."

Brooks sadece bir kalecinin yapabileceği şekilde kıkırdıyor. Hepimizden iki kat daha iri. Aslında cüssesinin nereden geldiğinden emin değilim. Spor salonunda geçirdiği saatler mi? Protein karışımları mı? Artistik patinaj mı? Kim bilir.

Puronun başını kesip ağzıma sokuyorum. Sonra çakmağı alıyorum ve parmağım düğmeye basarken nihayet rahatlıyorum.

"Bu şeyler seni öldürecek," diye homurdanıyor Gavin, ben nefesimi içime çekerken. Onu görmezden gelerek başımı arkaya eğiyorum ve dumanı üflüyorum. "Normalden daha da kötü bir ruh halindesin." Gavin beni kışkırtıyor. O

tam olarak neden havamda olduğumu biliyor. "Aletin hâlâ ağrıyor mu?" diye dalga geçiyor.

Masanın karşısındaki Brooks kıs kıs gülerken Aiden içkisini yudumluyor. "Çocuğun bacağına tekme attığını sanıyordum."

Dişlerimi sıkıp Gavin'e ters ters bakıyorum.

"O yaptı." "O zaman aletin nesi var?"

Gavin sırtıyor. "Liv ona orada kafa attı."

"Olivia Maxwell," diye mırıldanıyor Aiden. "O çok ateşli bir anne."

Kızgınlık içimde kabarıyor, ona ters ters bakıyorum. Kahretsin, kardeşlerimin iyi olduğu bir şey varsa, o da düğmelere basmaktır.

"Liv gerçekten sikine kafa mı attı?" Brooks soruyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor.

Gavin, "Ama sikinin ağrımalarının nedeni bu değil," diye devam ediyor. "Onun sorunu Liv'in sonunda sikine yaklaşmış olması ve şimdi taşaklarının morarmış olması."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve pislik kardeşime mecazi hançerler fırlatıyorum. "Hayatında benim sikim için endişelenmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

Gavin kendine özgü rahat gülümsemesini yayıyor. Çok sinir bozucu. O mutlu bir adam, hep öyleydi. Ben mi? Pek değil.

"Birileri bunun için endişelenmeli. Küçük adam istediği aksiyonu alamıyor."

Brooks poker masasına vuruyor ve kıkırdarken kartlar ve fişler uçuşuyor. Kahrolası *kıkırdamalar*.

Aiden o kadar çok güler ki burnundan solur.

Kardeşlerimin çıkardığı gürültüden zar zor duyulan bir çığlıkla sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum. "Bu çok eğlenceliydi."

Gavin bana doğru uzanıyor, kahkaha nöbetleri arasında nefes nefese kalıyor. "Hayır, gitme, özür dilerim." Kendini dizginlemeye çalışır gibi bir elini ağzına götürüyor. İşe yaramıyor. "Bir daha aletinden 'küçük adam' diye bahsetmeyeceğim."

"Ne dediğin umurunda mı sanıyorsun?" Elimini saçlarımda gezdiriyorum, sonra sandalyemde geriye doğru yığılıyorum, içim sadece masanın etrafındaki aptallar çemberine duyduğum öfkeyle değil, gerçek bir korkuyla da çalkalanıyor. "Stresliyim," diye homurdanıyorum. "Babam bu halkla ilişkiler felaketini düzeltmezsem takımı elimden almakla tehdit ediyor."

Gavin önemli şey yokmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Liv bunu halledecektir."

"Bu sefer yapabileceğini sanmıyorum. Senin için o randevuları ayarlayan kadınla konuşmamı istiyor."

"Grace James?"

"Ah, Cash'le evlendiğini unutmuşum," diye mırıldandım.

Cash James'in bir viski şirketi var ve kız kardeşi en iyi arkadaşımız Jay Hanson ile evlendi.

Başını sallayan Gavin bir el sallıyor. "Grace yaptığı işte harika, elbette. Ama flört etmenin 'Beckett Langfield çocuklardan nefret ediyor' saçmalığıyla ne alakası var?"

"Sadece biriyle çıkmamı istemiyor." Bu düşünce göğsümü daraltıyor ve başımı öne eğiyorum. "Çocuklu bir kadınla çıkmamı istiyor. Onları ne kadar sevdiğimi dünyaya göstermemi. Evlenmemi istiyor."

Brooks bu sefer bağırıyor ve Aiden liseli kızlar gibi kıkırdıyor. Gavin beni incelerken garip bir şekilde sessiz. Bu beni geriyor. O asla sessiz olmaz; ben sessiz olanım, huysuz olanım, insanların bir yorum yapmak için beklemek zorunda olduğu kişiyim.

"O zaman bir şey söyle," .

Gavin başparmağını viski bardağına sürerken alçak sesle kıkırdıyor. "Sanırım babam bir şeylerin peşinde olabilir."

Göğsüm daralıyor, nefes almakta zorlanıyorum. "Sen de değilsin. Çocuklardan nefret etmiyorum. İmajımı değiştirmeme gerek yok. Bunların hepsi yakında unutulacak."

Gavin mırıldanarak dirseklerini masaya dayar. "Sen bilirsin. Liv'e yardım etmenin ve onunla çıkmanın bir yolunu bulabilirsen sen de varsındır diye düşündüm."

Onun önerisiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Liv evli."

"Liv yakın zamanda boşandı," diye cevap veriyor, parmaklarını önünde birleştirerek.

"O ne?" Çenem düştü ve lanet bir balık gibi ağzımı açtım.

Bunu nereden biliyor? Ve neden?

Brooks, "O adamı hiç sevmedim," diye homurdanıyor.

"Kocasını nereden tanıyorsun ki?" Tek kaşımı kaldırıp . Üç kardeşim de bana dik dik bakıyor.

"Eski kocası. On yılı aşkın süredir bizim için çalışıyor, Beck," diye yanıtıyor Gavin.

Aiden ve Brooks arasında bir el sallayarak, "Bu ikisi ofiste bile çalışmıyor," diye karşılık veriyorum.

Brooks etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. "Şimdilik. Ama işleri berbat etmeye devam edersen, emekli olmaya hazır olduğumda babam işini bana verir."

İçim burkulsa da gözlerimi deviriyorum. Tamamen haksız değil. Eğer bu halkla ilişkiler kabusunu düzeltmezsem, babam beyzbol takımını kardeşlerimden birine devretmekte tereddüt etmeyecek. Çocuklar sadece uzun süre hokey oynayabilir. Eninde sonunda masa başı işlere de hazır olacaklar.

Aiden kollarını kaldırır. "Bana bakma. Senin işini istemiyorum. Beni patenlerimin içine gömecekler."

Gavin yumruk atmak için yumruğunu uzatıyor ve Brooks gülüyor. Bu hep böyleydi. Hepimiz paten giyerek büyüdük ama beyzbol benim ilk aşkımdı. Bu beni kardeşlerim arasında dışlanmış biri yapsa da, oyunu en az benim kadar seven babamla bire bir zaman geçirmek anlamına geliyordu. Bu yüzden her zaman takımın bir gün benim olacağını varsaydım. Keşke dizginleri bıraksaydı. Gerçi son zamanlarda yaptığım bir dizi hata yüzünden bu ihtimal giderek azalıyor.

"Liv gerçekten boşandı mı?" Bu bilgi karşısında hâlâ şaşkıyım. Kadın zamanının neredeyse yüzde 70'ini benimkinin yanındaki ofiste geçiriyor. Biz

Yemekleri paylaşıyoruz ve birlikte seyahat ediyoruz. Oyuncu bulma konusunda müthiş bir ekip oluşturuyoruz ama evliliğinin dağıldığından haberim bile yoktu.

Gavin başını sallar. "Evet, eski sevgilisi de işini kolaylaştırmıyor. Ev onunla savaştı ve kazandı. Liv'le son konuştuğumda nafaka ve velayet konusunda endişeliydi. Eminim onu iyi bir aile hukuku avukatıyla tanıştırır ve eski kocasını kızdırmasına yardım edersen seninle sahte bir randevuyu kabul edecektir." Kaşlarını çatarak meydan okuyor.

Bir an bile düşünmedim. Puromu söndürerek ayağa kalktım ve kardeşlerimin her birine sert bir bakış fırlattım. "Ona paranın satın alabileceği en iyi avukatı bulacağım. Eski kocası onunla hiç tanışmamış olmayı dileycek."

Brooks gülümsüyor. "Bu ona sahte kız arkadaşın olmasını teklif edeceğin anlamına mı geliyor?"

Tereddüt bile etmedim. "Hayır."

Fuma sabahı, Boston Revs ile Las Vegas'a yapacağım yolculuk için uçağa geç kaldım çünkü Shayla hepimizi sabah esnemesi için ona katılmaya zorladı ve ardından Dylan bizi evrene şükranlarımızı sunmaya zorladı. Sebzelere yardımcı olacağını söylüyor. Sebzelere iyi geleceğini söyledi. oradaki bağlantıyı çözmeye çalışıyorum.

Yine de Delia, Papa'nın bile aklını başından alabilecek double espresso ile bunu telafi etti.

Bütün sabah çılgınca bir koşuşturma içinde olmama rağmen, çocuklar olmadan bir hafta sonu geçireceğim için kendimi normalden biraz daha hafif hissediyorum.

Beckett başıma yedi çocuktan daha fazla bela olsa bile. "Hoş geldin Liv. Bugün nasılsınız?" Lindsay, her zamanki uçuş özel uçağa binerken soruyor.

Ona gülümseyerek Beckett'ın gelip gelmediğini görmek için uçağı araştırıyorum. Onu gördüğümde gülümsemem hızla kaş çatmaya dönüşüyor. Takım elbisesinin ceketini geniş omuzlarından sıyırırken ters ters bakıyor.

Lindsay sırtıma tokat attığında sıçırıyorum ve yutkunuyorum. Görünüşe göre artık arkadaşça kucaklaşıyoruz. Eğiliyorum, çünkü neden olmasın.

Garip bir kıkırdamayla, "Sırtına yapışmış bir kurutma kağıdı var" diyor.

Onu çıkarıp havaya kaldırdığında, elinden alıp bir iniltiyle cebime sokuyorum. "Yemin ederim, her zaman bu kadar dağınık ."

Lindsay bana içten bir gülümseme veriyor. "Annelik zordur."

"Amin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Sana kahve getireyim mi?"

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum.

"Tanrı seni korusun." "Bir shot viski eklememi ister misin?"

Patronuma yan gözle baktım ve bunu düşündüm. "Hayır, ama onunkine biraz koyarsan belki bakışlarını biraz yumuşatır."

O bana bilmiş bilmiş sırıtıyor ve mutfağa doğru süzülürken ben de Beckett'a doğru ilerliyorum ve aslında ne kadar dağınık olduğumu saklıyorum. Omuzlarımı dikleştirerek çenemi kaldırıyorum ve her şeyi bir arada tutan Liv'i yönlendiriyorum. Ona her gün haddini bildiren Liv'e. İkimizin çalışmasının tek yolu bu.

"Günaydın efendim," diyorum çantamı karşısındaki koltuğa koyarken.

"Geç kaldınız," diye homurdandı. *Günaydın yok. Merhaba, ?* Gürültülü bir başlangıç yaptık.

Cevap vermeyince Beckett beni tepeden tırnağa süzüyor. Ayaklarıma geldiğinde gözleri kısıldı. "Ayakkabıların da uymuyor."

Çenemi indirerek onları inceliyorum ve siyah topuklu ayakkabılarımdan birinin sivri burunlu, diğerinin ise yuvarlak burunlu olduğundan emin oluyorum.

Kahretsin. Bu boşanma beni öldürüyor.

Yirmi beş çocukla yaşamak beni öldürüyor.

Tamam, yedi ama Dylan bazen çok daha fazlası varmış gibi hissettirebiliyor. Onun özgür ruhu ve rahat tavırları temiz bir nefes gibi, ama evimizde kesinlikle düzen diye bir şey yok. Hem de hiç.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Başka ne diyebilirim ki? Las Vegas'a uçuşumuzu erteledikten sonra Boston'daki en gözde bekarlardan birinin karşısında duruyorum ve ayağımda uyumlu ayakkabılar bile yok. "Bir çift uyumlu ayakkabı alacağım."

Bay Langfield." Gözlerimi kapatıyorum, böylece onun öfkeli ifadesine tanık olmak zorunda kalmayacağım. Bu sadece aşagılanmamı artıracak.

Gün içinde ve dışında, tamamen bir araya getirilmiş bir kadın görüntüsünü koruyorum - saçlarım her zaman topuz ve bana biraz yükseklik vermek için yüksek topuklu ayakkabılar. Kıvrımlarımı örtmek için her zaman imzam olan siyahı giyerim. Kısacası, binaya girdiğimde yürüyen bir sahtekârım. Ofisin dışında da o kadar derli toplu değilim ama son on yıldır amacım karşımdaki erkeğin bunu bilmesine asla izin vermemek.

Bana saldıran kokuyu görmezden gelerek yanındaki koltuğa kayıyorum. Taze deri ve biraz da nane. Her zaman temiz kokuyor ve ne zaman yakınlşsak derin derin içime çekmemek için tüm irademi kullanıyorum.

Beckett boynunu büker ve ters ters bakar. "On yılı aşkın süredir birlikte çalışıyoruz. Neden bana hâlâ böyle hitap ediyorsun?"

Kemerimi bağlarken ona bakıyorum. "Huh?"

"Gavin'e ilk ismiyle hitap ediyorsun. Babama bile Preston diyorsun." Sanki anılarının derinliklerine dalıyormuş gibi uzun bir süre kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Sana söylediklerimin yarısına bile dikkat etmiyorsun ama başkalarıyla konuşmalarımı mı anladın?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökölüveriyor.

Beckett'in dudakları gülümsemek ister gibi seğiriyor ama gözleri sertliğini koruyor. "Özür dilerim efendim. Bu çok kabaydı. Baştan başlayabilir miyiz? Kötü bir sabah geçirdim."

Daha iyisini bilmesem Beckett'ın yüzünün yumuşadığına ve başını salladığına yemin edebilirdim. "Evet, görünüşe göre ikimiz de harika bir gün geçirmedik."

Yanımızda Lindsay elinde bir fincan kahveyle belirdi. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Başımı sallıyorum ve Beckett da aynısını yapıyor.

"Birkaç dakika içinde havada oluruz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Beni kahvemle ve Beckett'ın gününün nesinin bu kadar kötü olabileceğine dair düşüncelerimle baş başa bırakarak ortadan kayboluyor.

Ama ona sormak için geri döndüğümde, dikkati çoktan bilgisayar ekranına sabitlenmişti, ben de konuyu kapattım.

Saatler sonra, adam hala aynı lanet çatık kaşları takıyor, ama nedenini bilmiyorum. İsteddiği takası yaptık ve Revs serinin ilk maçını kazandı. Takım sadece kazanmakla kalmadı, maçı 9-1 kazandı. Bir sayı farkla maçı kaybettik. İnanılmaz bir maçı, bu yüzden adamın tavrı yersiz.

"Liv," diyor Beckett, ben ona yaklaşırken beni inceliyor. Sesi bir oktav yükseliyor, sanki beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi. Ya da belki şaşırmış, sanki beni kendisi yaratmış gibi.

Tanrım, bir şeye ihtiyacı olmalı.

"Bay Langfield." Çenemi eğiyorum ve barda onun yanındaki tabureye yerleşiyorum. "Harika oyundu."

Barmen bir peçete koydu ve ben de bir bardak pinot noir sipariş ettim. Çok fazla içki içmem ama alkolün rahatlamama yardımcı olacağını ve böylece iyi bir gece uykusu çekebileceğimi umuyorum. Yarın bir maçımız daha var, ardından geç saatte eve uçağız ve ben de çocuk görevime, diğer adıyla anneliğe geri döneceğim.

Bu gece benim tek özgür gecem. Ama kıkırdamama engel olamıyorum, çünkü bir grup çocuğa bakmayı bir başkasıyla değiş tokuş ettim. Bu seferki muhtaç yetişkin bir adam.

Barmen şarabı önüme koyarken Beckett'a dönüyorum ve onun çelik gibi bakışlarını üzerimde hissediyorum. Ölümcül bakışlarını ancak bir süre görmezden gelebilirim. "Şerefe," diyorum kadehimi kaldırarak.

Parmaklarından oldukça tehlikeli bir şekilde sarkan bardağımı onunkine vurduğumda gözleri kısılıyor.

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşuyor. Belli ki bir viskiden biraz daha fazla içmiş.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye mırıldanıyor.

Sarhoş mu?

Dudaklarımı büküyorum. "Harika bir oyun mu?" Yüz ifadesi ekşimeye devam edince, "İyi misiniz Bay Langfield?" diye ekliyorum. Barmene işaret edip bir su istiyorum.

Beckett başını öne eğip inliyor. "Daha da kötüleşti Liv."

Ben ona hâlâ Bay Langfield diyorum ama o hep benim takma adımı

kullandı. "Şimdi ne oldu?"

"Sabrina basına konuştu."

"Eski sevgilin mi?" İfademi tarafsız bir hale getiriyorum ama o kadından hiç hoşlanmadım. Bazı nedenlerden dolayı, ona düzenli olarak katlanıyor. Anneleri arkadaş ve birlikte büyümüşler; berbat insanların birbirleriyle vakit geçirmelerinin her zaman bir nedeni vardır.

"Başka kimden olabilirim ki?" diye homurdanıyor.

"Tamam, nasıl daha da kötüleşti?"

Bana göz kırpmıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Çocuklardan hoşlanmadığının neden haber olduğunu bilmediğini söyledi. Çocukları hiç sevmedim. Bu yüzden ayrıldık."

Bir nefes çekiyorum. "O kaltak."

Cevabım üzerine gözleri büyüdü ve bar taburesinde doğruldu. Normalde çalıştığım insanların önünde küfretmem, ama açıkçası dün geceki kitap kulübünden sonra çok yorgunum ve sabahki boktan gösteriden sonra hayal kırıklığına uğradım. Kendimi sansürleyecek gücüm yok.

Delia bizi saat on bire kadar otobiyografi hakkında konuşturdu. Kadın hakkında ve çocukluğunun hayatını nasıl yaşadığını etkileyip etkilemediği hakkında dolu dolu tartıştık. Yaptığı şeyi neden yaptığını dair hiçbir fikrim olmadığını, çünkü lanet kitabı okumadığımı haykırmamak için kendimi tutmam gerekiyordu. Seyahat ve maçla geçen uzun bir günün üzerine bir kadeh şarap ve sarhoş patronumu da ekleyince filtrelerim iyice kaymaya başladı.

"Beni otobüsün altına atmak istemedi," diye açıklıyor ve beni şimdiki sorunumuza geri getiriyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve nefesimin altında ofluyorum. Eğer buna gerçekten inanıyorsa çok fazla güveniyor demektir.

"Ama bunların hiçbirinin önemi yok. Mesele şu ki, DEFCON 1'e girdik. Bunu yapmak istemezdim ama babamın önerdiği şeyi yapmak zorundayım."

"Hangisi?"

"Çocuklu bir kadınla evlen."

Gülmeye benzeyen bir ses çıkarıp omuz silkiyorum. "Önce bana sormayı düşündüğünüz için minnettar olsam da, ilgilenmiyorum Bay Langfield."

Beckett'in tek tepkisi gözlerini kısmak olur.

"Şaka yapıyorum," diyorum gülümseyerek. "Bana sormadığınızı biliyorum. Ama cidden, bu biraz zorlama oldu. Yarın her şeyi tersine çevirmek için bir yol bulmaya çalışacağım."

"Neden sana sormadığımı düşündün ki?"

Dudaklarımdan soluk soluğa bir kahkaha kaçıyor. "Lütfen. Ben senin tipin değilim." Kaşlarını çatıyor ama bu her zamanki pislik kaşları değil. Bu seferki her şeyden çok kafa karışıklığı, bu yüzden hemen ekliyorum, "Benim olduğun için değil."

Geriye yaslanıp homurdanıyor. "Ben herkesin tipiyim. Şimdi bana neden senin tipin olmadığımı söyle."

"Herkesin tipi mi?" Gülüyorum. Yani, o öyle. Eğer uzun boylu, esmer, yakışıklı ve kara kara düşünen tiplerden hoşlanıyorsan. Ayrıca güzel gözleri var. Zamanının çoğunu dik dik bakarak geçirse bile. Yeşil irisleri ve koyu renk saçları arasındaki kontrast ona her baktığımda beni şaşırtıyor. Sanki bir şekilde kahverengi olmalarını bekliyorum ve sonra gözlerini kırptığında beni şaşırtıyor.

Soruma cevap vermiyor. Hayır, sadece beni değerlendirmeye devam ediyor. İç çekiyorum. "Çıktığın kadınları gördüm."

Beckett'ın gözleri ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Yani... Unut gitsin. Ne hakkında konuşuyoruz ki zaten? Bir plan yapmalıyız."

Bunun üzerine gülümsüyor ve şimdi aptal kalbim kendi kendine çelme takıyor. "Yaptım."

Avucumu göğsüme bastırarak rahatlamış bir nefes alıyorum. Sonunda bir yere varıyoruz. "Mükemmel. Peki plan nedir?"

"Biz evleniyoruz."

Gözlerim irileşiyor ve bu saçma öneri karşısında yüksek sesle, kadınlara yakışmayan bir kahkaha atıyorum.

Beckett sadece o lanet gülümsemesini bana sabitliyor. Aklını mı kaçırdı?

"Sarhoşsun."

Önümdeki barda telefonum çalıyor. Kilit ekranına geçmesi için yan tarafını iki kez sıkıyorum. Çocuklarla benim bir fotoğrafımız. Çocukların yüzlerinin temiz olduğu, kimsenin saçının kontrolden çıkmadığı ve kıyafetlerinin yiyecek ya da kirle kaplı olmadığı nadir bir fotoğraf.

Beckett görüntüye bakar ve yüzü yumuşar. Cihazı alıp yüzünün yanında tutuyor. "Sence de harika görünen bir aile olmaz mıyız?"

Bu adam hayal mi görüyor?

"Bay Langfield-"

"Artık nişanlandığımıza göre bana Beckett demelisin." "Biz nişanlı değiliz," diye hayıflanıyorum.

"Yüzük mü istiyorsun?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak. "Tabii ki istiyorsun. Altın mı platin mi tercih edersin? O elmas küpelerden başka bir şey takmıyorsun." Yüzüme o kadar yaklaşıyor ki nefes alamıyorum.

Beni öpecek mi? Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bunun iyi bir ürperti mi yoksa kötü bir ürperti mi olduğu henüz belli değil.

"Altın ," diye mırıldanıyor ve sonra yemin ederim beni kokluyor.

Kokuyor muyum?

Muhtemelen bu sabah Addie'ye yedirdiğim krepler gibi. Ya da belki kahve. Tanrım, umarım deodorant sürmüşümdür. Anne olmak, kendinize sürekli bu soruları sormak ve cevabını asla tam olarak bilememek anlamına geliyor.

Geri çekiliyor, ama sadece hafifçe ve üzerime doğru geliyor. "Ne diyorsun? Sana sağlıklı bir zam yapacağım." Başını eğiyor ve bir plan hazırlıyormuş gibi bir tarafa bakıyor. "Etkinliklere birlikte katılacağız, *ki bunu zaten yapıyoruz*, bazı yemekleri paylaşacağız, *ki bunu zaten yapıyoruz* ve birlikte fotoğraflandığımızdan emin olacağız, *ki bunu zaten yapıyoruz*. Değişecek tek şey, çocukları biraz daha fazla yanınızda getirmeniz gerekecek. Ama yemin ederim onlara karşı iyi olacağım."

"Bay Langfield-" diye parlayınca kendimi durduruyorum. "Ee, Beckett, teklifin için minnettarım ve çocuklarımla iyi anlaşacağından eminim ama daha iyi seçeneklerin olmalı. Belki de karın ve çocukların gibi davranacak aktörler tutabilirsin?" Kabul ediyorum, bu fikir de bir o kadar saçma ama beni ya da çocuklarımı ilgilendirmiyor ve önemli olan da bu.

"Babam ," diye mırıldandı. "Ne olmuş yani?"

"Biriyle sahte bir evlilik yapmamı istemiyor. istiyor. Biriyle *gerçekten* evlenmemi istiyor."

Yüzüm kızardı. "Ama gerçek bir evlilik yapmayacağız."

Sanki bu günlük bir konuşmamış gibi omuz silkiyor. "Neden olmasın ki? Aramızda gerçek bir ilişki kurabilirim. Zaten zamanımızın yüzde 90'ını birlikte geçiriyoruz Liv. Boşandıktan sonra sana çıkma teklif ettiğime ve daha fazlası olduğumuza kimse inanmakta zorlanmayacaktır. Vegas'a gittik ve kendime engel olamadım. Seni hemen benim yapmalıydım."

"İnanması zor mu?" Arkamı döndüm. "İnanması *imkânsız* Beckett. Bu saniyeye kadar boşandığımın haberin bile olmadığından emindim."

Elindeki son viskiyi de geri atıyor ve barmene bir tane daha içmesini işaret ediyor. "Gavin söyledi." Sesini bir oktav alçalttı ve sesi daha yumuşak, daha nazik çıktı. "Neden bana söylemedin? Boşanma avukatı bulmana yardım ederdim."

Neler oluyor? İşe gelirken kafamı mı çarptım? Belki de uçağımız düştü ve ben alternatif bir gerçeklikte sıkışıp kaldım. Beckett Langfield

oturup tartışmak bir yana, çalışanlarının özel hayatlarıyla bile hiç ilgilenmemiştir.

Ellerimi barın üstünde birleştiriyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bu konuşmanın kontrolünü ele almanın zamanı geldi. "Yardımaınıza ihtiyacım yok. Boşanmamı kendi başıma gayet iyi idare ettim."

Başını sallıyor. "Yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım Liv."

Sesinin tonu içimi ısıtıyor ve karşı koymaya çalışsam da yüzüme yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Saklamak için şarap kadehimi dudaklarıma götürüyorum. "Teşekkür ederim Bay -" Derin bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim Beckett. Minnettarım. Durumunuzu çözeceğiz. Sen iyi bir insansın. İtibarını kurtarmak için evlenmene gerek yok." Hafifçe gülüyorum. "Ve kesinlikle hayatı felaket olan bekâr bir anneyle değil."

Bir dirseğini bara dayayıp dönüyor ve tam karşımda duruyor. "Hayatın bir felaket mi?"

Alaycı bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Bu konuşmayı geride bırakmaya hazır bir şekilde kadehimi tekrar dudaklarıma götürüyorum ama boş olduğunu fark ediyorum.

Beckett barmene tekrar el sallıyor ve barmen bardağını doldurduğunda Beckett ona şişeyi bırakıp ikinci bir bardak getirmesini söylüyor. Sonra kendisi de bir bardak dolduruyor ve benimkiyle tokuşturuyor. "Bu konuda konuşmamaya," diyor dudaklarını neredeyse gülümseme sayılabilecek bir şekilde kaldırarak.

Yavaşça bir yudum alıyor ve bardağını yere bırakıp alt dudağını yalarken göğsümde bir kızarıklık oluşuyor.

*Beckett Langfield'in güzel bir dili
var. Hem de uzun bir tane.*

İnsanların normalde güzel dilleri var mıdır? Muhtemelen yoktur. Ama tabii ki var. Beckett'in her şeyi güzel. Şu lanet elleri gibi. Kalçasının üzerinde duranı esnettiğinde, boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Kahretsin. Beni duymamış olmasını umarak kafamı kaldırıyorum ama doğal olarak gözleri ağzıma kilitlenmiş, sanki sesin nereden geldiğini inceliyor. Sadece bakışları bile içimde bir alev tutuşturuyor. Ve aniden, burası bir cehenneme dönüştü. Hareketin beni serinleteceğini umarak üstümü çekiştiriyorum ama tek yaptığı dikkatini çekmek oluyor. Ve şimdi göğüslerime bakarken o gözler ateşle parlıyor.

Kahretsin, ben de sarhoş olduğuma eminim.

Ve yapmamanız gereken bir şey varsa, o da Vegas'ta seksi patronunuzla sarhoş olmaktır. Sonra ne olacağını asla bilemezsiniz.

Sıcacık bir avuç sırtımdan yukarı kayıyor ve inliyorum. "Şimdi olmaz, Winnie."

Her zaman yatağıma gizlice giriyor ve geceleri vücut ısısı cehennem ateşiyle yarışıyor.

Çarşafı atıp serin havanın tadını çıkarıyorum, sonra tek gözümü açıyorum. Başa çıkabildiğim tek şey bu, çünkü başımın üstünde bin kiloluk bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum. Güneş yüzüme vururken karnım dönüyor ve gözlerimi şapırdatarak kapatıyorum.

"Neden?" Sızlanıyorum. Burası neden bu kadar aydınlık? Bu evdeki en küçük pencerelere sahibiz. Bu kadar parlak ışık nasıl içeri giriyor? "Işığı kapat." Winnie gece yarısı gizlice içeri girdiğinde ışığı açmış olmalı.

Kulağımın dibinden gelen derin hırıltıyla gözlerimi açıp yatağın kenarına koşuyorum, kalbim küt küt atıyor ve savaş ya da kaç modu aktif hale geliyor... ve işte o zaman onu görüyorum.

, tüm bir göt var. Tamam, sadece bir kış değil. Belli ki kışa bağlı bir vücut var, ama tek görebildiğim çok dolgun, çok yuvarlak, çok *çıplak* kış. Gözlerim başka bir şeye bakamıyor.

Ayrıca bir kış için şaşırtıcı derecede parlak. Konuşacak kıl yok. Pahalı bir kış olmalı.

Bu yabancının kışına bakmayı kes, diye talimat veriyorum komutlara uymayan gözlerime.

Çarşafı elime alıp çıplak vücuduma sarıyorum ve sonra sayıyorum.

Derin nefes al, iki, üç, dört. Dışarı, iki, üç, dört. Bir,

iki... Lanet olsun, yatakta bir yabancıyla çırılçıplağım.

İçeri, iki, üç-

İnliyor ve başının altındaki yastığı sıkarak kayıyor ve işte o zaman o kışın tam olarak kime ait olduğunu keşfediyorum.

Beckett Langfield.

Beckett Langfield'in yatakta yanımda çıplak yatması gibi.

Ve ben de çıplağım.

İkimiz de Yatakta.

Aman Tanrım.

Hâlâ çarşafa sarınmış halde, karnım zonklayarak yataktan fırlıyorum. Yerde kıyafet ararken bulduğum ilk şeyi kapıp banyoya koşuyorum.

Kapıyı olabildiğince sessizce kapattıktan sonra kapının üzerine yığıldım ve nefes nefese, "Aman Tanrım. Sanırım patronumla seks yaptım."

Yere yığılıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bir elimi yüzüme vuruyorum. Lanet olsun. Dün gece ne oldu? Nasıl oldu da kendimi onun otel odasında buldum? Ve çıplak?

Neden ikimiz de ?

"Düşün Liv!" Tıslıyorum.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, yanağımdan soğuk metal geçince irkiliyorum. Bu da ne...? Sol elimi uzatarak şimdiye kadar gördüğüm en büyük elmasa bakıyorum. Ciğerlerim şiddetle daralıyor, içimi korku kaplarken nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Aman Tanrım. Sanırım patronumla evlendim."

"S Onu orada öylece bıraktın mı? Kızı çıplak mı? Yüzük takıp takmadığını bile kontrol mi?" Dylan bir elini yüzüne vurarak soruyor, şüphesiz geniş bir gülümsemeyi örtüyor.

"Medeni halimi eğlenceli bulmana sevindim," diye mırıldanıyorum yorganın altına daha da sokulurken.

Otel odasından fark edilmeden gizlice çıkmak biraz zor oldu. Maçta olmam gerekirken ticari bir uçağa atlamak da öyle. Beckett'ın asistanına bir e-posta göndererek mide rahatsızlığıyla uyandığımı bildirdim ve ayrıldığımı haber vermek için onu aramasını istedim.

Ben bir korkağım.

"Yasal olarak evli olup olmadığınızı bile bilmiyoruz," diyor, fazlasıyla neşeli bir şekilde, kumral bukleleri yüzünün etrafında sallanıyor.

"En azından üzölmüş gibi yapamaz mısın?" Tıslıyorum.

Dylan dudaklarını kendi üzerine katlıyor. Yorganımın üstünde bağdaş kurmuş oturuyor, gül kuvars kolyesiyle oynarken ben yorganın altında kaybolmak için elimden geleni yapıyorum. Tanrım. Yarın patronumun yüzüne nasıl bakacağım?

"Aradı mı?"

Bir kere. Bir kez aradı ve mesaj bıraktı. "*Liv*," dedi, sesi gergin ve çaresizdi. Birkaç derin nefes aldı, sonra uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda boğuk bir sesle, "Lütfen bunu aldığında beni ara. Umarım gerçekten hasta değilsindir. Ama eğer öyleysen, umarım daha iyi hissedersin."

Muhtemelen bana sesli mesajda söylediği en fazla şey buydu. Normalde talimatlar verir ve veda etmeden telefonu kapatır.

Ama bu seferki sesi? Sanki gerçekten umursuyormuş gibiydi.

Yorganı başımın üzerine çekip inliyorum. "Onunla

konusamıyorum." Üstümde Dylan kıkırdıyor.

Çarşafın altından çıkıp ona dik dik bakıyorum.

Ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Patronunla gerçekten evlenmiş olsan bile, bu dünyanın sonu değil. Daha yeni boşandın, bir tane daha olsa ne olur?"

"Kendini duyuyor musun? Boşanma kararımın mürekkebi bile kurumadı. Evlenemem! Yarın Beckett'in yüzüne nasıl bakacağım?"

Dylan kaşlarını kaldırıyor, yüz ifadesi hâlâ sersem gibi. "Kıçını gördüğün için mi? Güzel bir kıç var, değil mi? Belli ki oraya bir sopa saplanmış, ama bahse girerim yuvarlak ve sulu. İnsanda bir ısırık alma isteği uyandırıyor."

Ağzım açık kalıyor ve patronumun yanında çıplak uyandığım andan beri çektiğim baş ağrısı geri geliyor. "Delirdin mi sen?"

Bir omzunu kaldırıyor ve başını eğiyor. "Bu tartışılabilir. Ama patronumla evlenen ben değilim."

Ona bir yastık fırlatıyorum ve yan yatarak kahkahalara boğuluyor.

"Kimseye söyleyemezsin."

Dylan'ın yüzü düşer ve kendini toparlar. "Hayır, bunu tekrar yapmayacağız. En son bana bir sır tutturduğunuzda neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Patronuma seslerle işkence ettiniz, hepimizi sarhoş ettiniz ve bir ateş çukurunun etrafında soyundurdunuz?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır. Sinir krizi geçirdim ve aklıma hepimizin harap bir eve taşınması gerektiği gibi saçma bir fikir geldi."

İkimiz de yatağımın hemen üstündeki tavandaki su lekelerine bakıyoruz. Yeni bir çatıya ihtiyacımız var. Ve yeni merdivenlere. Yeni bir eve ihtiyacımız var.

"Yalan söyleme. Benimle yaşadığın için mutlusun," dedim ve dün sabah uyandığımдан beri belki de ilk kez gülümsedim.

Omuz silkiyor. ""

İçimden bir kıkırdama geçiyor ama neyle karşı karşıya olduğumu hatırlayınca hemen ayılıyorum. "Dyl, cidden, ne yapacağım ben?"

"Giyineceksin ve brunch için dışarı çıkacağız. Sonra da çocuklarını kötü eski sevgilinden alıp günü eğlenerek geçireceğiz. Belli ki evrenin bir planı var. Bunu anlamaya çalışmak zaman kaybı."

"Önerin bu mu ? Evrene bırakmak mı?"

Gülümsüyor ve yemin ederim gözleri parlıyor. "Evren dördümüzü yıllar önce bir araya getirdi, değil mi? Bir planı var."

BU hafta sonunun bir tür yanlış anlaşılma olduğundan emin bir şekilde, başım dik ve elmas yüzüğüm çantamda güvenle saklanmış olarak Langfield şirket ofislerine giriyorum.

"Liv!" Gavin'in sekreteri bağılıyor, koridorda beni kovalarken gözlükleri burnundan aşağı kayıyor.

Gülümsüyorum ve içten bir şefkat kalbimi sızlatıyor. O her zamanki gibi bir felaket ve ben de güzel giyinmişim, saçımı topuz yapmışım. Dylan haklıydı; evren dünyayı yeniden düzeltiyor. Her şey normale döndü.

"Hey, Stace, hafta sonun nasıldı?" Ona yetişebilmek için hızımı yavaşlatırken omzumun üzerinden soruyorum.

Felaket bir randevuyla ilgili bir hikaye anlatmaya , ama yarısında elini göğsüne götürüyor. "Olamaz! Geç kaldım. Bunu öğle yemeğinde bitirebilir miyim?"

"," diye teklif ediyorum.

Gülümsüyor ve el sallayarak koridora geri dönüyor. Stacey'nin aksine, ben kimsenin asistanı değilim - Beckett bu notu hiç almamış olsa bile. Bir sekreteri ve kişisel asistanı var. Ayrıca bir şoförü, bir uşağı, bir aşçısı ve saat gibi her gün bir kez ortaya çıkan eski bir kız arkadaşı var. ay onun dikkatini çekmek için yarışacak.

Başka pek çok hizmet için para ödediğinden hiç şüphem yok - onları düşünmek istemiyorum - ve yine de, tüm bu lükse, her zaman ona yaltaklanan tüm insanlara rağmen, adam asla gülümsemiyor.

Ofisimin kapısını açıp onu masama yaslanmış halde bulduğumda anında gerildim. Belki de hayatında ilk kez gerçek bir gülümseme takınmıştı ve elinde benim ve çocuklarımla bir fotoğrafı vardı

Boğazımı temizliyorum ve biraz sıcıyor, masamdan kayarak ayağa kalkarken gülümsemesi kayboluyor. "Geç kaldın."

Cevap vermeden önce, öfke ve kızgınlığımı dizginleyerek kafamda yavaşça sayıyorum. "Beş dakika. Ve bir randevumuz olduğuna bilmiyordum. Sizin için ne yapabilirim Bay Langfield?"

Bana ters ters bakıyor ve omuzları çöküyor. "Biz evlendik Liv. Lütfen, *lütfe*n, bana ilk adımla hitap etmeyi dener misin?"

Omurgam dikleşti ve içimden bir gıcırta kaçtı. Ben *değildim* Pazartesi sabahı bu kadar erken bir saatte bu kadar açık sözlü bir konuşmaya hazırlıklı değildim.

Gülümsüyor ve yemin ederim kalbim duruyor. Nefes kesici.

"Bu küçük gerçeği unutacağımı mı sandın?" Sol elini kaldırıyor ve parmaklarını oynatarak dikkatimi dördüncü parmağını çevreleyen siyah alyansa çekiyor.

Vay anasını. Gerçekten evlendik.

Yani, kesinlikle öyle olduğumuzu düşünmüştüm. Elvis'e benzeyen bir adamın - eğer gözlerinizi kısırsanız ve müstehcen bir şekilde sarhoşsanız, ki biz öyleydik - bizi karı koca ilan ettiğini hatırlıyorum. Eğer patronumun çıplak kıcı bir gösterge ise, o zaman evliliğimizi de tamamladığımızı rahatlıkla varsayabilirim. Ve sol elimde bir yüzük var, ya da çantama saklayana kadar vardı, *kocama* dönmeye hazırdım...?

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor, bu yüzden tekrar kapatıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, kaşlarını çatarak beni inceliyor.

Bakışları rahatsız edici çünkü çok rahat görünüyor, sanki beni çıplak görmüş gibi. Büyük ihtimalle gördü.

Soyunmak için o uyuyana kadar beklediğimden şüpheliyim. Muhtemelen seks yapmışızdır.

Tanrım, Beckett Langfield ile seks yaptığıma ve bir saniyesini bile hatırlamadığıma inanamıyorum. Misafirim olmasaydı kendimi tokatlardım.

"Liv?" diyor daha yumuşak bir sesle. Cevap vermeyince başını öne eğip iç geçiriyor. "Bu dünyanın sonu değil."

"Biz evlendik!" Tıslıyorum. Yumruklarımı sıkıp ona doğru hançerlerimi savurarak masamın etrafında dönüyorum, çantamı çekmeceye sokuyorum ve lanet şeyi çarparak kapatıyorum.

Beckett ellerini ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Evet, sanırım öyle yaptık."

"Neden çıldırmıyorsun? Bir planın var, değil mi? Tabii ki bir planın var. Sen Beckett Langfield'sın. Senin için her şey yolunda gider." Öfkelandim ve sandalyeme çöktüm.

Rasyonel olarak, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Beckett benimle evlenmek istemiyor. Bazı evrakları dolduracağız ve hiç olmamış gibi olacak. Her şeyi gizli tutacak kaynakları var, bu da haberlerin Drake'e anlamına geliyor. Kırk sekiz saattir ilk kez küçük bir rahatlama dalgası bana çarpıyor.

Beckett masamın diğer tarafındaki sandalyeye yerleşti. "Bir planım var."

"Harika. Sadece neyi imzalamamı istediğinizi söyleyin ve tüm bu karmaşayı unutalım."

Beckett kaşlarını çatar ve koltuğunda öne doğru kayar. "Şey, hayır, bu benim planım değil. Aslında, dürüst olmak gerekirse, bu Gavin'in planı."

"Gavin mi? Gavin'e *evlendiğimizi* mi söyledin?"

Beckett'ın kaşlarındaki kırılganlıklar derinleşir. Neredeyse incinmiş görünüyor. "Hayır, kimseye söylemedim."

Sandalyeme yaslanıyorum ve bir nefes veriyorum. "Tanrı'ya şükür."

"Benimle evli olmak gerçekten o kadar korkunç mu?"

"Oh, lütfen. Tabii ki öyle."

"Neden?" Burun delikleri genişliyor ve yanakları biraz pembeleşiyor, onu gücendirmişim gibi.

"Senin yüzünden değil. Sen... sensin." Bir elimi yukarı aşağı sallayarak onu işaret ediyorum. "Sen harikasın. Sorun bende. Berbat durumdayım."

Dudaklarını birbirine bastırarak uzunca bir süre beni inceliyor, kaşları artık kırgınlık ya da kızgınlıktan çok endişeyle çatılmış durumda. "Sen gerçekten

Kendini pek de yüksek görmüyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak homurdandım, "Güven bana, benimle evli olmak istemezsin. Bu bir hataydı."

"Ya da belki evren müdahale etmiştir," diye öneriyor.

Dişlerimi sıkarak bir çığlık atıyorum. "Dylan'la mı konuşuyordun?"

"Hippi arkadaşın mı?" Gülüyor ve arkasına yaslanıyor. "Hayır. Neden? Böyle mi söyledi? Belki de o kadar kötü biri değildir," diye mırıldanıyor usulca, gözleri hâlâ benimkileri tutuyor. Bana bakma şekli sinir bozucu. Sanki profesyonel maskenin ve ütülenmiş kıyafetlerin ardını görüyor. Sanki beni sırtımda kurutucu bir çarşafı ve uyumsuz ayakkabılarla gördükten sonra bile, onunla sarhoş bir şekilde evlendikten sonra tek kelime etmeden kaçıp gittikten sonra bile, gördüklerinden hala hoşlanıyor.

Drake ile evli olduğum onca yıl boyunca hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim.

"Üç çocuklu bekar bir anneyle evli olmak istemezsin herhalde."

Beckett omuz silkiyor. "Konuştuğumuz gibi medya için."

Kalbim biraz sıkışıyor ama boğazımı temizleyip oturuyorum.

Doğru. Medya. Kötü reklam. Bu yüzden evlendik.

Ama o zaman neden birlikte yatakta çıplak kaldık?

Yutkunuyorum ve bu soruyu aklımdan uzaklaştırıyorum. "Başka ne konuşmuştuk?"

"Evinin tadilata ihtiyacı olduğunu söyledin, biz de sezon sonuna kadar benimle evli kalman için sana 100.000 dolar ödeyeceğim konusunda anlaştık."

Tanrı'ya şükür oturuyorum, çünkü dizlerim titriyor ve ciğerlerim sıkışıyor.

"Bir düşün Liv. Sana 100.000 dolar veriyorum ve tek yapman gereken benimle ve çocuklarımla birkaç fotoğraf çektmek. Başka hiçbir şey değişmiyor."

"Başka hiçbir şey değişmiyor," diye mırıldanıyorum. Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?

Yüz bin dolar, kırık basamakları ve akan çatıyı onarmak için uzun bir yol kat ederdi ve... tamamlamamız gereken projelerin büyük bir kısmını halledebilirdik ve Drake'ten yardım istemek zorunda kalmadan paranın bir kısmını çocukların ders dışı aktiviteleri için ayırabilirdim. Arada bir bebek bakıcısı da tutabiliriz, böylece kızlar ve ben biraz mola verebiliriz.

Bunu düşündüğüme göre hâlâ sarhoş olmalıyım. "Başka bir şey değişmedi mi?"

"Sadece banka hesabınızdaki bakiye ve sol elinizdeki elmas."
Derin bir nefes alarak sağ elimi uzattım. "Tamam, Bay Langfield, sahte karınız olacağım."

"ŞİMDİ NEYİ KABUL ETTİN?" Delia şarap şişesini boş bardağımın üzerinde rehin tutarak talep ediyor.

"Oh, sahte evlilik! Bu benim en sevdiğim mecazlardan biri," diyor Dylan, kendi kadehini -eklemeliyim ki şarap dolu- dudaklarına götürürken.

"Tropes?" Shayla, Kai'nin tabağındaki brokoliyi küçük parçalara ayırarak soruyor. Çocuk dokuz yaşında. Peltensi brokoliyle boğulması pek olası değil ama Shayla bu olasılığı kavrayabiliyorsa, o zaman bir çözüm bulur.

"Evet, mafya romantizmi gibi. Ya da kovboy. Tanrım," diye fışkırıyor Dylan. "O adamlar ve şapkaları. Gerçi spor romantizmi her zaman favorim olmuştur. Dar don giyen erkekler mi? Beni de alın!"

Liam onun yanında inliyor. Delia'nın elinden şişeyi alıyorum ve bardağım tamamen dolana kadar dolduruyorum.

Şişeyi geri alıp bana ters ters bakıyor ve kendine daha makul bir porsiyon dolduruyor. "Erkeklerden uzak durmaya yemin ettiğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Sağlıklı bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Onunla *gerçekten* evlenmiyorum." Dylan gülümsüyor, durumumdan fazlasıyla hoşlanmış görünüyor. "Bir yatağı paylaşmak zorunda kalana kadar. Çünkü sonra ne olacağını hepimiz biliyoruz. Duş alacak ve banyodan çıktığında üzerinde sadece karın kaslarını ortaya çıkaran beyaz bir havlu olacak. saç izleri-"

"Saç izi mi?" Shayla yüzünü buruşturdu. "*İğrenç.*"

Delia ve ben gülüyoruz ama Dylan sanki deli olan *bizmişiz* gibi gülümsüyor. "Göreceksiniz. O çok düşünceli biri, bu yüzden onu çocuklarına gülümserken ilk gördüğünde muhtemelen kafasına dank edecektir. Günlerimiz sayılı hanımlar; Liv ele geçirilmiş bir kadın."

"Ben alınmış bir kadın değilim." Çenemi indirip ona bir bakış attım. "İlişkiye gireceğim son erkek Beckett Langfield'dır."

"Bir sözleşmeye ihtiyacın var," diyor Delia, saniyeler içinde arkadaştan avukata geçiş yaparak. Kısa süre önce savcı olarak çalışmak üzere büyük bir hukuk firmasındaki işinden ayrılmış. Ayağa fırlayıp aceleyle mutfığa gidiyor. Bir dakika sonra elinde sarı bir bloknot ve kalemle geri geliyor.

Yanıma yerleşip *Milyarder Patronunuzla Sahte Evlenmenin Kuralları*'nı yazdığında inliyorum.

"O ve ben çoktan kuralları belirledik." Delia bana dik bakıyor. "PDA'yı tartıştınız mı?"

"PD-ne?" Shay başka bir sebzeyi mızraklarken soruyor.

Dylan çenesini yukarı kaldırarak, "Sevginin alenen sergilenmesi," diye öneriyor. "Evet, bu başlangıç için iyi bir örnek."

"Bay Langfield kendisine dokunulmasından hoşlanmıyor," diye araya giriyorum.

"*Bay Langfield* bunu aşmak zorunda kalacak," diye mırıldanıyor Dylan.

Delia kaleminin ucunu ısırtıyor ve bir an için başını arkaya yatırıyor.

"Hayır, bu iyi. Eğer dokunulmaktan hoşlanmıyorsa, o zaman insanlar PDA beklemeyeceklerdir."

Dylan öyle bir gülüyor ki şarabı katlanır masanın üzerine dökülüyor.

"Hayır. Ona dokunulmasından *hoşlandığı* tek kadın o olacak."

Bunu söyleme şekli, sanki bunun nasıl sonuçlanacağını tam olarak biliyormuş gibi, biraz endişe verici. Dylan'ın geleceği görebildiğini düşündüğümünden falan değil. Sadece... kendinden çok emin konuşuyor.

Delia bir numaranın yanına *sınırlı PDA* karalıyor, sonra bir satır aşağı iniyor. "Sırada ne var?"

"Peki ya çamaşırlar? Ajay çamaşırlara hep yardım ederdi," diyor Shay yumuşak bir gülümsemeyle.

Elini sıktım. "Çok tatlısın. Drake hiç yapmadı. Yine de bu gerçek bir evlilik değil, bu yüzden listeye ev işlerini eklememize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Tazminat mı?" Delia soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bana basamakları tamir edecek kadar para ödeyecek-"

Ben daha sözümü bitirmeden Shay kükrüyor, Dylan alkışlıyor.

"Ve çatı," diye ekliyorum. "Belki bir jakuziye bile para harcayabiliriz," diyorum ki çocuklar fazla umutlanmasın.

"Kapa çeneni." Delia'nın kalemi masaya çarpıyor. "Bu adam sana ne kadar veriyor?"

Kalemi aldım ve tazminatın yanına *100.000 dolar* karaladım.

Üç kadın da öyle yüksek sesle çığlık atıyor ki ellerimi kulaklarıma götürüyorum.

"Ciddi misin?" Delia soruyor, gözleri şimdiden olasılıklar ve hesaplamalarla dolu.

Yapılacaklar listemizdeki pek çok maddeyi işaretleyebiliriz. Şimdi tek yapmamız gereken onun gerçekten işe almayı kabul edeceği bir müteahhit bulmak. Şimdiden yarım düzinesini reddetti ama beklentilerini karşılayabilecek birileri mutlaka vardır.

Evet, en iyi üç arkadaşım ve tüm çocuklarımızla aynı eve taşınmak çılgınca bir hareketti, ama Liam'ın Adeline'i beslediği ve Finn'in onu aya asılmış gibi izlediği ve umarım bir gün onun kadar yardımcı olmayı öğreneceği masanın etrafına bakarken, bunun Dylan'ın şimdiye kadar sahip olduğu en iyi çılgın fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve belki de bu çılgın sahte evlilik de aynı şekilde sonuçlanacaktır.

S Kardeşlerim ve ben ailemizin evinden taşındığımızdan beri ailemizin tek bir kuralı var: Herkes şehirde olduğunda Pazar akşam yemeğini birlikte yeriz.

Beyzbol ve hokey sezonları uzun ve çakıştığı için bu nadir bir başarıdır.

Bugün her birimizin maçı olsa bile, annemiz yine de bizi çağırırdı, çünkü gururu ve neşesi Paris'ten eve döndü.

Ailenin tek kızı olarak kız kardeşim Sienna her zaman ilgi odağı olmuştur. Hepimizin aksine spor onun ilgisini çekmiyor ama yine de aile şirketinde bir rol üstlenmek yerine moda tasarımına yönelmeyi seçtiğinde hepimizi şok etti. Moda dünyasında kendi yolunu çizdi ve şimdi Paris'te çekilen yepyeni bir televizyon dizisinin yüzü.

"Oh, en sevdiğim! Biri beni özlemiş olmalı," diye dalga geçiyor kız kardeşim mutfağa bir şişe kırmızı şarapla girdiğimde.

O ve annem henüz salona getirmedikleri mezelerle uğraşıyorlar. Eğilip kız kardeşimi yanağından öpüyorum. Dönüp bana diğer yanağını uzattığında espresso rengi saçları sallanıyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Artık çok Fransızsin."

İşiliyor ve yeşil gözleri dans ediyor. "Burası kelimenin tam anlamıyla dünyada en sevdiğim yer."

Kaşlarımı çatıyorum. "Boston'dan daha iyi bir yer yok." Onun yanından geçip annemin de yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra tirbuşonu çıkarıp her birimiz için birer kadeh şarap dolduruyorum.

"Sende ne var ne yok kardeşim? En sevdiğin şehirdeki gençleri daha fazla mı taciz ediyorsun?"

Brooks ve Aiden mutfığa girerken kahkahalar duvarlarda yankılanıyor. Brooks'un uzun saçları topuz yapılmış ve kız kardeşimi gördüğünde yeşil gözleri parlıyor. İki hızlı adımda onu ayaklarından kaldırıp havada döndürüyor. Gavin ve babam da ortaya çıkınca kakofoni daha da yükseliyor.

"Demek mezeler burada saklanıyor?" Gavin, annemin meşhur köftelerinden birini çatalıyla mızraklarken homurdanıyor.

Boğazımı temizleyerek alanın ortasına geçiyorum. "Sienna nazikçe benimle ilgili yeni bir şey sorduğuna ve herkes burada olduğuna göre, bu haberi hepimize aynı anda verebilirim."

Kalbim göğüs kafesime çarparken derin bir nefes alıyorum ve aniden sessizleşen aile üyelerimin yüzlerini tarıyorum. Bunu bu şekilde duyurmak niyetinde değildim ama bu hafta bunu ofiste yapacak cesareti kendimde bulamadım. Liv'in fikrini değiştireceğini umuyordum. Ama altı gün oldu ve hala iptal etmedi.

Boğazım daha da sıkılsa da temizliyorum. "Ben evlendim." Gavin elindeki köfteyi boğazına tıkıyor ve Aiden sırtına bir tokat atıyor.

"Evlenmek için biriyle çıkıyor olman gerekmiyor mu?" Gavin soluk soluğa kalır, gözleri sulanır.

Ona bir kadeh şarap uzatıyorum, hızla yudumluyor.

"Bunu bir sır olarak sakladık."

Aiden, "Babamın senden yuva kurmanı istediğini söylüyordun," diye araya giriyor. "O zaman neden bir şey söylemedin?"

Ellerimi ceplerime sokarak tezgâha yaslanıyorum ve beni en iyi tanıyan insanlara bunu satabilmek için derinlere iniyorum. "Çünkü hiçbirinizin bunu bu halkla ilişkiler kâbusunu düzeltmek için yaptığımı düşünmesini istemedim."

"Kim o?" Sienna soruyor.

Gavin'in gözleriyle buluşuyorum ve sonra babama bakıyorum. "Olivia."

"Olivia kim?" diye soruyor annem, yüzünde şaşkınlık ve sevinç karışımı bir ifade. Brooks bir kahkaha atıyor. "*Beckett'in* Olivia'sı."

Gavin'in ukala yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "*Liv'le* evlendin mi?"

Kalbim öyle sıkışıyor ki patlayacak diye korkuyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Evet."

Babam alnını ovuşturuyor, sonra elini yanına indiriyor. "Liv zaten evli değil mi?"

"Boşandık," diyor Gavin, ama dikkati hâlâ benim üzerimde. "Beckett ve ben de *tam* bunu tartışıyorduk."

"O hâlâ evliyken onunla görüşmüyordun, değil mi?" Annem ellerini ovuşturuyor, tüm neşesi korkuyla yerle bir olmuş. "Şu anda senin hakkında söylediklerinin kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Bir ilişki olduğunu öğrenirlerse..."

İç çektim. "Benim bir ilişkim olmadı. Liv ve ben birbirimize aşığız. Birlikte yaşamaya başlıyoruz, hepsi bu."

Gavin bana yaklaşıyor. "Onun çocuklarını çatı katına mı taşıyacaksın?"

Bazı şeyleri belli bir şekilde sevdiğim bir sır değil. Her zaman öyleydi. Kimse eşyalarımı dokunamaz ve ben de böyle olmasını tercih ederim.

Tertemiz çatı katında koşturan çocukları düşündükçe tezgahın üzerindeki Hanson viski şişesine uzanıp iki parmağımı döküyorum.

Sikeyim.

Liv ve ben bu tür ayrıntıları henüz çözmedik ama odadaki her göz bana kilitlenmiş, yanıtımı bekliyor.

"Biz, hepimiz için uygun bir ev ararken onun evinde kalmayı planlıyoruz. Geçici olarak bir yerde kalmaları için onları rahat ettikleri evden almak istemiyoruz."

"Doğal olarak." Gavin başını sallıyor. "Anne, sen ve babam burada tadilat yapılırken kalacak bir yer aramıyor musunuz?"

Ne oluyor be?

"Oh, evet. Ama bize uygun ve yeterli güvenliği olan bir yer bulamadım. Beckett, senin evinde kalmamızın bir sakıncası olmaz, değil mi?"

Son viskimi yudumluyorum, kanım ısınıyor ve terim saç çizgime sızıyor. *Kahretsin.*

Gavin kolunu omuzlarıma atarak, "Tabii ki aldırılmaz," diyor. "Hayatının aşkı Olivia ve onun üç çocuğunun yanına taşınıyor."

Midem bulanıyor. Lanet olsun. Liv beni öldürecek.

"W siyah ayakkabım burada mı?" Bir kolumu yatağın altına sokup sonuçsuz bir arama yaparak sızlanıyorum. Geçen hafta sonu uyumsuz ayakkabılarla uçağa binmeme şaşmamalı; bu hafta tek bir tane bile bulamadım.

Sabahlar birbirini kovalar.

İkizler olabilir. Numara yapıp sonra da masum gibi davranmaya bayılırlar. Gerçi aklımı kaçırıyor olmam da muhtemel.

"Collette, Phoebe," diye sesleniyor Delia, sesi sert. "Eğer Liv'in ayakkabılarını aldıysan, şimdi itiraf etmenin tam zamanı."

Hep bir ağızdan, aynı şekerli-tatlı ses tonuyla, "Yemin ederiz yapmadık" diye cevap verirler.

Dylan her zamanki gibi gülümseyerek yanıma geliyor. "Merak etme, bu gece elma sularına biraz viski katacağım; gerçeği öğrenmelerini sağlayacağız."

"Dylan," diye soluk soluğa kalıyorum, midem bulanıyor ama ardından bir kahkaha atıyorum, çünkü belli ki şaka yapıyor.

Ona baktığımda yüzü tamamen ciddiye. "Viski yok." Onu uyarmak için işaret ediyorum.

Omuz silkiyor. "Dün gece Finn ve Liam'ın dondurmasına biraz ekledim. *Real Housewives* başlamadan önce onlar dışarıdaydı."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. O bir kaçık. "Peki ya Kai?"

Boynunu büküp bana bir bakış attı. "Ben bile Shay'in çocuğuna viski içirecek kadar deli değilim."

Yere yığılıp yatağa yaslanıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Biz bir felaketiz."

Yanıma yanaşıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Ama güzel bir tane."

Midem bugün herhalde yirminci kez burkuluyor. "Sence hata mı yapıyorum?"

Arkasına yaslanan Dylan bana bakıyor, başı bir yana eğik. "Nasıl?"

"Bu sahte evlilik saçmalığını kabul ederek. Çocuklara kötü örnek mi oluyorum? Onlar da buna uymak zorunda kalacaklar."

İç geçiriyor ve bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Finn hayatını kurtarmak için sır saklayamaz, ya Winnie? Şey... Bence çocuklarının iyiliği için beyaz bir yalan söylemenin sakıncası yok. Ve bu da öyle Liv. Bunu onlar için yapıyorsun."

"Ve bizim için." Başımı geriye atıyorum ve tavandaki su izlerini inceliyorum. Bir yağmur daha yağarsa üzerimize damlayacaklar. "Çatıyı tamir ettirmeliyiz."

"Belki şimdi paranın yarısını sana verir," diye öneriyor.

Dudağımı ısııyorum ve midemdeki düzenli ağrıyı görmezden geliyorum. Bu sahtekârlığın süresini ya da ödemenin ne zaman yapılacağını konuşmadık. Sanırım Delia haklı; detaylı bir sözleşmeye ihtiyacımız var.

Uzun, çok *uzun* zamandır geçirdiğim en pazartesiydi. Ofise düz ayakkabı giymek zorunda kaldım çünkü birbiriyle uyumlu tek bir çift ayakkabı bulamadım.

Sonra Winnie sinir krizi geçirdi. Görünüşe göre okulda kırmızı tişörtünü ve kırmızı tişörtü bu sabah hiçbir yerde bulunamamış. Üstüne üstlük, ben işe giderken Drake aradı ve arkadaşlarından birinin Finn'i birkaç gün önce dışarı çıktığımızda Adeline'inkine benzer bir elbise giyerken gördüğünü söyleyip durduğunu anlattı. Telefonu yüzüne kapattım.

Ayaklarımı masamın altında sakladığım siyah topuklu ayakkabıların içine sokarken, her zamanki akıl sağlığımdan bir nebze olsun uzaklaştığımı hissediyorum. Bir yudum kahve, profesyonel kişiliğime bürünmenin bir sonraki adımı - Liv Maxwell, olağanüstü halkla ilişkiler uzmanı.

Bu beni kıkırdamaya itiyor. Tanrım, burada biraz huzur bulmaya hazırım.

"Günaydın Liv," diyor Gavin kocaman bir gülümsemeyle ofisime girerken. Kardeşinin aksine Gavin her zaman gülümsüyor ve sürekli şakalaşıyor. Sanki akraba değillermiş gibi. Düşündüm de, tüm kardeşleri düzenli olarak sırtıyor. Belki de hokey yüzündendir? Tüm agresifliklerini buzun üzerinde gösteriyorlar.

"Günaydın patron. Hafta sonunuz nasıl geçti?"

Gavin masamın diğer tarafındaki sandalyeye kayıyor, bacakları zıplıyor ve gözleri muziplikle dans ediyor. Kahretsin, her zamankinden daha da neşeli. "Harikaydı. Gerçi duyduğum kadarıyla senin için önceki hafta sonu kadar iyi değildi."

Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. "Hmm?"

Preston Langfield ofisime girerken, "Olivia, hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye cıvıltıyor.

Aynı anda iki Langfield mı? İşte bu sürpriz oldu.

Siyah eteğimi düzelterek onu selamlamak için ayağa kalkıyorum. "Merhaba Preston. Bu kadar mutlu olmana sevindim ama nedenini tam olarak bilmiyorum."

Arkasında Beckett beliriyor ve *sürpriz, sürpriz*, gülümsemiyor. Sessiz bir mesaj göndermeye çalışır gibi başını sallıyor ve kaşlarını çatıyor, ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Çünkü ailemize katıldığınızı duydum! İkiniz ilişkinizi nasıl bu kadar iyi sakladınız bilmiyorum ama Monroe ve ben daha mutlu olamazdık."

Ciğerlerim o kadar daralıyor ki birkaç saniye nefes alamıyorum ama tüm gücümü ve sabrımı toplayıp kapıda duran adamı öldürme arzumu dizginledikten sonra yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Şey, evet. Teşekkür . İnsanlara bu kadar çok şey söylediğimizi fark etmemiştim."

yakında." Beckett'a bakıyorum, şu anda ona doğru fırlatmak istediğim hançerleri hissedebilmesini umuyorum.

Çenesini düşürüyor ve omuzları çöküyor. En azından pişman görünme nezaketini gösterdi. "Dün akşam yemekte haberleri paylaşırım diye düşündüm. Eve geldiğimde geç olmuştu, o yüzden sana söyleme fırsatım olmadı. Seni ya da çocukları uyandırmak istemedim," diyor, sanki her gece konuşuyormuşuz gibi. *Gerçekten* evli olsaydık bu normal olurdu.

"Kardeşimi senin yanına taşınmaya ikna etmene çok şaşırdım," diye araya giriyor Gavin, sabahın bu erken saati için fazla neşeli bir gülümsemeyle. "Beckett'ın çatı katından vazgeçeceği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, dikkatimi tekrar Beckett'a veriyorum, omuzları o kadar sarkmış ki yakında yerle bir olacak.

Bir gülümseme daha taklidi yapıyorum. "Evimiz kesinlikle rahat. Yine de çatı katı kadar göz alıcı değil."

Preston başını sallar. "Bunu takdir ediyoruz. Monroe ev tadilatımız sırasında otelde kalmak zorunda kalmayacağımız için çok heyecanlı."

Midem bulanıyor. Şimdi ne olacak?

"Her neyse, seni tebrik etmek istedik. Bu hafta aile yemeğine geleceksin, değil mi? Çocukları da getir. Monroe yeni torunlarıyla tanışacağı için heyecanlı ama ikinizin kaçarak evlendiğini öğrenince pek heyecanlanmadı. İlk aile düğünü falan." Omuz silkiyor. "Ama boşanmanızdan bu kadar kısa süre sonra olduğu için neden gizli tutmak istediğinizi anlıyoruz. Birkaç ay içinde büyük bir parti planlayalım ve bunu gerçekten kutlayalım, tamam mı?"

Aman Tanrım.

Beckett masanın etrafında dönüyor ve yanımda duruyor. "Bırakalım Liv işinin başına dönsün. Hafta içinde annemle ve seninle akşam yemeği hakkında konuşacağım ve parti konusunda ne yapabileceğimize bakacağız."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, bacaklarımın beni bırakmamasını sağlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

"Elbette. İkinizle sonra görüşürüz." Bununla birlikte Preston ortadan kaybolur.

Gözlerimi kocaman açmış, bir açıklama bekleyen yeni kocama dönüyorum ama ilk konuşan Gavin oluyor. "Siz ikiniz bunun sahte olduğunu kabul etmeye hazır mısınız?"

Beckett yanımda sinirleniyor, gözlerini kardeşine dikeyyor. "Senin çalıştırman gereken bir hokey takımın yok mu?"

Gavin kıkırdar ve ayağa kalkar. "İyi. Harekette iyi eğlenceler. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Kardeşine göz kırpmıyor, sonra bana dönüp

sırıttıyor. "İlk gecesinin nasıl geçtiğini duymak için "

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Beckett'a dönüp tıslıyorum, "Hiçbir şeyin değişmediğini söylemiştin!"

Yüzünü buruşturarak bir adım geri çekilir. "Biliyorum. Aile yemeğinde işler biraz kontrolden çıktı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Burnumun kenarını sıkarak gözlerimi kapatıyorum ve içimde kabaran öfkenin yatışmasını istiyorum. "Benim yanıma taşınamazsın." "Bu dünyanın sonu değil." Ahmak herif sanki gerçekten

saçmalıklarına . "Mükemmel bir oda arkadaşı olurum."

Benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. "En son ne zaman biriyle birlikte yaşadın?"

Cevap vermeyince yüksek sesle bir "ha" çektim. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Haklısın. Uzun süre yalnız yaşadım ama iyi bir arkadaş olabilirim.

Ev arkadaşı. Bu işi çözene kadar kalabileceğim boş bir yatak odanız yok mu?"

"Beckett," diye sızlanıyorum, yumruklarımı iki yanımda sıkarak.

Tek tepkisi bir gülümseme. *Piç kurusu*. Sadece kaşlarını çatan adam *şimdi* gülümsemeyi mi seçiyor?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dişlerimi sıkıyorum. "Neden gülümsüyorsun?"

"Sonunda beni ilk çağırdın." İnledim.

Gerçekten delirmiş.

Beckett bileğimi kavıyor ve ben kollarımı indirene kadar çekiştiriyor. "Dinle," diyor bir elimi tutup sıkarak, "bunun pazarlık ettiğinden daha fazla olduğunu biliyorum, ama bunu telafi edeceğim. Ödemeyi artıracam. Ne kadar istiyorsun?"

Çenemi indiriyorum ve ellerimize odaklanıyorum. Onunki sıcak ve yumuşak; başparmağının benimkinin arkasını yumuşatması beni bir anlığına aptala çeviriyor. Bu bana bilerek dokunduğu ilk sefer olabilir - en azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Hafızamı geri kazanmam gerekiyor çünkü bu adamla *seks* yapmış olma ihtimalim çok yüksek.

Elimi onun çekiyorum. "Kurallara ihtiyacımız var." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Kurallar mı?"

"Evet. Dokunmak yok. Kontratta yazıyor."

Bir kahkaha atarak kendini daha da dikleştiriyor. "Sözleşme mi?" "Evet, avukatım bizim için bir sözleşme hazırladı."

Başını eğip kaşlarını çatarak uzun bir süre beni değerlendiriyor, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Evet, ben de dostum.

"Tamam, bu iyi bir fikir. Neden avukatıma bir göz attırmıyorum, böylece diğer önemli ayrıntıları da halledebiliriz?"

Doğru. Onun avukatı. Benim avukatım. Gördünüz mü? Bu bir iş ilişkisi. Aptalca duygulara ya da o sıcak ellerin vücudumun diğer kısımlarında nasıl hissedeceğini düşünmeye yer yok.

"Harika. Ama bunu yaparken cidden benim yanıma taşınmak isteyemezsin."

Beckett o sıcak ellerinden birini çenesinde gezdiriyor ve pencerenin diğer tarafındaki ufuk çizgisini düşünüyor. Sonunda iç geçiriyor ve bana . "Bunun dışında bir yol göremiyorum. Onlara gerçekten satmadığımız sürece ailemin bunu satın almasına imkân yok. İdeal olmadığını biliyorum ama yemin ederim mükemmel bir beyefendi olacağım. Yaptığım onca seyahatten sonra zaten zar zor buralarda olacağım."

"Bir şeye daha ihtiyacım var," diye karşı çıkıyorum, gülümsememi bastırarak. Bu onun fikrini bir anda değiştirmesine olacak.

Beckett başını sallar. "Herhangi bir şey."

"Haftada bir gün bütün çocuklara bakmayı kabul ediyorsun." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bunun onu tepelere doğru koşturacağını biliyorum. Çocuk bakıcılığı yapmak zorunda kalırsa bu sahte evliliğe devam etmesinin imkânı yok.

Beckett çocukları sevdiğini söyleyebilir, ama bu lanet bir yalan. Daha önce de söylediği gibi onları hiç istemedi. Bu yüzden kaderinde olan kadınla evli değil.

Masamdaki fotoğrafı, geçen hafta onu burada bulduğumda elinde tuttuğu fotoğrafı alıyor ve inceliyor.

Sessizce kafamın içinde sayıyor, geleceğinden emin olduğum reddi bekliyorum.

Bana döndüğünde yeşil gözleri parlıyor. "Sıkı pazarlık yapıyorsun Liv."

"Anlıyorum." "Sana başka bir eş bulacağız."

Beckett kaşlarını çatıyor. "Haftada bir gece birkaç çocuğa bakamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Midem düğümleniyor. *Lanet olsun.* "Ciddi misin?"

Omuzlarını dikleştirerek gözlerimin içine bakıyor. "Bunu yapabilirim Liv."

Omuz silkiyorum. "Peki. Bu senin cenazen." Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok. "Adresi sana e-posta ile gönderirim. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

I adresi üç kez kontrol ettikten sonra şoförüne döndüm. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

Liv bana şaka yapıyor olmalı. Onu bu aptal plana uymaya zorlamak benim için iyi olur. Bunu neden yaptığımdan bile emin değilim. O haklı. Bu iş için bir kadın ve çocuklar tutabilirdim ve ona söz verdiğimden çok azını ödeyebilirdim. Ya da babama siktirip gitmesini söyleyip başka bir halkla ilişkiler stratejisi .

Aslında bunu neden yaptığımı biliyorum. Gerçeği asla kabul etmeyeceğimden değil.

"Charlie, Liv'in burada yaşadığını gerçekten düşünüyor musun?"

Gözleri benden sokağın sonundaki eve kayıyor. Yanındaki eve mi?

Elbette, inanırdım. Ama bu? Bu sadece... *Hayır.*

"Şüpheli görünüyor," diye onaylıyor Charlie kaşlarını çatarak. "Ama sana gönderdiği adres bu. Mesajındaki ayrıntıları doğruladım."

Tamam. Sanki onunla bir anlaşma yapıyormuşum gibi eve başımı sallıyorum. Beni içine çekmez ve asla dışarı çıkmama izin vermezse onu yargılamayacağım. Kulağa dramatik geliyor, biliyorum. Ama şöyle bir şey var. Ön verandada hayaletler var ve pencereye yapıştırılmış bir tabelada "*Mutlu len Günü*" yazıyor. Soyulmuş ön kapıya yapıştırılmış bir Paskalya tavşanı var. Ve bir sürü ölü bitki. Kapının bir tarafına "Şükredin" yazılı bir tabela asılmış, diğer tarafta ise ışıklarla süslenmiş orantısız bir çalı var. Çılgın Şapkacı'nın evine benziyor... ya da belki bir akıl hastanesine.

Burada neler olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Liv bana şaka yapıyor olmalı.

Tek açıklaması bu.

Charlie'ye son bir kez bakarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve işte o zaman duyuyorum. Ardından çığlıklar. geriye atarak seslerin geldiği yere bakıyorum. Tepki vermeye fırsat bulamadan bir mermi yüzüme çarpıyor ve boğazımdan tiz bir çığlığa çok benzediğini söylemekten gurur duymadığım bir ses çıkıyor.

Kollarımı başımın üzerine atarak kaldırıma düşüyorum ve nefes alıyorum. "İyi misin?" Başımı kaldırmaya cesaret edemesem de Charlie'ye soruyorum.

Gıcırdayarak açılıp kapanan kapıların sesi ve kıkırdama cümbüşü başımı kaldırmama neden oluyor. Bulduğum noktadan görebildiğim tek şey bir çift parlak siyah ayakkabı.

Üstümde, Charlie omzuma vuruyor. "İyisin patron. O bir Nerf silahıydı."

Boynumu uzattığımda Liv'i iblis evinin ön merdivenlerinde görüyorum. Onun boylarında, kızıl saçlı ve çilli bir çocuk yanında duruyor ve bana açıkça gülüyor. Diğer yanında elinde Nerf silahı tutan küçük bir çocuk var. Asker kıyafetlerinin üzerine pembe bir tütü giymiş ve kaşlarını çatmış.

Liv onun elinden Nerf silahını kapıyor ve gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını sıkıyor. "Finn!" diye azarlıyor sonunda. "Biz misafirleri vurmamız."

Kızıl saçlı çocuk yumruğunu küçük adama doğru uzatıyor. "İyi işti."

Arkalarında Liv'in çılgın arkadaşı Dylan beliriyor. Onunla Liv geçtiğimiz sonbaharda onu ve birkaç arkadaşını Keys'teki evime getirdiğinde tanışmıştım. Buna *Hippy Dippy* adını taktım çünkü tam bir . O

Vantrilok gibi bir şey yapıyor ve yalnız olduğumu düşündüğümde ölmüş büyükannemin ruhu gibi davranarak orada bulundukları süre boyunca beni çok korkuttu.

Büyükannelerimin ikisi de hayatta, bu yüzden hiç mantıklı gelmedi.

Sarışın avukat arkadaşı da geldi. Belli ki erkeklerden nefret ediyor ve Liv'e her baktığımda beni tehdit ediyordu. Yarı normal olan tek kişi siyah saçlı kısa boylu arkadaşıydı. Shayla olabilir. En azından sessizdi.

"Herkes burada ne yapıyor?" Dylan soruyor. Beni kaldırımda dört ayak üzerinde gördüğünde boğazından soluk soluğa bir kahkaha çıkıyor. "Oh! Çocuklarla tanıştığını an! Gel, masayı hazırlamama yardım et Liam." Kızıl saçlı çocuğun omzunu sıkıyor ve işte o zaman benzerliği görüyorum.

"Ah, o iblisin yumurtası. Mantıklı."

Liv koşarak merdivenlerden iniyor ve kolumu tutuyor ama ben daha fazla aşağılanmadan dizlerimin üzerine çöküyorum. Kahretsin, şu anda yaşımı hissediyorum. Egzersiz yapıyor olabilirim ama kırk iki yaşında bir adam betona düştüğünde ayağa kalkmak kolay değil.

Charlie bana elini uzattığında onu elinin tersiyle itip ayağa kalkıyorum ve ceketimle pantolonumu kaplayan kiri siliyorum. Çocukları üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için çok fazla.

"İyi misin?" Liv soruyor, ama gülümsemesi yüzünden hiç gitmemiş. Bu hoş bir gülümseme ve bana nadiren gösterdiği bir gülümseme. Yine de kendime *onun bana* gülümsemediğini, benim yüzümden kahkaha attığını hatırlatmam gerekiyor

Dirseklerimi fırçalayarak homurdanıyorum. "Burası da ne böyle?"

"Evim güzel ," diye şarkı söylüyor ve elini bir ödölmüş eve doğru çekiyor.

Tütü giymiş küçük adam arkasından koşup kalçasına yapışıyor, gözlerini benden ayırmıyor. Onu Liv'in masasındaki fotoğraftan hemen tanıyorum. İpeksi kahverengi saçları alına dökölüp neredeyse gözlerini saklayacak kadar uzun ve giydiği tütü esintiyle dalgalanıyor. Derin bir nefes alıyorum ve göz göze gelebilmek için çömelıyorum. "Güzel bir atış yaptın."

Bir an için bana göz kırıyor, ifadesi boş, sonra sırtışı serbest kalıyor. "Ben Finn."

Tokalaşmak için elini bana uzattığında gülümsüyorum. "Sanırım sana Huckleberry diyeceğim."

"Harika," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor. *Sonunda* bir şeyi doğru yapabildim.

Liv'e bakıyorum, o da bana bakıyor, kaşları çatılıyor ve birkaç kalp atışı boyunca öyle kalıyoruz.

Başını kapıya doğru eğiyor. "İçeri gel. Ama unutma: Seni uyarmıştım." Charlie'ye bakıyor. "Akşam yemeğine de kalabilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Maxwell," diyor arkamdan, belli ki gülmemek için kendini zor tutuyor. "Beckett aradığında geri geleceğim."

"Langfield." Onu düzelterek kendimi bile şaşırttım. Sesimde ona karşı hiç kullanmadığım keskin bir ton var.

Charlie yine de irkilmiyor. Sadece Liv'e gülümsüyor. "Doğru. Bayan. Langfield, ihtiyacın olursa ara." Sonra göz gitti.

Liv'e dönüyorum, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Bayan Langfield.

Sonunda ona iyice bakabildiğimde içimden sahiplenici bir his geçiyor.

-Topuz yapılmış saçlar, siyah kazak ve her zaman sakladığı kıvrımlarını saran siyah etek, o anın karmaşası içinde mükemmel bir profesyonellik ve bu isim kafamda sürekli tekrarlanıyor.

Siktir, bu çok seksi.

"Bayan Langfield?" diye soruyor. Kelimeleri söylerken gözlerinin nasıl dans ettiğini kaçırmıyorum.

"Ama bana Bay Langfield demenizde bir sakınca yok, öyle mi?" Alay ediyorum. Dudaklarını yalıyor. "Bana diyemeyeceğimi söylemiştin."

Elimi sırtına koyuyorum ve ağzımı kulağına yaklaştıracak şekilde aç yapıyorum. "Kulağa ne kadar hoş geldiğini yanlış değerlendirmiş olabilirim *Bayan Langfield.*"

Vücudundan bir titreme geçiyor, ikimizi de sabitlemek için belini kavramaya zorluyor ve serçe parmağım kazara gömleğinin altına kayıyor. Yumuşak, sıcak tenini hissetmek sikimi bir anda sertleştiriyor.

"Anne!" Finn elini tutup onu kapıya doğru çekiyor.

Sadece anne kelimesi bile onu serbest bırakmam için yeterli. Lanet olsun, bundan daha etkili bir engel olabilir mi? Karıma dokunmanın ne kadar aptalca olduğunu fark ederek elimi bırakıyorum.

Karım.

Lanet olsun, o benim lanet olası karım.

Olivia Langfield. İsim kulağa çok hoş geliyor.

Sırıttıyorum, onu evin içine kadar takip ediyorum, kalçalarının sallanışıyla hipnotize oluyorum.

Hiçbir zaman bir eş istememiş olabilirim ama Olivia Langfield'a biriciğim diyebileceğim zamanın tadını çıkaracağım.

Kulakları delen bir çılgılla saldırıya uğramadan önce eve iki adım bile atamadım.

"Bu çocuk düşmanı!"

Suçlamanın ardından kaval kemiğime hızlı bir tekme geldi.

"Orospu çocuğu!" Tek ayağımın üzerinde zıplayarak bağıriyorum.

"Beckett!" Liv tıslıyor, arkasını dönüp ters ters bakıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve suçluya dönüyorum. Biraz karanlık fuayede önümde, elleri kalçalarında ve yüzünde bir sırtışla, sanki tepki vermem için beni cesaretlendiriyormuş gibi küçük bir sarışın var. Yanında da onun karbon kopyası. İkinci küçük sarışın elini beklenti içinde uzatıyor. "Küfür kavanozu için bin dolar."

"Affedersiniz?" Bacağımı ovmak için çömelıyorum.

Liv, Parlayan İkizlere, "Collette, Phoebe, lütfen akşam yemeğine kadar oynamaya gidin," diyor. Onlar şeytan, bunu hissedebiliyorum.

Parayı talep eden kişi bir kavanoz tutuyor. *Kavanozun* üzerine yapıştırılmış bir etiket vardır ve üzerinde "*Küfür Kavanozu*" yazmaktadır. Altında büyük bir rakamı ve ardından çok daha küçük üç sıfır var. "Kurallar böyle Liv Teyze. Onları biz koymuyoruz ama onlara uymak zorundayız."

Liv dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana bakıyor. "Burada yaşamak istiyordun," diyor alaycı bir ses tonuyla.

Lanet olsun. Ses tonunun kendisi sikimin seğirmesine neden oluyor. Bu delilik, çünkü bize bakan iki küçük şeytani insan var ve kaval kemiğim hala acıyor. Bu kadın bana bunu yapıyor. İşte bu kadar tehlikeli. En iyisi mesafemi koruyayım, yoksa sırf onun gülümsemesini görmek için servetimi teslim edeceğim.

Bir iniltiyle arka cebimden cüzdanımı çıkardım. "Amex kabul ediyor musunuz?"

İkizler aynı anda başlarını eğip bana aynı sıkılmış ifadeyi veriyorlar.

Derin bir nefes alıyorum ve sabır için dua ediyorum. "Sana bir çek yazabilir miyim?" "Aptal gibi mi görünüyoruz? Bir şey yapmadan önce iptal edebilirsin.

"Bankaya götürme şansım var," dedi beni tekmeleyen. "*Sadece nakit.*"

Nefesimi üfleyerek, birbiri ardına yüz dolarlık banknotlar çıkarıyorum.

Bir tomar parama bakan Liv alay ediyor. "Bu gerçekten çok saçma Beckett."

Omuz silkiyorum ve ona sırtıyorum. "İyi ki yanımda. Eğer almasaydım içlerinden birinin beni bağlayacağından eminim."

Onun karşılık veren kahkahası verdiğim her bir dolara değer. Melodik ve mutlu bir ses. Liv'i en son ne zaman gerçekten mutlu gördüm? Onu böyle görebilmek için kızların beni defalarca tekmelemesine izin verirdim.

Parayı Parlayan İkizlere verdiğimde, "Bak anne!" diye bağıarak kaçıyorlar. Eşek heriften bin dolar aldık!"

"Hey! Bu bin dolar!" Bağıyorum. "Küfür edemezsin."

Beni tekmeleyen kişi sırtarak arkasını döndü. "Senin adın olunca lanet olmuyor, değil mi anne?"

Arkasından Liv'in sarışın arkadaşı geliyor.

"Ha." Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Medusa'nın senin annen olduğu anlaşıyor." "*Beckett,*" diye tıslıyor Liv, koluma dirsek atarak.

"Bu beni tekmeledi." İşaret ediyorum. "Ve şu da beni bin dolar dolandırdı. Sonra bana bir isim taktılar. Neden bana tıslıyorsun?"

İç çekiyor ve gözlerini deviriyor. "Çocuklarla sorun olmayacağını söylemiştin." "Evet, *senin* çocukların. Eminim Parlayan İkizler'den daha terbiyelidirler.

Şurada." Baş parmağımla omzumun üzerinden üç sarışın dişi şeytana doğru bakıyorum.

Liv bana bakıyor, dudakları seğiriyor ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlak. Mücadeleyi bırakması ve kahkahanın dudaklarından yüksek sesle dökülmesi sadece bir saniye sürüyor.

Arkadaşı, elleri kalçalarında, yanındaki miniler de aynı şekilde küçümseyen bakışlarla bize bakıyor. "*Olivia.*"

Liv bir eliyle ağzını kapatırken diğer elini sallıyor. "Özür dilerim, gerçekten. Gülmemeye çalışıyorum."

"Daha sıkı çalış," diye azarlıyor arkadaşı. Adını hatırlayamıyorum ama ondan hoşlanmadığımı biliyorum. Liv'e karşı bu tonda konuşan herkesten hoşlanmıyorum.

Tavrını ona geri fırlatarak boyum kadar dikleşiyorum ve ters ters bakıyorum. Yine de geri adım atmıyor, sadece mecazi hançerler fırlatıyor, öyle keskin ki yemin ederim ciğerlerimi deldiklerini hissediyorum. Sonra tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüyor ve iki şeytanını da yanında götürüyor.

Köşedeki küçük bir çocuk gözüme çarpıyor. O kadar sessiz ki ne zamandır izlediğini bilmiyorum. Bu Huckleberry değil ve yanlış hatırlamıyorsam Liv'in sadece bir oğlu var. Peki bu çocuk kim? Ne zaman arkamı dönsem, yemin ederim yeni biri çıkıyor. Ona el sallıyorum ama cevap vermiyor. Sadece temkinli bir şekilde beni izliyor. Zaten bir çocuk tarafından tekmelenmişim, bu yüzden kendimi tanıtabilmek için çömelıyorum, tekrarlanmasını önlemek umuduyla. "Merhaba, ben Beckett Langfield."

Gözleri büyüyor ve yemin ederim yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ailen Boston Bolts'un sahibi."

Kıkırdıyorum. Hokey takımıyla ilişkilendirildiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yemin ederim haftalardır ilk kez çocuklardan nefret eden biri dışında bir sıfatla anılıyorum. "Evet, öyle."

Gözlerini kısıyor, beni böyle küçük bir adam için çok büyük bir yoğunlukla inceliyor. Çocuk beni gerçekten ölçüp biçiyor. "Çocuklardan gerçekten nefret ediyor musun?" diye soruyor kısık bir sesle.

Yumuşak bir kıkırdama duyuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır." "Ama Collette dedi ki-"

Elimi kaldırıyorum. Collette Parlayan İkizlerden biri olmalı. "Yanılıyor. Ben çocukları severim." Yüzümü buruşturup bir nefes alıyorum ve bu ifadeyi nasıl değiştirebileceğimi düşünüyorum. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum. "Onlardan nefret etmiyorum ve sen de iyi bir çocuğa benziyorsun. Bu konuda haklı mıyım?"

Çabucak başını sallıyor.

"Bana adını söyleyebilir misin?"

O bana doğru bakıyor, ben de omzumun üzerinden onun bakışlarını takip ederek bir izleyicimiz olduğunu fark ediyorum.

Liv'in yanında, siyah saçlı arkadaşı beni izliyor. Adının Shayla olduğuna neredeyse eminim.

Liv'in yüzündeki ifade okunamıyor. Gülümsemiyor ama kızgın da görünmüyor, ki dikkati benim üzerimdeyken bu çok nadirdir. Hayır, düşünceli görünüyor, sanki beni anlamaya çalışıyor gibi.

İyi şanslar, karıcığım. Ben de kendimi anlamaya çalışıyorum.

Kimse için yolumdan sapmam ama kendimi onun için önemli olan insanları etkilemek için çaresiz buluyorum.

Parlayan İkizler ve anneleri dışında. Umutsuz bir vakayı gördüğümde tanırım.

Shayla ona başını sallıyor ve ben de yeni arkadaşımınla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Ben Kai," diyor usulca.

"Kai, seninle tanıştığıma memnun oldum. Yemeğe yardım edelim mi?"

Yanıt olarak başını salladığında kendimi toparlayıp rahatlatarak uzun bir nefes alıyorum. Bu evde çok fazla insan var ve Liv'in çocuklarından ikisiyle henüz tanışmadım bile.

Shayla oğlunun önünü keser ve onu omuzlarından nazikçe kavrar. "Önce gidip ellerini yıkayalım."

Onlar gittikten sonra Liv'e dönüyorum. Yine o okunmaz ifadesiyle beni inceliyor.

"Sırada kim var?" Ben soruyorum.

Kaşları birbirine kenetlendi, kara gözleri şaşkınlıkla bulutlandı. "Ha?"

Ağır iç çekişimi tutmaya çalışıyorum ama yine de serbest kalıyor. Elimi saçlarımın arasından geçirerek onu değerlendiriyorum, sonra da hâlâ durduğumuz karanlık girişi tarıyorum. Kahretsin, ben hiç gergin değilimdir ama onu etkileme ihtiyacı beynimin içine ediyor.

Sen benim tipim değilsin. Sözleri beynimde yankılanıyor, benimle alay ediyor, nasıl onun tipi olabileceğimden başka bir şey düşüneyinceye kadar beni tüketiyor. "Burada olmak için tüm arkadaşlarını kandırmana gerek yoktu.

Ben ısırmam." I

Acısını maskeleyerek için dalga geçmeyi tercih ediyor. Beni on yılı aşkın bir süredir tanıyor, yine de yanında destek olarak maiyeti olmadan ailesiyle akşam yemeği yemem konusunda bana güvenmiyor. Evet, içinde bulunduğumuz durum garip bir durum ama ben bir canavar değilim - tek gördüğü iş yerindeki o adamken bunu göremediği için onu suçlamıyorum.

Ofiste insanların hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadım. Yapmam gereken bir iş var ve onu yapıyorum. Revs'i ülkenin en iyi beyzbol takımlarından biri haline getirmeye çalışıyorum. Eğer tüm çalışanlarımı şımartsaydım, hiçbir şey yapılamazdı.

Beni izliyor, dudakları bir tarafa doğru bükülüyor. Cevap vermeye hazırmış gibi ağzını açıyor ama o cevap vermeden önce iki çocuk daha beliriyor. Bu ikisini tanıyorum. İki küçük kız. En büyüğü ve en küçüğü. Sonunda tüm çocuklarıyla tanışacağım.

"Sen Bear olmalısın," diyorum büyük kızına elimi uzatarak. Annesine bir bakış fırlatıyor ama cevap vermiyor.

Yanımda Liv gülüyor ve yemin ederim ki bu şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz ses. "Bu Winnie."

Önce ona, sonra kızına gülümsüyorum. "Ayı o ."

Liv homurdanıyor ama arkasında bir sıcaklık yok. "Hepsinin adını öylece değiştiremezsin."

Ona dönerek, "Ama benimkiler daha iyi," diye mırıldanıyorum ve en küçük kızına sırtıyıyorum. "Peki senin adın ne, ufaklık?"

Tombul kalçaları ve kocaman gülümsemesiyle yürümeye başlayan çocuk kollarını bacaklarıma doluyor.

Kahretsin, bu küçük hareket kalbimi yerinden oynattı. "Sanırım isim seçimimi beğendi," diye takılıyorum Liv'e.

Homurdanıyor ve açık kapıya doğru el sallıyor. "Winnie, git Dylan Teyze'ye yemekte yardım et."

Winnie ilk başta hareket etmiyor. Sadece çenesini kaldırıyor ve uzun bir süre beni süzüyor. "Ayı'yı severim."

Liv'e yönelttiğim geniş sırtıma onun gözlerini devirmesine neden oluyor. "Bu Adeline. Gerçi bu hızla gidersek, sanırım ona da yeni bir isim vereceksin?"

Aslında Adeline'i çok severim ama Liv'e sataşmak eğlenceli. Onunla asla böyle olamayacağım, o yüzden bunu kabulleniyorum. "Evet, Küçük Olan o." Ayaklarının dibinde, kız kollarını uzatmış bana ellerini uzatıyor, ben de onu kucağıma alıyorum. Göğsüme yerleşir yerleşmez bana sokuluyor ve yumuşak, küçük bir iç çekiyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor Liv.

"Ne?" Gözlerimi atkuyruklu küçük kızdan ayırmıyorum. Biri diğerinden daha yukarıda, bu yüzden orantısız görünüyorlar, bu da Liv'i daha çok sevmeme neden oluyor. İş yerinde her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, ancak bu ev ve çocukları onun başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Bu onu daha gerçek kılıyor, sanki onu neredeyse avucumun içinde tutabiliyorum. Soğukkanlı Olivia, mücadeleden uzak olan, benim için her zaman çekici olmuştur, ama bu kadın hipnotize edici. Ona para ödediğim için benimle evli kalmayı kabul ettiğini kendime hatırlatmazsam, onun içinde kolayca kaybolabilirim.

"Onunla böyle olan tek kişi Liam."

Liam'ın görüntüsünü bulmak için beynimi zorluyorum ama elimde hiçbir şey yok. "Kim?"

Gülümsemesini engellemek için dudaklarını büküyor. "İblisin yumurtası dediğin."

Kıkırdıyorum. "Gördün mü? Lakaplarımı seviyorsun."

Topuklarının üzerinde döner. "Hayır, aslında bilmiyorum. Ama ya senin yolun ya da otoyol olduğunu uzun zaman önce öğrendim. O yüzden buna uyacağız. Hadi Bay Langfield, diğer oda arkadaşlarınızla tanışın."

Ya benim yolum ya da otoyol mu? Bu değil-

Bekle, oda arkadaşı mı dedi?

B Eckett'in ifadesi saf altın. Yemek odasında bir araya getirdiğimiz masalara yerleşirken yüzünde dehşete düşmüş bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Henüz on bir kişinin sığabileceği bir yemek masamız yok ama bodrumda iki iskambil masası ve bir sürü katlanır sandalye bulduk. Burası en göz alıcı kurulum, ama işe yarıyor.

Beckett'ı çocuklar için belirlenen son bölüme koymayı düşündüm, böylece neyle karşı karşıya olduğunu gerçekten anlayacaktı, ama Finn onu Nerf silahıyla vurduktan ve adam gerçekten ateş altındaymış gibi çığlık atarak yere düştükten ve Collette onun kaval kemiğine tekme attıktan ve Phoebe onu bin dolar dolandırdıktan sonra, onu haberlerin geri kalanına alıştırırız diye düşündüm. Ne de olsa hala işime ihtiyacım var.

Çocukları buna alıştırmak farklı bir hikaye. Onlara bir erkeğin taşınacağını söylemenin kolay bir yolu yok. Çocuklarımı bir partnerle tanıştırmayı hiç düşünmemiştim.

-Gerçek ya da sahte.

Dürüst olmak gerekirse hayatımın o kısmının bittiğini düşünmüştüm ve gerçekte bu muhtemelen doğru olsa da, bu onları şimdi Beckett ile tanıştırdığım gerçeğini değiştirmiyor.

Bütün günü anneleri taşındığı için üzümler diye endişelenerek geçirdim. Yine de Drake taşındığında iyi davrandılar... gerçi dadımızla birlikte taşındı, bu yüzden tanıştırma yapılmadı.

Benim neyim var böyle? Çocuklar için daha kolay olduğu için kocamın dadıyla olan sadakatsizliğini cidden haklı mı çıkarıyorum?

"Sana bir içki getireyim mi?" Beckett'a soruyorum, masada sadece şarap ve meyve suyu olduğunu fark ediyorum.

Bu düşünce en son şarap içtiğimizde olanları hatırlamama neden oluyor ve birden onun çıplak kışını hayal ediyorum. Sonra, Elvis bizi karı koca ilan ettikten sonra, "*Kahretsin, bunu yapmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi anlatamam*" diye mırıldanmadan hemen önce yakınımaya eğilip yüzümü kavrayışı geliyor gözümün önüne.

Kalbim aniden çarparken, karşımdaki adamı inceliyor, bu sözleri söyleyen adama dair bir ipucu arıyorum. Ama o sadece normal bir şekilde bana bakıyor; soğuk gözlerle ve kaşlarını çatmış bir şekilde.

"Tabii, viskin var mı?"

Delia kollarını göğsünde kavuşturup geriye doğru iterken sandalyesi orijinal parke zemin üzerinde gıcırıyor. "Ne yani, şimdi sana hizmet mi sanıyorsun?"

"*Delia*," diye uyarıyorum.

Bakışlarını bana çevirdi. "Lanet olası sözleşmeye ne oldu? *Olivia*?" Ne demek istediğini daha iyi anlatmak için adım uzatıyor.

Yüzüm bin dereceymiş gibi hissediyorum. Onu öldüreceğim.

"Anne, bu tofunun tadı bir tuhaf," diye araya giriyor Kai.

Bütün başlar, bir seferde iki kelimedenden fazlasını zar zor söyleyen çocuğa doğru döner.

"Bu tofu değil," diye bağıyor Shayla. "Bu işlenmiş et!" Ayağa fırlayarak, oğlunun bir ısırık daha almasına fırsat vermeden elinden yemeği kapıyor ve işlenmiş et parçasının masanın üzerinden uçarak Beckett'ın alnına çarpmasını dehşet içinde izliyorum.

"Yemek kavgası!" Liam bağıyor ve saniyeler içinde sahte kocam -ve gerçek patronum- yemeğimize bulanıyor. Masanın öbür ucunda, Delia hâlâ arkasına yaslanmış, kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor.

Beckett'ı kapıya kadar geçirirken, "Kıyafetlerin için üzgünüm; onları kuru temizlemeye vereceğim," diyorum.

Yemek kavgasından sonra pizza sipariş ettik ve Beckett'inki yemeğe bulandığı için ona beyaz tişörtlerimden birini verdim. Ne yazık ki benim tişörtüm ona oldu, dardı ama oldu. Bu da son bir saattir ince pamuk tabakasının arasından onun aptal göğüs kaslarına bakmak zorunda olduğum anlamına geliyor. Bir kumaş parçasından hem bu kadar nefret edip hem de bu kadar sevmemiştim.

Finn çay partisi için kalmasını istediğinde durum daha da kötüleşti. Beckett yere bağdaş kurmuş, üzerinde hâlâ bir etek olan oğlumun yanına oturmuş, kucağında da Adeline vardı. Winnie çayı servis etti ve Beckett *Huck*, *Ayı* ve *Küçük Olan*'a kadeh kaldırdı. Sonra serçe parmağını uzatarak çay fincanını Finn'inkiyle tokuşturdu.

İkizler bile tüm bu serüvene ilgi duydular - genellikle akşam yemeğinden sonra çay partilerinde bize katılmak yerine Delia ile *Jeopardy!* izlemeyi tercih ederler. Delia bunun beyinleri için iyi olduğunu söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu çocukların daha fazla zekaya ihtiyacı yok; zaten entrikalarıyla beni korkutuyorlar.

Beckett onlara "Parlayan İkizler" derken doğru bir şey söylüyor olabilir.

Tabii ki onları seviyorum; onlar en iyi arkadaşımın kızları. Ama yine de, Bir maça maça demek lazım.

"Merak etme," diye cevap veriyor Beckett, bana takdir dolu bir bakış attığına yemin edebileceğim bir bakış atarak. "Dürüst olmak gerekirse, akşam yemeği için bu kadar kalabalık beklemiyordum. Sadece biz oluruz diye düşünmüştüm. Bilirsin işte, ailece tanışma gecesi gibi bir şey. Böylece çocukları tanıyabilir ve onları rahat ettirebilirim."

Beni yakından izliyor, sanki beni anlamaya çalışıyor. Ne bulacağını düşündüğünü bilmiyorum. Çoktan perdenin arkasına baktı ve maskeyi kaldırdı. Hayatım tam bir felaket. Yıllardır bu adamın yanında bir profesyonel gibi davrandım ama bugün maskeler düştü ve bu çanı geri çevirmek mümkün değil.

"Bu aileyle tanışmaktı," diyorum ona, kalp atışlarım biraz hızlanıyor, çünkü henüz anlamadığını fark ediyorum. Heceleyerek anlatmam gerekecek. "Kızlar, Shay, Delia ve Dylan... Hepsi burada yaşıyor."

Gözleri şişiyor ve nefesi kesiliyor. "Hepsi mi?"

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Adem elması sallanıyor ve sanki hâlâ sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana birkaç kez göz kırptıyor. "Peki ya çocukları?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet."

"Parlayan İkizler ve Medusa bile mi?"

Bu soru karşısında bir kahkaha atıyorum. "Evet, onlar bile."

"Siktir," diye fısıldıyor, bir elini yüzünde gezdirerek. Bir saniye sonra dümdüz oluyor, gözleri önce bir yöne, sonra diğetine kayıyor. "Üzerimde çok daha fazla nakit bulundurmam gerekecek, ha?"

"Beckett, bunu yapmak zorunda değiliz. Taşınmak zorunda değilsin. Sadece ailene gerçeğı söyle."

"Hayır." Yeşil gözleri dans ediyor ve yüzüne yeniden bir gülümseme yayılıyor.

Yemin ederim bu adamın son on yılda olduğundan daha fazla gülümsediğini gördüm. Neden bu kadar mutlu görüldüğünden emin değilim; az önce ona bunu yaparsak tam bir deliliğē maruz kalacağını söyledim.

"Zalimce ve alışılmadık cezaları sever misin?" Gülerek soruyorum.

Beckett yakınımı eğiliyor ve ben nefes almayı bırakıyorum. Sıcak nefesi boynuma çarparken çenesindeki tırnak izi yanağıma lezzetli bir şekilde sürtünyor. "Hayır ama sana karım demekten biraz fazla hoşlanıyorum."

Daha kelimeler kayda geçmeden dudaklarını kulağımın hemen altındaki hassas noktaya bastırıyor. Yumuşak bir ses -bir sızlanma ve inleme karışımı- benden kaçıyor.

"Ve çıkardığınız o ses, Bayan Langfield... Oh, o sesi *gerçekten* seviyorum."

Birkaç santim geri çekiliyor ve bakışlarını tutuyor. Gözlerindeki arzu kıvılcımıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Başka bir şey göz kırptıyor ve bekleyen arabaya doğru yöneliyor.

Delia bir anda ortaya çıkar ve "Yarın bebek bakıcılığı yapacağını unutma, pislik!" diye bağırır.

"Bu bin dolar, Medusa! İkizlerin bunu hesaba eklemesini sağlayacağım!" diye el sallayarak bağırır. Sonra da arabaya atlayıp caddenin aşağısına doğru gitti.

Dylan verandadan gülüyor. "Oh, bu çok eğlenceli olacak."

"Y Gerçekten poker gecesine gelmiyor musun?" Gavin telefonda sızlanıyor.

"Ona sadece bu hafta sonu şehirde olduğumu söyle," diye bağıyor en iyi arkadaşımız Jay arka planda.

Kahretsin, o adamı özlemişim. Bir yıl önce Paris'e taşındı ve karısıyla birlikte kız kardeşimin moda koleksiyonu hakkında bir program çekiyorlar. Kimse mutluluğu Jay kadar hak etmiyor. ne kadar suçluluk psikolojisine olsa da, hepsi iyi bir eğlence. Sırıttığı ses tonundan belli oluyor. Adam ilk ve tek aşkını geri kazandığında ve bir kızı olduğunu keşfettiğinde istediği her şeye sahip oldu. O şanslı bir piç.

"Üzgünüm çocuklar. Bebek bakıcılığı görevindeyim." Kıkırdıyorum.

Korku evine geldiğimizde, hemen inmeyeceğim. Önce kendimi zihinsel olarak hazırlamak için bir dakikaya ihtiyacım olacak.

"Oraya gitmeliyiz," diye takılıyor kardeşim. "Liv'in çocuklarına baktığını görmek için para verirdim."

"Evet, sadece ben ve onlar olsaydık ben de öderdim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Liv'in üç arkadaşıyla aynı eve taşınmasını ve bunu bana söylememesini hâlâ aklım almıyor. söylediğimde yalan söylemiyordum ama lanet olsun, sadece onunla ve çocuklarıyla yaşamak için neler vermezdim. En küçüğü çok sevimli, en büyüğü sessiz ve uslu, bir de Huckleberry var. O çocuk benim dostum olacak. Daha dört yaşında ama şimdiden kim olduğunu biliyor, tütüsünü giymiş. Çoğu yetişkin özgüven konusunda ondan ders alabilir. Kahretsin, o harika.

Öte yandan, Shining Twins ve Demon Spawn? Şöyle diyelim, işimin çok zor olduğunu biliyorum.

"Ben mükemmel bir bebek bakıcısıyım." Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve arabadan indim.

Charlie'ye bu gece izin verdim. Başka kimsenin aşağılanmama şahit olmasına ihtiyacım yok. Geceyi kırımın üstüne düşmeden ya da Parlayan İkizlerden biri tekmelediği için onu tutmadan atlatmamın imkanı yok.

"Yetişkin olan sensin; sana böyle davranamazlar," diye hatırlatıyorum kendime. "Kendi kendine mi konuşuyor?" Brooks gülerek soruyor.

Lanet olsun. Hâlâ elimde olduğunu telefona bakıyorum.

"Onu rahat bırakın." Jay'in sözlerini bir itiş kakış izliyor, ardından hattın diğer ucundaki sesi daha yüksek çıkıyor. "Hey Beck, çocukların seni etkilemesine izin verme. Chloe'yi kazanmaya çalışırken ben de aynı durumdaydım."

Chloe, on iki yaşına gelene kadar varlığından bile haberdar olmadığı kızı. En hafif tabiriyle bir şoktu, ama bunu iyi idare etti ve şimdi tanıdığım tüm baba-kız ikililerinden daha yakınlar.

"Evet, onu nasıl ?" Kapıya doğru ilerlerken sordum.

Jay kıkırdıyor. "Kardeşim bana en kötü tavsiyeyi verdi ama sonunda tavsiyeye uydum ve işe yaradı."

"Tavsiyen neydi?"

"Kendim olmam."

Elimde olmadan bir kahkaha attım. "Evet, ukala orospu çocuğu. Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Elbette onun seviyesine inmek zorundaydım, ama çocuklar çoğu insanın onlara çok daha anlayışlı. Mini yetişkinler gibiler,

Bu yüzden onlara herhangi bir yeni iş tanıdığınıza davrandığınız gibi davranın. Her biriyle ortak bir yönünüzü bulun ve bunu bağ kurmak için kullanın. Bu iş sende."

Beni göremese de başımı sallıyorum. İş için sürekli bunu yapmak zorundayım. Ben hallederim. "Sağ ol Jay. Bu hafta sonu paten kayacak mıyız?"

"Cumartesi sabahı senin için uygun mu?"

"Orada olacağım." Hızlıca vedalaştıktan sonra telefonumu cebime atıp merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Elimi kaldırıyorum, kapıyı çalmaya hazırım ama ben çalamadan kapı açılıyor.

Dylan kapının dışarı fırlıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Yüzündeki gülümseme her zamanki gibi parlak.

"Merhaba," diyorum, neden içeri girmemi engellediğinden emin değilim.

Dylan'ın gülümsemesi gittikçe büyüyor. Büyük ve nazik ama aynı zamanda beni korkutuyor. O kapının diğer tarafında ne var? "Selam, Becks!"

"Ben Beckett," diye .

Başını bir yana eğerek bana bakıyor ve iç çekiyor. "Bunu aşmıştık. Ben sana Becks diyorum, sen de bana Dippy Do diyorsun. Aramızdaki şey bu."

"Hiçbir şeyimiz yok."

Neredeyse yerinde zıplayarak canlanıyor. "Kesinlikle öyle. Ve bu konuda çok mutlu olacaksın çünkü sana yardım etmek üzereyim."

Gözlerimi kısarak onu değerlendiriyor, bakış açısını anlamaya çalışıyorum. "Öyle misin?"

"Evet." Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi p'yi patlatıyor.

Tamam, . Planı hakkında bu kadar heyecanlıyken ilgimi çekmemesi zor. "Tamam, anlat bakalım, Dippy Do."

Kısaltılmış lakabımı kullandığımda sırtıması başımı öne eğmeme ve oflamama neden oluyor. Bu bir hakaretti.

"Nedir bu plan?"

"Şey," diyor, sırlarını bana anlatmaya hazırmış gibi bir adım daha yaklaşarak, "iki yönlü."

"İki kat mı?"

"Evet, iki kat."

"Sakın bana ölmüş büyükannemle ilgili olduğunu söyleme. Bu arada büyükannem hâlâ hayatta."

Homurdanıyor. "Sen ne dersin de. Yemin ederim benimle konuşuyordu." "Senin *aracılığınla* konuşuyordu, Dippy."

Megawatt gülümsemesi ögle güneşi gibi çarpıyor yüzüme. "Aman Tanrım! Bize ve kısaltılmış lakaplarımıza bak. Aramızda gerçekten bir şey var."

"Konuş," diye .

"Tamam, işte plan..."

Medusa hariç tüm kadınlar gülümseyerek ortadan kayboldu. Ben henüz yüzünde hafif dostane bir ifade bile göremedim. Bana doğru ters ters baktı ve sonra Parlayan İkizlere bir şeyler fısıldadı. Sonra daha yüksek bir sesle ekledi: "Konu kapitalizmin artıları ve eksileri. En iyi üç kişinin yarın kahvaltıda bilgilendirilmesini bekliyorum."

Kaşlarım çatıldı. *Ne oluyor lan?*

Kadınlar Shayla'nın ofisinde kamp kurmak için aşağı inerken, Liam düşüncelerimi duyuyormuş gibi yanımda sırtıyor. "Delia Teyze her akşam yemekte kızlara kendi aralarında tartışmaları için bir konu veriyor."

"Kaç yaşındalar?"

"Daha yeni sekiz yaşına girdiler," diyor Kai diğer tarafımdan.

Onu yumruklamak için elimi uzattım ve konuşmasına şaşırarak gülümsedim. "Teşekkürler, Iceman."

Gözleri parlıyor. "Iceman?"

Gülümsüyorum. "Evet, sen bu ekibi yönlendirmeme yardım et, ben de seni hokey takımındaki bazı çocuklarla tanıştırayım. Anlaştık mı?"

Liam alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Shayla Teyze buna asla izin vermez." Sonra da verdiği zararın farkına varmadan kulaklıklarını kulaklarının üzerine çekerek ortadan kayboluyor.

Sönük Kai'ye göz kırpıyorum. "Bunu bana bırak."

"O haklı." Omuz silkiyor. "Ama yine de yardım edeceğim. Sadece ikizlerin yanına oturma. Delia Teyze çok yaklaşırsan seni tekmelemelerini söyledi."

Çocuğun esprilerine yüksek sesle gülüyorum. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama bana göz kırpınca ağzımı kapattım. Kahretsin, adam ciddi.

Lanet olası Medusa. Her gün onunla uğraşmak bir yana, bu kadar çocukla nasıl yaşayacağımı bile henüz çözemedim.

Endişeyi üzerimden atıp derin bir nefes alıyorum ve mutfağı işaret ediyorum. "Tamam, Buz Adam, hadi yiyelim."

Çocuklarla nadiren vakit geçirirken, yedi çocukla akşam yemeğı yemek tam bir kültür şoku. İlk olarak, tabaklarımızda Shayla tarafından yapıldığı anlaşılan garip yiyecekler vardı. Kai bana her şeyin ne olduğunu söyledi ama ne dediğini anladığımdan pek emin değılim, çünkü sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. Daha fazla ayrıntı istemeye korkuyorum. Bear, Huckleberry ve Demon Spawn sanki benim değılendirmeme katılıyormuş gibi yemeklerine bakıyorlar.

Küçük Olan şanslı. Liv'e göre , o yüzden önünde bir tabak tavuk nugget var.

Parlayan İkizler birbirleriyle kapitalizm üzerine tartışmakla o kadar meşguller ki ne yediklerini bile fark etmiyorlar. Başka tarafa bakmak imkansızdır, tıpkı bir tren kazası gibi. Biri yemeğinden bir ısırık alıyor ve diğeri sakince argümanını ortaya koyarken dikkatle dinliyor. Sonra birincisi, ikincisinin az önce söylediğı her şeyi dikkatlice parçalara ayırıyor.

Aynı derecede ürkütücü ve etkileyici. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Langfield Corp yönetim kuruluna birkaç şey öğretebilirler.

Tabaklarımızın çoğı hâlâ dolu olmasına rağmen, çocuklar teker teker dağılmak istiyor. şu anda favorilerim olan Ayı ve Buz Adam bulaşıkları yıkamayı teklif ediyor. Küçük Olan'ı da yanıma alarak, Huckleberry'nin çay partisi yapmak istediğı oturma odasına gidiyorum.

Yarım saat sonra kapı çaldığında ve kapıdaki adam iki büyük peynirli pizza uzattığında şaşırmış gibi yapıyorum ama Shayla'nın canavarını yemeyen tüm çocukların aç kalmamasını sağlıyorum.

Bu bana fazladan bir yüzlüğe mal oldu. İblis Spawn sürprizimi satın almadı.

-Ama Huckleberry, Iceman ve Bear gülümsediğinde buna değıer.

Ayrıca açlıktan ölüyorum. Açlığa bir de evdeki düzensizlik eklenince kaşınmaya başladım.

Kardeşlerim her şeyi belli bir şekilde sevdiğim için benimle dalga geçiyorlar ama bu sevdiğim bir şey değıl, ihtiyacım olan bir şey. Düzene ihtiyacım var. Her şey karmakarışık olduğunda beynim bulanıklaşıyor, bacaklarım huzursuzlaşıyor ve kalbim hızla çarpıyor. İlaçlar yardımcı olabilir ve geçmişte de oldu, ancak çocukluğumun birkaç yılını aşırı ilaç alarak geçirdim ve o zamandan beri etrafımı kendim yönettiğimde en iyisini yaptığımı fark ettim.

şok edici bir şekilde, İblis Yumurtası Küçük Olan'ı yatırmayı teklif etti. Ona sarılmış, uykulu bir gülümseme takınıyor, ben de kabul ediyorum. Iceman hokey maçını açıp açamayacağımızı sordu. Başladıktan sonra

Huckleberry ile yere oturup içinde hiçbir şey olmayan bir çay fincanından yudumlarken Ayı köşedeki bir deftere bir şeyler çiziyor. İkizler yatak odalarında matematik problemleri üzerinde çalışmak için bizi hemen terk ediyor.

Telefonum cebimde tekrar tekrar çaldığında, onu çıkarmadan önce grup sohbeti olduğunu anlıyorum.

Gavin: Bebek bakıcılığı nasıl gidiyor?

Hey, bu hiç hoş değil. Takılmıyoruz bile. Brooks: LOL. Sadece sen onun senden bahsettiğini düşünebilirsin. Liv'in çocuklarına bakıyor, seni aptal.

Aiden: Oh.

Ben de gelebilir miyim? Çocukları severim.

Gavin: Çünkü sen bir çocuksun. Brooks:

Başlatma şimdi.

Aiden, Gavin'i sohbetten çıkardı. Brooks,

Gavin'i sohbece ekledi.

Patronun olduğumun farkındasın, değil mi?

İnliyorum ve hızlıca bir cevap yazıyorum.

Çocukları besledim. Kimse boğulmadı. Şimdi hokey izliyoruz. Bu bebek bakıcılığı işinde harikayım.

Sadece birkaç saat oldu. Yakında merhamet için yalvaracaksın. Endişelenme, sana söylemiştim demeyeceğim.

Gavin: Çok sık.

Brooks: LOL. İyi iş Beckett. Sana inanıyorum. Bir dahaki sefere yardım etmekten mutluluk duyarım.

Ekranı karartmak için telefonumun yan tarafındaki düğmeye basıyorum ve içerik sahibi çocuklarla dolu odaya bakıyorum. *Hayır, ben hallederim.*

Sonunda Ayı ve Buz Adam yatıyor, beni ve Huckleberry'yi bırakıyorlar. Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım çünkü eğlenen Liv'in ayağını dürtmesi ve üzerimde belirmesiyle uyanıyorum.

"Nasıldı?"

Yanımdaki küçük adam kıpırdanıyor, yüzünü bana yaslıyor. Kahretsin, böyle çok tatlı görünüyor.

"Çok yorucuydu," diye itiraf ediyorum bir esnemenin ardından.

Oğluna gülümsüyor. "Çok fazlalar, biliyorum."

Uyandırmamak için küçük çocuğu yavaşça kaydırıyorum ve ayağa kalkmak için geriliyorum. "Dürüst olmak gerekirse eğlenceliydi. Normal Perşembe gecelerimden biraz farklıydı."

Gözleri dans ediyor ve fısıltıyla bir kahkaha . "Her hafta farklı bir kadın mı?"

İnleyerek elimi yüzümde gezdiriyorum. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Dürüst olmak gerekirse seni pek düşünmüyorum."

"Ah." Sahte bir acıyla elimi kalbime bastırıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gülüyor. "Sen benim patronumsun, bu yüzden beni ilgilendirmez."

Alçak bir hırıltıyla ona doğru bir adım attım. "Ben senin kocanım. Tabii ki bu seni ilgilendirir."

Belli belirsiz de olsa, nefesini içine çekişini kaçırmıyorum. Ya da sanki sesini tutuyormuş gibi dudağını ısırmasını. Kahretsin, onun bütün seslerini öğrenmek isterdim.

"Sadece kağıt üzerinde," diye fısıldıyor.

"Yarın akşam benimle yemeğe çık." Bu bir soru değil. Hayır demesine fırsat vermiyorum.

Liv dolgun dudağını daha sert ısırıyor. "Um." Odayı tarıyor, sanki reddetmek için bir bahane arıyormuş gibi benden başka her yere bakıyor. Konuşmak için ağzını açtığı anda parmağımı dudaklarına bastırarak itirazını susturuyorum. "Pazar günü ailemle akşam yemeğimiz var. Bunu satmak için bir şansımız varsa, hikayelerimizi doğru anlatmalıyız. Yapmamız gereken bunu gerçekmiş gibi göster."

Parmağıma doğru iç çekiyor, sıcak nefesi sikime hoşuna gitmeyeceğini düşündüğüm fikirler veriyor. "Doğru. Gerçekçi *görünsün*."

Dudaklarımı yalıyorum ve ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokarak geri çekiliyorum. "Öyleyse akşam yemeği. Seni yedide alırım."

"Neden doğrudan işten çıkmıyoruz? Daha kolay olur."

Topuklarımın üzerinde sallanarak başımı sallıyorum. "Karım iyi bir ilk randevuyu hak ediyor. Giyinip süsleneceksin. Seni ben alırım." Cebimden bir kredi kartı çıkarıp iki parmağımın arasında tutuyorum. Liv evli kalmayı kabul ettiğinde asistanıma sipariş ettirmiştim.

Alıp inceliyor, kaşları çatılıyor. "Olivia Langfield."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye ya da göğsümün sıkışmasına engel olamıyorum. Hayatımda duyduğum en seksi isim. "İhtiyacın olan her şey için kullan. *Lütfen*," diye ekliyorum, itiraz edeceğinden eminim.

Başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle başını salladığında beni şaşırtıyor. "Tamam, teşekkürler Beckett."

Evinden çıkarken, merdivenlerden koşarak inip arabama doğru giderken, bu gecenin uzun zamandır yaşadığım en güzel gecelerden biri olduğunu düşünmeden edemiyorum. Her dakikası. Çocuklar bile. *Özellikle de* çocuklar. Beni şaşırtan şey de bu. Liv'le kazara evlendiğimden beri her gün bir öncekinden daha iyi.

O Beckett geldiğinde çocukları ona bıraktık ve bu haftanın seçkisini tartışmak üzere birkaç şişe şarapla Shayla'nın ofisinde toplandık kitap kulübü için. Konuşmaya odaklanmaya çalıştım ama aklım orada değildi. Çocuklarımızın sorumluluğunu ona bırakmak beni hem onun hem de onlar için endişelendiriyordu.

Ve benim için.

Çocuklarım zor olabiliyor ve bu işe gerçekten ihtiyacım var. Beckett çocuklardan nefret etmesiyle tanınır - bu karmaşaya tam anlamıyla bu şekilde girdik - ve eğer onlarla başa çıkamazsa işimi kaybetmeyi göze alamam.

Dylan bütün akşam Delia'nın kitap sorularının her birine saçma yorumlar yaparak dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Delia sinirlendi - yeni olan ne? - ve ona zor olmak istiyorsa bir sonraki kitabı seçebileceğini söyledi.

Çantasından birbirinin aynısı dört kitap çıkardığında Dylan'ın yüzüne yayılan sırıtış sonunda beni biraz neşelendirdi.

"Bunlar ne?" Delia büyük bir romantizm hissi veren parlak kapakları inceleyerek sordu. Yüzünün buruşmasına bakılırsa, söylediklerinden pişmanlık duymaya başlamıştı bile.

Dylan sırttı ve şarap bardağını aldı. "Kitabı seçebileceğimi söylemiştin."

Shayla içini çekti. "Kindle'ımdan okumayı tercih ediyorum. Bir kitaptan dört kopya satın almak israf olur."

Dylan gözlerini devirdi. "Bu bir kitap ödülü. Biraz yaşa, Shay. Vahşi tarafta bir yürüyüşe çık ve onu iyice kokla."

"İyi bir koklama mı?" Alay ettim.

Dylan kitabı burnuna yaklaştırdı ve iyi bir puro koklar gibi kenarını ileri geri hareket ettirdi. "Yeni bir kitabın kokusundan daha iyi bir şey yoktur."

Delia daha sonra onu övdü ve bize haftada bir kez kütüphaneye gitmenin faydalarından bahsetti, ancak o noktada onu tamamen unutmuştum çünkü kitabın adı nihayet dikkatimi çekmişti. *Bay Yanlışla Evlenmek*.

Ne hakkında olduğunu okumak için çevirmiştim. Son cümleye geldiğimde nefesim kesildi. "Vegas'ta yanlışlıkla bir adamla evlenen bir kadın hakkında bir kitap okumamızı mı istiyorsun?"

Dylan oturduğu yerde biraz kıpırdandı, kumral bukleleri yüzünün etrafında sallanıyordu. "O ve milyarder patronuyla sahte nişanlandığı *Faking Ms. Right* arasında bir yerdedi. Claire Kingsley yanlış yapamaz. Normalde birinci kitapla başlamayı önerirdim ama bu kitap o kadar burnumun ucundaydı ki fırsatı kaçıramazdım."

"Sıra dışı okumuyorum," dedi Delia, telefonunu çıkarıp ekrana dokunarak. "İşte, ilk kitabın dört kopyası yarın burada olacak."

Shayla'nın nefesi kesildi. "Ne? Nasıl?"

"Amazon Prime çok güzel bir şey hanımlar," dedi Delia, şirket açgözlülüğüne olan karşıtlığını o an için unutarak.

Bu yorum şok edici olsa da gecenin en büyük sürprizi değildi. İki şişe şarabı bitirip sohbetimizi tamamladıktan sonra -en az yirmi kez rotadan çıkan türden bir kitap kulübü sohbeti- tam bir kaosun içine adım atmayı bekleyerek üst kata çıktım.

Ama bulduğum tek şey temiz bir mutfak, katlanmış çamaşırlarla dolu bir sepet ve uyuyan Beckett'ın yanına sokulmuş oğlumdu.

Sonra bana yine karım dedi. Ve bana bir kredi kartı verdi. Ve bana çıkma teklif etti.

Sahte bir randevu, kendime hatırlatıyorum. Evet, şikayet etmeden çocuklara baktı ve görünüşe göre evimi temizledi, ama yaptığımız diğer her şey sahte.

"Burada biri Lysol mü kullandı?" Shay, sanki evimize bir temizlik cininin girdiğini anlayacakmış gibi bir duvarı kaplayan pencereleri inceleyerek soruyor.

"Sanırım Beckett yaptı. Her şeyi belli bir şekilde seviyor." Ofiste, kahve fincanının masasında tam yerinde durduğundan ve tam olarak doğru açıda olduğundan emin olur. Ve eğer birisi bir kağıdı yanlış yere koyarsa çok huysuzlanıyor.

"Oh," diye alay etti Delia. "Sanırım evimiz onun standartlarına uygun değildi."

"Hoşuma gitti." Dylan gülümsüyor. "Temizlik yapan bir adam. İşte şimdi konuşmaya başladık."

Midem küçük bir takla atıyor ve kalbim onunla aynı ritimde çırpınıyor. Alt dudağımı ısıırıyorum. "Yarın akşam yemeğe çıkmayı teklif etti."

Delia kendini kanepeye atar. "Onunla yemeğe gidemezsin."

Dylan ona bir el sallıyor. "Oh, sus. Kesinlikle yapabilir ve yapacaktır da."

Elimdeki telefon çalıyor.

Bay Langfield: Yarın izin al ve alışverişe git. Kızları da getir. Bir molayı hak ediyorsun.

Düşünmeden ağzımdan kaçırdım, "Bugün izin alıp alışverişe gitmemi söyledi. Ve seni de yanımda getirmemi."

Dylan'ın altın rengi gözleri loş ışıktaki parlıyor. "Oh, bu çok eğlenceli olacak. Bakalım Finn ve Addie'ye birkaç saat bakması için komşuyu arayabilecek miyim? Liam, Kai ile ev okulunu idare edebilir."

Delia kollarını göğsünde kavuşturur. "Bunu yapamayız."

Dylan hayır cevabını kabul etmez. "Neden? İşten bir gün bile izin alamadığın için mi? Büyük şirketten bu yüzden ayrılmadın mı? Kendine daha fazla zaman ayırabilmek için mi?"

Shayla alt dudağını endişelendiriyor. "Kai'nin burada sadece Liam'la kalmayı nasıl kaldıracağını bilmiyorum. Biz annelerden biri olmadan hiç eve gelmemiştir."

Omuz silkiyorum. "Çocuklar dirençlidir, Shay. Buraya çok iyi alıştı ve bu gece Beckett'la da gayet iyiydi."

Dylan sırtıyor. "Karar verildi. Hepimizin buna ihtiyacı var. Hadi alışverişe gidelim, öğle yemeği yiyelim ve Liv'in 'kocas' için ısınmasına yardım edelim."

Delia gözlerini devirir. "İyi. Ama hepimiz yeni kıyafetler alıyoruz ve öğle yemeği Beckett'tan."

Bir saat sonra, yatağımın üstündeki tavandaki su lekelerine bakıyorum, hala yarın gece için endişeliyim. Beckett'ın mesajına henüz cevap vermemiştim, bu yüzden hızlıca bir tane yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Delia alışverişe gidiyorsa öğle yemeği senden diyor.

Telefonun ışığı hemen yanıyor.

Bay Langfield: Kredi kartı senin, Liv, ve limit yok. Kızları spaya götürün, kendinizi şımartın.
Hepiniz bunu hak ediyorsunuz. Ve sizi gülümsetecek bir şey alın.

Yıllar içinde dönüştüğüm düğmeli kişiliğimle tamamen çelişen bir hareketle, çapkın bir yanıt yazıyorum.

Sizi gülümsetecek bir şey demek istiyorsunuz.

Bay Langfield: Beni gülümsetiyorsun Liv. Ne giydiğin önemli değil.
Yarın günün tadını çıkar.

Şaşkınlıkla telefona göz kırpyorum. Kim bu adam ve nasıl da benim kocam oldu?

"O Aman Tanrım, bu adamın elleri cennet gibi," diyor Delia yanımdaki pedikür sandalyesinden.

Önümdeki kadın topuğuma vurup beni adeta mırıldanmaya zorlarken aynı fikirdeyim.

"Ha! Sanırım üniversiteden beri ilk kez bir erkeğin sana dokunmasından heyecan duyuyorsun," diye takılıyor Dylan.

Uzak tarafında, Shayla her zaman bize zorla içirmeye çalıştığı yeşil meyve suyunu neredeyse tükürüyor.

"Bu çok kaba," diyorum ama gülümsememi engellemek için ağzımı kapatıyorum.

Delia gözlerini deviriyor ve sandalyesine gömülüyor. "Bana dokunmasını istemediğim erkeklerden bahsetmişken, yatak odamızın kapılarına kilit takmalı ve kameralar yerleştirmeliyiz ki o piçin neler yaptığını görebilelim."

Öne doğru eğilerek ona bakıyorum. "Beckett olabilir ama tehlikeli değil, seni deli!"

"İkizlerin neyin peşinde olduğunu görmek için bir kamera...?" Dylan dudaklarını oynatmadan mırıldanıyor.

Shayla smoothie'sinin üstünden gülüyor ama Delia'nın bakışları hepimizi susturuyor.

"Kızlarımın IQ'su yüksek. ihtiyaçları var. Aslında kimseye zarar vermezler."

"Bütün beyaz yakalı hapishane kuşları suçlandıklarında böyle derler." Dylan homurdanıyor.

"Evdeki kimseyi gözetlemiyoruz. Ne çocuklarınızı," dikkatimi Delia'ya yöneltiyorum, "ne de patronumu."

"Koca," diye düzeltiyor

Dylan. "Şeytan," diye homurdanıyor Delia.

Shayla omuz silkiyor, kısa siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ondan biraz hoşlanıyorum."

"Evet, sen de yeşil meyve suyunu seviyorsun," diye tersledi Delia, "bu yüzden senin kutsaman konusunda çok heyecanlı olmazdım."

"Beni bunu almaya ikna ettiğine İNANAMIYORUM." Odamın köşesindeki aynanın önünde durup ellerimi yanlarımda gezdirerek elbisemdeki kırıxıklıkları düzeltiyorum. Kırıxıklıkların kumaşın altındaki sarkık derimden kaynaklandığını düşünürsek bu imkânsız bir iş. Kızlar beni kırmızı bir elbise almaya ikna etmeye çalışmışlardı ama kırmızının içinde domatese benzeyeceğimi biliyordum. Sonra mavi bir numara etrafında toplandılar ama en son istediğim şey üstten ve yanlardan çıkan bir yaban mersininin içi gibi görünmekti. Siyah bir elbise aldım ama Dylan elime yeşil bir elbise tutuşturdu ve kendimi bu renkle kıyaslayabileceğim bir yiyecek bulamayacağımı söyledi. Her daim yeşil ve kesinlikle muhteşem. Yemek karşılaştırması konusunda haklı olsa da, şu anda gerçekten bir pislik olmak isteseydim kesinlikle bir Noel ağacıyla karşılaştırabilirdim.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Shayla yatağımın üzerindeki yerinden. Bir kadeh organik şarabını yudumluyor ve bizimle yaşamak için ülkenin öbür ucuna taşındığından beri onu hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyor.

"Seni becermek istiyordum gibi görünüyorsun." Bu kaba yorum, ürkütücü bir şekilde Beckett'inkine benzeyen bir sestten geliyor.

Arkamı dönüp Dylan'a sert bir bakış attım. Başını yastığıma koymuş ve bacak bacak üstüne atmış.

"Bu çok acayip," diye çıkışıyor Delia. "Beckett buraya taşındığında da o lanet pandomimi yaparsan seni öldürürüm."

Shay kıkırdıyor. "Bu vantrilokluk, pandomim değil."

Dylan ayağa kalkıyor ve zıplıyor. El becerisi de en az vokal becerileri kadar etkileyici. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ancak Beckett'a katılıyorum; seni becerirdim. Zümrüt yeşili tamamen senin rengin."

Yürümeye başlayan Adeline kollarını havaya kaldırıyor ve ellerini bana doğru uzatıyor. Ben onu kucağıma alamadan Dylan atlıyor ve Finn odamızın önünden koşarak "Yakalandık!" diye bağırırken aynı anda bir Nerf mermisiyle benim arama giriyor.

Winnie tepki veren bir çığlık atıyor ve odamıza giriyor, hemen ardından Liam geliyor ve Adeline'i almak için ellerini uzatıyor. Dylan onu bırakıyor, sonra Winnie'nin yerden kalkmasına yardım ediyor.

Dylan iki kızımınla birlikte gözden kaybolurken, "Randevunuzun tadını çıkarın," diye şarkı söylüyor. "Ev üssünü ben hallederim."

Ben ön kapıyı açarken BECKETT gözlerini kırıştırıyor ve boğazından derin bir hırıltı çıkıyor.

Arkamdan, az önceki Beckett'in sesi geliyor. "Demek istediğim, muhteşem görünüyorsun."

Loş girişte dururken - buradaki ışık yapılacaklar listemizde; şu anda tavandan sarkan kablolardan başka bir şey yok - Dylan'a ve Beckett'in sesiyle yaptığı lanet taklitlere saldırmaya hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum, ama onu bulamıyorum. Saklanıyor olmalı. *Pislik herif.*

Beckett boğazını temizler. ". "

Beni kapıdan çıkarıyor ve restorana giderken neredeyse hiç konuşmuyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Boston'daki en sıcak restoran olan Prime'ı seçti. En azından bugün için. Langfield'lar bugün nerede yemek yemeye karar verirse yarın herkesin orada olmak isteyeceği bilinen bir gerçek. Yani buranın en azından bir gün daha iyi olduğunu söyleyebiliriz.

"Hoş geldiniz Bay Langfield. Sizi görmek güzel," diyor ev sahibesi bizi masamıza götürürken. Flört ediyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve restoranda süzülürken kalçalarını sallıyor.

Beckett avucunu omurgamın dibine dayıyor. Ondan yayılan sıcaklık yanaklarıma doğru bir kızarıklık gönderiyor.

"Normal masa mı?" diye soruyor, mekandaki herkesin dikkatini çekmek için kurulmuş bir köşe masasını işaret ederek. Işıklandırma, masaya bir üstünlük havası vermek için doğru ayarlanmış. Görünür ama dokunulmaz.

Yani Beckett.

"Önceden aradım ve bir stant istedim," diye yanıtlıyor, tüm işiyle.

Dönüyor, gözleri kocaman ve ağzı aralık. "Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım."

Boğazım güvensizlikle tıkanıyor ve midem düğümleniyor. Tabii ki her zamanki masasında benimle görünmek istemiyor. Tüm Boston, Beckett'ın akşam yemeği arkadaşlarının mankenler ya da kardeşlerinden oluştuğunu biliyor ve hepsi bu. Beni bu restorana getirmesine bile şaşırdım. Arkadaşlarımın yorumlarından ve süslenip püslenmekten aldığım cesaret bir anda sönüyor.

Saçma duygularımı bastırıyorum ve kendime tüm bunların sahte olduğunu hatırlatıyorum. Randevudayız çünkü bunu satmamız gerekiyor, benimle gerçekten görülmek *istediği* için değil. Ekibi muhtemelen yerimizi stratejik olarak çoktan sızdırmıştır. Rüküş karısının yanında çekilmiş fotoğraflarının ortalıkta dolaşmasına ihtiyacı yok. *Bu* hikayeyi mahveder.

"Hayır. Eşimle birlikte buraya geldiğimde, lütfen bize bir kabin ayırın."

Neredeyse ağzı açık kalacaktı ama yüz ifadesini düzeltti. "Elbette Bay Langfield. Tebrikler." Gözleri hızla üzerimde geziniyor ve başka bir şey söylemeden dönüp bize köşedeki çok daha özel bir kabini gösteriyor.

"Burası uygun mu?" diye soruyor otururken. "Et lokantası sevdiğini varsaymak yerine sormalıydım."

"Kimse bana yemek fırlatmadığı sürece, mükemmel."

Kıkırdıyor ve öne doğru eğiliyor. "Orada yaşamaya nasıl son verdiğini bilmek zorundayım."

Omuz silkiyorum, ellerimi kucagımda birleştiriyorum. "Aslında beni kızlar gezisi yerine Keys'e gitmeye zorladığın hafta sonu oldu."

Standımızın sonunda bir garson beliriyor ve Beckett bir şişe pinot noir sipariş ediyor. Siparişi verirken bana bakışındaki bir şey karnımda bir çarpıntı yaratıyor.

Sunucu başını sallayıp yanımızdan ayrıldığında cevap veriyor. "Kız arkadaşlarınızı hafta sonu için özel adamda ağırladığım zamanı kastediyorsunuz." Tek kaşını kaldırmış, sanki onu düzeltmem için bana meydan okuyor.

"Şarap ülkesine gitmem gerekiyordu," diye astım. "Şarap ülkesine hiç gitmedim. Gerçekten dört gözle bekliyordum."

Elini masanın üzerinden kaydırarak benimkini kavırıyor ve sıkıyor. "Balayımıza gitmek ister misin?" Sonra kendini beğenmiş piç kurusu gülümsemeye başlıyor.

Öfkeyle bez peçetemi ona fırlatıyorum. O da gülerek yakalıyor ve tıpkı Bay Langfield gibi mükemmel bir şekilde katlayıp bana geri veriyor. Belki de bu yüzden köşede bir kabin istemiştir. Peçete fırlatmak bir Langfield için kesinlikle uygun bir görgü kuralı değil.

Başımı eğip kucagiıma koydum. "Muhtemelen saçma gelecek ama kızların yanına taşınmak beni kurtardı."

"Peki neden kurtarılmaya ihtiyacın vardı, Olivia Langfield?" Bunu söyleme şekli, ciddiyetle ama aynı zamanda hararetle... Lanet olsun. Ne zaman sahte adımı söylese kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tamamen aptalca ve çocukça ama Tanrım, sanki o lanet ismi sahipleniyor gibi.

"Çocuklarımı gördün." Bir omzumu kaldırıp ona bakıyorum. "Çok fazlalar."

"Senin çocukların inanılmaz. Arkadaşlarının çocukları ise..."

Başımı sallayarak ve gülümsemeye karşı koyarak masadaki çatal bıçak takımıyla oynuyorum. "Ebeveynlik zor. Ama bundan da öte, uzun saatler çalışıyorum."

Sözlerim karşısında yüzünü buruşturuyor ama ben devam ediyorum.

"Sorun değil. İşimi seviyorum ama Winnie okula gitmek için hazırlanırken evden çıkıyorum. Otobüsten indiğinde yanında olamıyorum. Ödevlerine yardım edemiyorum. Bir dadı olmadan Finn ve Adeline'i her gün erkenden kaldırıp kreşe götürüp getirmek zorunda kalacağım. Bunu tek başıma mı yapacağım?" İç çekerek acı gerçeği itiraf ediyorum. "Boğuluyordum."

Servis görevlisi bir şişe şarapla döndüğünde ağzımı kapatıyorum ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

Tekrar yalnız kaldığımızda Beckett kadehini benimkine doğru uzatıyor.

"Bize, Bayan.

Langfield."

Bir yudum alırken dudakım yukarı kalkıyor. Dilimdeki tat patlamasıyla mırıldanıyorum.

Beckett'ın yeşil gözleri beni izlerken parlıyor, kadehini hâlâ havada tutuyor. "Şişeyi tanıdın mı?"

Şarabı tekrar dudaklarıma götürerek başımı hafifçe sallıyorum. "Evlendiğimiz gece barda içtiğimiz şey buydu."

Gülüyorum. "Şimdi de ikimizin de hatırlamadığı bir gece hakkında duygusallaşacak mısın?"

Uzun bir süre beni inceledi. İfadesinde, yapabileceğini düşündüğünden daha fazla şefkat var. "Hatırlıyorum..."

Esprili bir karşılık bulmaya çalışırken aklım karışıyor ama elimde hiçbir şey yok. Neyse ki garson spesiyaillerin üzerinden geçmek için geri dönüyor. Beckett dikkatini benden çekerek beni odaklandığı yoğunluktan kurtarıyor ve gülümsemeden adamı dinliyor. Başıyla onaylıyor ve sivri sorular soruyor; yaptığı her şey işle ilgili.

Az önce yaptığı gibi bana baktığı zamanlar hariç. Kahretsin, zihnim tıpkı Dylan burada olsaydı yapacağı gibi benimle alay ediyor. Sanki omzuma tünemiş, küçük aptal düşüncelerini cıvılatıyor.

Aptal beyin, sen sarhoşsun.

"Yani, arkadaşlarınla tatile gittin ve sonunda onların yanına taşındın. Sonra benimle şehir dışına çıktın ve sonunda evlendin. Balayına gittiğimizde hamile kalacağını varsayabilir miyim?" diye takılıyor.

Gözlerim yuvalarından fırladı, şarabımı neredeyse tükürecektim.

Huysuz Beckett'la başa çıkabilirim, hatta kızgın Beckett bile iyidir. Ama flörtöz Beckett? Flörtöz Beckett donumu çalacak ve tahmininde çok da haksız olmayabilir. Bana bu yönünü göstermeye devam ederse, sonunda hamile kalabilirim. Bu hiç iyi değil. "Kurallar. *Kurallara* ihtiyacımız var," diye kekeleyorum.

"Biz evliyiz ve birlikte yaşayacağız. Saçlarını aç ve kuralları biraz bırak."

Elimi mükemmel topuzumun üzerinde gezdiriyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Bu önemli."

"Peki. Bana kurallarınızı söyleyin," diyor neredeyse patronluk taslayan bir tonda.

"Çocuklara evli olduğumuzu söyleyemeyiz. Medya için onlarla birkaç fotoğrafa ihtiyacınız varsa, sorun değil. Bunu halledebiliriz. Ama zaten çok şey kaybettiler. Sırf başka birini kaybetmek için sana bağlanmalarını istemiyorum."

Ayıldı, yüzü alışık olduğum taş gibi bir görünüme büründü. "Tamamdır." Yutkunuyorum. "Ve PDA. Gerekirse ailenizin önünde sınırlı PDA'ya razıyım ama evde biz oda arkadaşız. İsteyken de meslektaşlarım. Burada değişen bir şey yok."

Yutkunuyor, sonra kötü bir şey tatmış gibi dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "İş yerindeki insanların evli olduğumuzu bilmesini istemiyor musun?" Biraz çökerek dikkatini elime veriyor. Parmağımdaki yüzüğü görünce gözleri hafifçe ısınıyor.

Bu gece çıkmadan önce tekrar taktım. Çocukların istemiyorum. Bu cevaplamak istemediğim pek çok soruya yol açacaktır ve elimden geldiğince onlara yalan söylemek istemiyorum. Ama evden çıkarken bunu taktığımı görmeleri önemli.

"Hayır, iş yerindeki insanlar henüz öğrenmedilerse bile öğrenecekler. Sadece bunun benim hakkımdaki düşüncelerini ya da bana davranışlarını değiştirmesini istemiyorum."

"Sen artık bir Langfield'sın; tabii ki sana farklı davranacaklar." "Beckett," diye uyarıyorum. "Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım ve bunu kendi liyakatim. Soyadım değişti diye bana özel ilgi gösterilmesini ya da kolaylık sağlanmasını istemiyorum."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Peki, ama bu listeye bir kural eklemek istiyorum." Göğsüm sıkışıyor. Tanrım, bu adam şimdi ne istiyor olabilir?

"Tamam," , "kuralın nedir?" "Randevu geceleri. Her Cuma."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Ne?"

"Ailem çocukluğumuzdan beri aynı kuralı uyguluyor. Düşünüyorum da, muhtemelen bu yüzden bu kadar çok kişiyiz."

Çıkardığı kıkırdama, en güçlü uyuşturucunun bir vuruşu gibi. Şimdi adamın neden gülmediğini anlıyorum. Eğer , her yerdeki kadınlar onu tekrar güldürmek için kendilerini parçalarlardı. Çok hafif ve havadar ve köprücük kemiklerimin arasındaki boşluğu sıyrıyor. Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, bu sesin beni ne kadar aptallaştırdığını bildiğine yemin ediyorum ve sırtıma cüretini gösteriyor. Lanet olsun, sırtan bir Beckett Langfield tehlikelidir. Lavabonun altındaki zehir gibi tehlikeli ve bir anne için bundan daha kötü bir şey olamaz.

Biri zehir kontrolü arasın. Sanırım kalbim durmuş olabilir.

"Beni Cuma geceleri dışarı çıkarmak istiyorsun çünkü ailenin mutlu evliliğinin sırrı bu mu?" Şüpheli bir şekilde sordum.

İçkisinden bir yudum daha alıyor, soğukkanlı, sakın ve derli toplu -benim tam tersim- ve bana başıyla selam veriyor.

Evliliğimiz sahte. Sahte kocam neden sahte evliliğimizi gerçek kocamın gerçek evliliğimizi önemsediğinden daha fazla önemsiyor?

İyi ve gerçek bir koca olurdu. Gerçekten evlenmek istediği biriyle yani. Benimle değil tabii ki.

"Neden daha önce hiç evlenmedin?"

Rahat tavrı her zamanki ciddiyetine bırakıyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sana söyledim. Hiç istemedim."

"Ama neden?" Bastırıyorum. Bu görünüşte mükemmel adam neden uzun zaman önce kapılmadı?

"Aynen Sabrina'nın dediği gibi; ben çocuk istemiyorum, çoğu kadın istemiyor."

İşte bayanlar ve baylar, ihtiyacım olan kafama bir kova soğuk su dökülmesiydi. Ancak ben bu kokteyle biraz buz eklemek için yalvaran bir ceza oburuyum, bu yüzden biraz daha zorladım. "Neden çocuk istemiyorsun?"

"Bunu açıklayacak ve benden daha çok hoşlanmanı sağlayacak üzücü bir hikâyem yok Liv."

"Senden hiç hoşlanmıyorum, o yüzden fazla endişelenme."

Bu yorum bana Beckett'a özgü bir bakış kazandırdı. Gözleri sertleşiyor ve çenesi neredeyse taşa dönüyor.

"Takılıyorum. Sen iyisin." Elimi umursamazca sallıyorum.

Bu ifade bir anda değişiyor. Gözleri şimdi eğlenceyle dans ediyor, masanın üzerinde asılı duran ışıktaki irisleri neredeyse zümrüt rengi. "Ben iyi miyim? Baskıyı durdurun. Bunu yazmamız gerek. Muhteşem karım iyi olduğumu düşünüyor."

Birbirimize bakıyoruz, yüzlerimizde aptal gülümsemeler var ve ben nefes alamıyorum. Beckett Langfield az önce bana muhteşem dedi. Sürekli yaptığı eş olayını düşünmeme bile izin veremiyorum.

"Çocukları sevmiyorsun, belli ki bu evliliğin kaderi başarısız olmak," diye takılıyorum, sadece kısmen şaka yapıyorum.

"Çocuklardan nefret etmiyorum; sadece kendiminkini istemiyorum. Bunlar birbirinden çok farklı iki şey."

"Doğru." Bunu ona vereceğim. "Peki neden kendi çocuklarını istemiyorsun?"

Yemeğimiz geldi ve bifteklerimizi keserken bir süre sessiz kaldık.

"Çok fazla boş zamanım yok. Bunu zaten biliyorsunuz. Ben çocukken babam iki takımın da başındaydı, dolayısıyla çocuklarıyla geçirdiği zaman yok denecek kadar azdı. Yüku Gavin'le paylaşacak kadar şanslıyım, ancak bir basketbol takımı satın almayı düşünüyoruz, bu da ikimizin de yükünü artıracak."

Bu bir sürpriz değil; hem Beckett hem de Preston ile hazırlıklar üzerinde çalışıyordum.

"Çocukluğumda babamla geçirdiğim tek zaman spor müsabakaları ya da aile tatilleri olurdu. Hiç yanımda olmazdı ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Her gece bir etkinlikteydi ve bu gecelerin en az yarısında annem de onunla birlikte giderdi."

Bifteğimi ısırdım, biraz düş kırıklığına uğradım. Bunun nereye varacağını çok iyi anlıyorum. "Beni yanlış anlama, o bizi seviyor. Bundan hiç şüphe etmedim. Ve o

Harika bir babaydım ama çocukluğumun yarısını küçük kardeşlerimi yetiştirerek geçirdim. Elbette dadılarımız vardı, ama gerçek ilgi? Sevdiğiniz birinden göreceğiniz türden... Gavin ve ben öne çıkıp bunu veren kişiler olmak zorundaydık. Eğer çocuklarım olsaydı?" Başını sallıyor ve uzun bir süre tabağını inceliyor. "Bunu onlara yapmak istemiyorum İşimi seviyorum ve korkarım denge konusunda iyi olamam, bu yüzden..." Omuz silkiyor ve şarabından bir yudum alıyor.

Kalbim küçük çocuk Beckett için acıyor. "Anladım."

Başını kaldırıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Öyle mi? Ama üç çocuğun ve tam zamanlı bir işin var."

Gülümsüyorum. "Ve bazen boğuluyormuşum gibi hissediyorum." Belli ki şarabı fazla kaçırmışım. Bu gece bunu patronuma ikinci kez itiraf ediyorum. "İşin üstesinden gelebilirim," diye ekliyorum, aniden ofisteki yeteneklerim konusunda kendimi biraz savunmacı hissediyorum.

Adem elması sallanıyor ve çenesi sıkılıyor. "Liv, işini mükemmel yapıyorsun ve harika bir annesin."

"Ve bir şekilde ikisini de yapmayı başarıyorum," diye takılıyorum.

Gülümsüyor. "Hiç kimse senin olağanüstü olmadığını iddia etmedi, Olivia Langfield."

Ama bu ismi gerçekten taşıyacak kadar istisnai değil. Bu iyi bir hatırlatma. Çünkü bu aptal gülümseme yüzümden gitmezken, karşımda oturan adam az önce bana neden hep sahte olacağımızı anlattı.

"I Onu getirdiğine inanamıyorum," diye homurdanıyorum Brooks'a. Önümüzdeki birkaç ay boyunca evim güzel evim diyeceğim kahverengi taşın merdivenlerini tepinerek çıkıyorum.

Gavin verandaya atlıyor ve sırtıyor. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Brooks ellerini uzun kahverengi saçlarında gezdiriyor. Uçlarında kadınların bayıldığı küçük bir kıvrım var. Maçlarda saçlarını minicik bir topuzla arkadan bağlı tutuyor. Uğursuzluk ve saçlarımın seyreلمeye başlayacağından endişelenmesem onunla durmadan dalga geçerdim. Şimdiye kadar, kutsanmışım. Kırk yaşımı geçtim ve saçlarım hâlâ koyu renk ve gür.

"Şu anda saçını , değil mi?" Gavin şaka yapıyor.
Tanrım, beni bu kadar iyi tanınası çok sinir bozucu.

Ben ona doğru bakınca Brooks iç geçiriyor. "Teknik olarak, o benim patronum.

Ne yapmam gerekiyordu?"

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor bir kadın evin içinden. Kimin sesi olduğunu tam olarak çıkaramıyorum.

"Sadece erkeklerin Bossman'in saçları için tartışmalarını izliyorum."

Takma isme ve sese sırtıyırım. Bu Huckleberry. Çocuk harika.

"Az önce sana Bossman mi dedi?" Gavin ağzını açıyor.

Kapı açılır ve karanlık girişte duran çok sinirli Medusa ortaya çıkar. Neden kapıyı açtıklarında ışığı hiç ki?

"Sizden daha çok var. Harika."

Şimdi, kardeşlerim ve benim bu dünyayı şerefleştiren en ateşli erkekler olduğumuzu söylemiyorum, ama Boston şehrinde kesinlikle ilk ondayız. Yıllar boyunca sırayla en çok aranan Langfield kardeşi olduk ve şu anda bu unvan Brooks'a ait.

Otuz yaşında bile, ondan nefret etmeyi imkansız kılan o bebek yüzüne sahip. Hokeyin iyi çocuğu olduğu için şehrin her yerindeki reklam panolarında resmi var. Asla küfretmez, asla yanlış bir şey yapmaz, gazetecilere her zaman gülümser ve sorularını kibarca yanıtlar. Herkes benim için bir pislik olabilir, ama Brooks... Sanki DNA'sı etrafındakileri değiştiriyor ve kibarlıklarını zorluyor. Delia'ya gelince hariç, öyle görünüyor. *Ondan* etkilenmiyorsa, geri kalanımız için umut yok demektir.

Bu kadının nesi var böyle?

"Medusa," diye homurdandım, "bunlar benim kardeşlerim, Gavin ve Brooks. Taşınmama yardım etmek için buradalar."

Gözünün karşılık veren seğirmesi beni sakinleştiriyor. Bir irade savaşındayız ve eğer benden hoşlanmayacaksa, o zaman onu kızdırmaktan zevk alabilirim.

"Patron, senin kardeşlerin mi var?" Huckleberry'nin hayranlık dolu sesi yanımdaki iki adamı da kıkırdatıyor.

"Kesinlikle öyle. Ben Gavin, bu da Brooks."

Huckleberry Brooks'u işaret ediyor. "Seni iç çamaşırlarınla gördüm."

Üçümüz birden kahkahalara boğulduk. Evet, Brooks pek çok reklam panosunda iç çamaşırından başka bir şey giymiyor. Ve onu öyle göstermek için iç çamaşırlarını doldurmadıklarını bilmek gibi talihsiz bir şansa sahibim.

Brooks, Huckleberry'nin hizasında diz çöker ve ona yumruk atar. "Tanıştığımıza memnun oldum, küçük adam. Senin adın ne?"

Huckleberry başparmağını bana doğru uzatıyor. "Patron bana Hucklebewy der ama adım Finn."

"Ben *Huckleberry*. O r'ler üzerinde çalışmalıyız, evlat." Kıkırdıyorum.

"Şimdiden çocuklarına isim mi veriyorsun?" Gavin bana bilmiş bir sırıtış attı. Ben de ona ters ters bakıyorum.

Büyürken tüm kardeşlerimin de lakapları vardı. Artık onları kullanmıyorum ama bu benim olayım. Liv'in çocuklarıyla bunu sadece gerçek isimlerini hatırlamak zorunda kalmamak ve bağımlı koparmamak için yaptım. Hiçbir *anlamı yok*.

"Bizi içeri alacak mısın?" Hâlâ elleri kalçalarında kapıyı kapatan Medusa'ya soruyorum. Sarı saçları öyle sıkı bir atkuyruğuyla arkaya toplanmış ki, kızgın görünüyor.

"Onlar, belki," diyor, kardeşlerimi işaret ederek. "*Sen* mi? Kesinlikle hayır."

"Oh, daha fazla seksi erkek!" Dylan, Medusa'nın arkasındaki loş girişte dururken tezahürat yapıyor.

İkisi gitti. Diğerleri nerede?

Kıvırcık kızıl saçları dalgalanıyor ve iki bileğindeki bilezikler bizi içeri buyur ederken . Brooks eşikten kontrplak zemine adımını atarken Medusa'ya "Bunun renklerini sevdim," diye fısıldıyor. "Becks, kardeşlerinin de buraya taşınacağını bana söylememiştin."

Gavin bana ve "Becks?" diye soruyor.

"Adım Beckett," diye homurdanıyorum.

Bir gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi dudağını ısırıyor. "Bunu tekrar yapmayacağız. Merhaba çocuklar. Ben Dylan, ama şuradaki kankam Becks için ben Dippy Do'yum. Aramızda bir şey var."

"Hiçbir şeyimiz yok," diye .

Bana sadece onaylamayan bir bakış fırlattı.

"Peki." İç çekiyorum. "Aramızda bir şey var."

"Ne tür bir şey?" Shayla soruyor.

"Tamam, cidden, bu fuayeye kaç kişi sığabilir ve Liv'im hangi cehennemde?"

Yanımda Brooks karnıma bir tokat atıyor ve kahkahadan boğuluyor.

Gavin mırıldanıyor, "*Liv'im*. Bana elli dolar borçlusun Brooks. Sana zaten meteliksiz olduğunu söylemiştim."

Boğazımı temizliyorum. "*Liv*. Liv nerede?"

"Geliyorum," diye sesleniyor evin içinde bir yerden.

Yüzüm uygunsuz bir şekilde tepki veriyor olmalı, çünkü Gavin Brooks'un kaburgalarına bir dirsek atıyor ve küçük kardeşim gülerek iki büklüm oluyor. Liv kalçasında Adeline ile görüldüğünde kalbim sıkışıyor. Yoga pantolonu ve omzundan düşen büyük boy siyah bir tişört giyiyor. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış, yüzü makyajdan yeni kurtulmuş. Sadece onu görmek bile içimin yeniden düzenlenmesine neden oluyor. Dağınıklıktan ya da kalabalıktan hoşlanmam ama o ne zaman yakınımına gelse içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor ve kendimi garip bir şekilde huzurlu hissediyorum.

"Merhaba çocuklar," diyor yüzü kızararak. Boştaki elini yanağına götürüyor, sanki normal etek takımını, mükemmel makyajını ve topuzunu giymediği için utanıyor gibi. Elini bırakarak, hayatıma yönelik bir tehdit olarak yorumladığım sert bir bakış atıyor. "Hepinizin geleceğini bilmiyordum."

Dylan şarkı söylerken Shayla Adeline'e uzanıyor, "Bugün taşınma günü. Nakliyecileri getirdi!"

Liv dudağını ısırır. "Tamam. İçeri gel."

Medusa'ya yaklaşıp yolumuzdan çekilene kadar ona bakıyorum, sonra Liv'e yaklaşıyorum. Pek seçeneğim yok gibi - zaten içeri girmek için onun yanından geçmek zorundayım - ama ona dokunmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ayrıca, ailemin önünde mutlu bir evliliğimiz olması gerekiyordu, değil mi?

Ama tam ona doğru yönelmiş, elimi omzundaki çıplak teninde gezdirmek için bile olsa onu kendime çekmeye hazırlarken -belki dudaklarımı da oraya bastırmak için- Huckleberry pantolonumun paçasını çekiştiriyor.

"Bize mi taşınyorsun?"

Ona bakarken Liv'in kurallarını hatırladım. Çocuklar bilmemeli.

"Özür dilerim," diyor Liv, sesi yumuşak. "Siz gelmeden önce herkesi oturtmak istedim ama Adeline kahvaltısını giymemin iyi olacağını düşündü, o yüzden..." Utangaç bir tavırla omzunu kaldırıyor. "Burası bazen çılgınca oluyor."

"Her zaman," diye mırıldanıyor Medusa. "Kaçmalısın. Uzağa."

Onun tiyatrosunu görmezden gelerek çömeliyorum, böylece hâlâ benden ilgi bekleyen göz göze geliyorum. "Tüm çocukları ve anneleri bir ekip toplantısı için oturma odasına alabilir misin?"

"Takım toplantısı." Medusa homurdanır.

Yanımda Brooks ellerini ovuşturuyor. "Beckett'ın takım toplantılarını özledim."

Gavin, Gucci spor ayakkabılarının parmak uçlarında zıplıyor. "Onu yıllardır böyle görmemiştim."

Kendimi toparlayarak kahkahalarımı bastırmak için homurdanıyorum.

Kardeşlerimin ikisi de bana şaşkınlık ve eğlence dolu bakışlar fırlatıyor. Güldüğüm ya da gülümsediğim nadirdir, özellikle de bu kadar insanın önünde. Jay Hanson'la poker geceleri mi? Evet. O pisliğe gülmek mümkün değil. Ama bu evde olmak bile beni hafifletiyor.

Bu da hiç mantıklı değil çünkü tam bir kaos, beni rahatlatan şeylerin antitezi.

Ama Liv'in kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda bedenim ısınıyor ve kulaklarımdaki sürekli uğultu, tedirginlik eriyip gidiyor.

Muhtemelen bu konuda birini görmeliyim. Bugün değil, yakın zamanda da değil, ama günlük hayatımdan çıktıktan sonra-

Hayır. Bu düşünceleri hemen kilitliyorum. Bu anlaşma bittiğinde ne olacağını düşünemem. Ayrıca, karım olmasa bile benim için çalışmaya devam edecek. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Ya da onu tutabilirsin.

"Takım toplantısı dediğini sanıyordum?" Gavin bana sırtıyor. Herif tam olarak neye baktığımı ve ne düşündüğümü biliyor.

Dizlerimin üzerine çökerek Huckleberry'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Herkesin dikkatini çekmenin en iyi yolu nedir?"

Gülümsüyor. "Oturma odası."

Davet etmek için başparmağımı sırtımın üzerine atıyorum ve herhangi bir açıklamaya gerek duymadan beni anlıyor. Üzerine atlıyor ve yerleşene kadar biraz zıplıyor. Kendimi toparlayıp Liv'e doğru göz kırptıyorum.

Değiş tokuşumuzu yakından izliyordu. Alt dudağının şaşkınlıkla aşağı doğru inişini kaçırmıyorum. Yanından geçerken çenesini yukarı çekmeyi düşünüyorum ama kurallara uyuyorum. Bu evdeyken Liv'e dokunmak yok.

En iyisi bu zaten. Eğer ona dokunursam, dokunmaya devam etmek isteyeceğim. Bu yüzden dün gece her zamanki masam yerine bir kabin seçtim. Dünyanın gözü önünde olsaydık, PDA'yı bir adım daha ileri götürürdüm, çünkü yapmamız gereken buydu. Ama Liv'e dokunmak, en masum yollarla bile olsa, sadece ona başka yerlerinden dokunmak istememe neden olacak.

Ve belki de bir süreliğine tüm dikkatini ona vermek istedim. Her beş dakikada bir bir çocuk ya da iş arkadaşı tarafından rahatsız edilmemek. Akşam yemeğinde Liv'le bir köşede iki saat mi? Büyük ikramiyeyi vurmak gibiydi. Şükürler olsun ki

Cuma gecesi şartını kabul etti. Yani dün gece tek seferlik bir şey değildi.

Aptal. Onun için bu kadar umutsuz olmamalıyım.

"Ova orada." Oturma odasına doğru ilerlediğimizde Huckleberry köşeyi işaret ediyor.

"Burası mı?" Boş alanı görmek için dönerek soruyorum.

Gömleğimin yakasından çekiştirerek beni duvara yaklaştırıyor ve yontulmuş sıvaya vuruyor. "Havalandırmaya doğru bağırırsan herkes seni duyabilir."

Çocuk beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı, bu yüzden köşeye yaklaşip bağıriyorum, "Takım toplantısı. Herkes oturma odasına. Şimdi."

Bir anda, sanki evde bir fil sürüsü dolaşıyormuş gibi ses çıkar.

Kardeşlerimin ikisi de bana endişeyle bakıyor. "Burada tam olarak kaç kişi yaşıyor?" Brooks soruyor.

"Bakalım..." Huckleberry isimleri saymaya ve parmaklarını kaldırmaya başlar. "Anne, ben, Win-"

"Ayı," diye takılıyorum.

Liv alaycı bir ses çıkarır ve Gavin'in gözleri dans eder.

"Bebek Addie, Shay Teyze, Kai, ikizler." Burada iki parmağını kaldırmayı unutuyor ama zaten şimdiye kadar saymayı unuttuğundan eminim. "Delia Teyze, Dylan Teyze." Bu isim yüzüne tatlı bir gülümseme getiriyor. "Ve Liam. Yani... Bekle, parmaklarım bitti."

. "On bir. Beni de ekle, on iki eder."

Hiç ses çıkarmadan, Parlayan İkizler kapıda beliriyor, üzerlerinde aynı mavi elbiseler var. Yemin ederim bunu benimle uğraşmak için yapıyorlar.

Brooks görüş alanımı takip ediyor, sonra iki kez bakıyor ve tiz bir çığlık atıyor. "Lanet olsun!"

"Bu sana pahalıya patlayacak," diye mırıldandım nefesimin altında.

İçlerinden biri -aynı şekilde giyindikleri için hangisi olduğunu anlayamıyorum- Medusa'ya dönüyor ve avucunu uzatıyor. "Anne, telefonuna ihtiyacımız var."

"Neden?" diye sorar.

"Buna bakılırsa" -birkaç adım geri çekilmiş ama gözlerini kızlardan ayırmamış olan Brooks'u işaret ediyor- "toplayacakları tüm cezaları ödeyecek kadar nakit getirdiklerinden şüpheliyim. Başlamadan önce ona QR kodlarını vereceğim." Elinde annesinin telefonu, Brooks'a doğru bir adım atıyor. "Venmo mu yoksa Zelle mi kullanmayı tercih edersin?"

"O gerçek mi?" Gavin yaklaşıyor ama dikkatini őrkütücü çocuklardan ayırmadan soruyor.

"Maalesef," diye mırıldandım.

"Burada ne kadar konuşuyoruz? Her lanet için bir dolar mı?"

Bir kahkaha attım. "Her biri bin dolar. İlk seferinde yemekte bir saat içinde benden on tane aldılar. Perşembe gecesini bebek bakıcılığı yaptığımda benden on beş tane aldıklarından beri *eğilmeyi* öğrendim."

"On beş bin dolar mı?" Brooks gözleri faltaşı gibi açılarak sorar.

"Bunu şimdiden kırk beş bine dönüştürdük. Her şey doğru yatırımlarla ilgili," diye açıklıyor ikizlerden biri.

Gavin hâlâ bana bakıyor, yüzünde gerçek endişe ifadesi var. "Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum. "Onlarla başa çıkabilirim."

Medusa erkeklerden nefret eden atar. "Hayır, kesinlikle yapamazsın. Ama denemeni izlemek eğlenceli olacak."

"Her ne kadar eğlenceli olsa da," diyor Liv, son ocuklar Liam ve Kai oturma odasına girerken, "konuşmamız gereken şeyler var."

Hepsi birlikte oturma odasında bulunan kanepeler ve sandalyelere sıkıştılar. Bir kez daha, bu beni endişelendirmeli. Kalabalık ve gürültü. Kanepeler sandalyelere uymuyor. Odanın ortasında oyuncaklarla dolu bir çöp kutusu var. Kapağı eksik, bu yüzden parlak renkli nesneler etrafındaki zemine dökölüyor. Dergiler, kitaplar ve rastgele oyun parçalarına benzeyen şeyler sehpanın üzerine saçılmış ve şömine çeşitli boyutlarda mumlarla dolu - ki bu kesinlikle bir yangın tehlikesi.

Ama endişeli değilim. Hem de hiç. Çünkü Liv'in yanında oturuyorum.

Benim neyim var böyle?

Kardeşlerimi evliliğimizi çocukların bilmesine izin vermeyeceğimiz konusunda uyardığımda, Gavin nefesinin altında "ünkü sahte" diye homurdanırken, Brooks başını salladı ve "ne istersen yaparsın dostum" diye ekledi. Çünkü Brooks böyledir, iyi adamdır, yanında getirdiğı baş belasının aksine.

Liv saniieler içinde her zaman hayranlık duyduğum bir iş kadınına dönüşüyor. "Birkaç ay önce hepimiz bu eve taşındık çünkü yardıma ihtiyaımız vardı, değil mi?"

Dylan'a doğru minnettar bir gülümseme fırlatıyor ve kızıl saçlı adam da ona gülümseyince onu daha da çok sevmeye başlıyorum. Liv'in insanları olması hoşuma gidiyor. Yine de kanepede oturduğu yerden bana dik dik bakan Medusa olmasa da olur.

"Şey," diye devam ediyor Liv, "Bay Langfield-"

"Bossman!" Huckleberry yerdeki yerinden bağılıyor.

Gülüyor ve gözlerini bana doğru çeviriyor. "Evet, Finn. Görünüşe göre Bossman'ın de," diyor sevimli, abartılı bir ses tonuyla, "yardıma ihtiyacı var."

"Öyle mi?" Kai annesinin kucağından soruyor, iri, koyu renk gözleri

Be

n. Onu susturuyor ama ben başımı sallıyorum. "Seviyorum."

"Birkaç ay kalacak yeri yok, o yüzden

Bizimle yaşa," diyor Liv, kocaman sahte bir gülümsemeyle kalabalığı tarayarak. Parlayan İkizlerden biri çenesini yukarı kaldırarak, "Buna izin vereceğim," diye mırıldanıyor

ve beni inceliyor. "Banka hesabımız için iyi."

"Yani bunu böyle mi satıyorsun?" Liam duvara yaslandığı yerden homurdanıyor. Diğerlerinin aksine, bir metre kadar uzağa tünemiş, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi kollarını kavuşturmuş.

Dylan diğer koltuktan ona omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "Hiçbir şey satmıyoruz. Beckett'in kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve evren ona bu fırsatı sundu. Biz kimiz ki evrene hayır diyelim?"

Beklemediğim bir şekilde, "Değiliz" diye homurdandı.

Gavin sırtlıyor ve Brooks hâlâ Parlayan İkizleri izliyor, sanki başka tarafa bakarsa onu bir cadı büyüyle lanetleyeceklermiş gibi.

Yanımda, Liv kolumu dürtüyor ve sessiz bir şekilde *bana yardım etmek* için gözlerini açıyor.

ifade.

Kollarımı dirseklerime kadar itiyorum ve minderde öne doğru kayıyorum. "Dinleyin," diyorum, odadaki her çocukla göz göze gelmeye çalışarak - başını duvara yaslamış ve gözlerini kapatmış olan Liam hariç. "Mükemmel bir oda arkadaşısı olacağım. Takımla çok sık seyahat ettiğim için burada olduğumu bile anlamayacaksınız. Perşembe geceleri hariç, görünüşe göre siz çocuklardan ben sorumluyum."

"Çünkü evren bunu istiyor," diye neşeyle şarkı söylüyor Dylan.

"Hayır, bizim ihtiyacımız olan şey bu," diye homurdanıyor Medusa.

"Kesinlikle," diyor Liv. "Hepimiz faydalanacağız. Beckett taşındığından beri, bazı tamirat işlerinde bize yardım edecek. Onu başka bir... şey-" Bana ne diyeceğini şaşıyor ve bunun ebeveyn demek istemediği için olduğunu biliyorum.

Lanet olsun. Dün gece çocuk istemediğimi açıkça belirttim ve şimdi o sıkışmış durumda.

Huckleberry, bu kavramın nesinin bu kadar zor olduğunu anlamamış gibi alnını şapırdatarak, "O Patron Anne," diyor.

"Doğru. Onu başka bir patron olarak düşünün. Anneler gibi."

Gavin homurdanıyor. "Her zaman etek giydiğinde iyi görüldüğünü düşünmüşümdür."

Huckleberry dizlerinin üzerinde zıplıyor, tüm yüzü aydınlanıyor. "Tütülere bayılırım! Benimle tütü giymek ister misin, Bossman?"

"Benim bedenimde yaptıklarından emin değilim, Huck, ama ne bulabileceğimize bakacağız."

"Evet!" Bir kolunu havaya kaldırıyor ve o kadar büyük sırtıyor ki ona bakmak neredeyse acı veriyor.

Liv bana bakıyor, yüz ifadesi umut ve endişe karışımı. Bu bakış beni ne kadar çelişkili hissettirse de, onun gözlerinin olması hoşuma gidiyor. Ailesini seviyorum. Ve eğer dikkatli olmazsam, tüm bu geçici durumdan biraz fazla hoşlanacağım.

B Rooks telefonunu cebine sokar ve alkışlar. "Nakliye kamyonu geldi." Delia koltuğun kenarına tünediği yerden tıslıyor, "Nakliye kamyoneti mi? Teyzemin tüm eşyalarını onun için yeterince iyi olmadığı için taşıyacağını düşünüyorsa, o zaman başka bir şey geliyor demektir."

Tipik bir anne tavrıyla kolumu Beckett'ın önüne atıp onu çarpışmaya hazırlıyorum ama o bunu anlamıyor.

"Teyzenizin mobilyaları ne kadar güzel olsa da benimkiler daha güzel. Ancak bu geçici bir durum olduğu için, hayır, tüm mobilyalarınızı kendiminkilerle değiştirmeyi düşünmüyorum."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Beckett oracıkta yakılırdı, ama Delia çenesini kapalı tutuyor. Muhtemelen söylemek istediği şey kızlarının huzurunda ona birkaç bine mal olacağı içindir.

"Beckett'ı yukarı çıkarıp odasını göstereceğim," diyorum ve Shayla'ya, *kan dökülmeden önce Delia'yı dizginlemek* anlamına geldiğini anlayacağını umduğum bir bakış atıyorum. "Dylan, benimle gelebilir misin?"

Çocuklarım etrafta yokken Beckett'in bana sürekli karım demesi yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. İhtiyacım olan son şey onunla bir yatak odasında yalnız kalmak. Kardeşlerinin varlığı bile yeterli bir tampon değil - adam hırıltıları ve baş döndürücü bakışlarıyla bunu açıkça ortaya koydu.

Rol mü yapıyor yoksa yapmıyor mu anlayamıyorum. Kafa karıştırıcı yorumlarının yarısını sadece ikimiz varken yapıyor. Etrafta ikna edilmesi gereken kimse olmadığında. Anlamıyorum ve bunu düşünecek zamanım da yok. Şu anda yedi çocuk bana bakıyor ve neler olduğunu merak ediyor. Bir arkadaşım bu geçici durum sona ermeden patronumu öldürmenin eşiğinde ve bir diğeri bunun benim sonsuza dek mutlu olacağım bir şey olduğuna ikna olmuş durumda - ya da belki de sadece beni yatağa atmaya çalışıyor.

İşte bu üzerinde çalışabileceği bir şey. Beckett'tan başka biriyle tabii ki ve evliliği bitene kadar değil.

Aman Tanrım. Kendimi neyin içine soktum ben?

Beckett'ın söz verdiği gibi, nakliye kamyonetinde fazla bir şey yok, bu yüzden kardeşleri alabildiklerini alırken onu yukarı çıkarıyorum. Dylan önümde, birkaç saniyede bir omzunun üzerinden gülümsüyor. Ne düşündüğünü bilmek bile istemediğim şeytani gülümsemelerden biri ama bir yandan da istiyorum. Eğer şakanın hedefi ben olmasaydım bu durumdaki espriyi görebilirdim.

"Bu bizim merdivenimiz. Biz ona Trippy diyoruz," diyor Dylan kırık basamağı atlarken.

"Trippy," diye mırıldanıyor Beckett. O kadar yakın ki kelimeleri neredeyse boynumda hissedebiliyorum.

"Shayla ve benim alt katta odalarımız var. Kapılar sallanıyorsa kapıyı çalmaya gelmeyin." Gülüyor. Merdivenlerin başında arkasını dönüyor, her zamanki neşeli yüzüne yabancı gelen ağırbaşlı bir ifade takınıyor. "Ama cidden, kapıda bir çorap görürseniz, içeri girmeyin."

"Tanrı aşkına, etrafta koşuşturan onca çocuk varken bu evde kim nasıl sevişebilir ki?" diye homurdanıyor.

Nefes nefese Dylan'a bir bakış fırlatıyorum, *lanet olsun, patronum az önce 'seviş' mi dedi?*

"Yaratıcı olmanız gerekiyor ama bu mümkün." Ona göz kırparak topuğunun üzerinde döner ve koridorda ilerlemeye başlar.

Yanımdaki inişe çarptığında ona zar zor bakabiliyorum, ama çevremde yanaklarının pembe renkte olduğunu görüyorum.

"Üzgünüm, bu... Siktir," diye mırıldanır. "Bunu duydum!" diye bağırır ikizlerden biri.

"Sana Venmo gönderirim," diye yanıtlıyor Beckett, çoktan telefonunu çıkarmış. "Her yerde eğilen çocuklar var. Bu evde kesinlikle eğilmek yok." Bir kahkaha patlattım. "Kurallara aykırı olması iyi bir şey o zaman, ha?" Alay ediyorum.

Yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki sıcaklıkla beni saniye kadar uzun süre inceliyor. "Evet."

"Hey, bunu nereye koyuyoruz? Çok ağır," diye bağırıyor Gavin alt kattan.

"Zengin olacağız," diye şarkı söylüyor

Collette. "Beckett!" Gavin bağırıyor.

"Shayla!" Bağırıyorum.

"Kızlar, neden gidip biraz temiz hava almıyoruz?" diye öneriyor.

"Parka gidebilir miyiz, teyze?" Bu soru Finn'den. "Lütfen mi?"

"Ve Nerf silahımı getirebilir miyim?"

Evin her köşesinden bir "Hayır!" korusu yankılanıyor. Beckett'ın da katıldığını fark edince irkildim.

Giderek daha sık rastlanan bir şekilde dudaklarını yukarı kaldırmış beni izliyor. Bu bakış beni erimiş hissettiriyor. Bana gülümsemeye devam edemez. Ya da çocuklarımla bu kadar iyi geçinemez. Sadece otuz dakikadır burada ve şimdiden bunun bir felaket olduğu belli.

Hayatım zaten büyük bir felaket. Bu karmaşayı daha da artırmaya gerek yok. "Burası Liv'in odası," diyor Dylan koridorun sonundan.

Sesini duyunca düşüncelerimden sıyrılıp onun arkasından içeri giriyorum. Beckett kapı aralığından küçük sığınağıma adım attığında karnımın sıkışmasını görmezden geliyorum. Elleri ceplerinde, dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırarak etrafı inceliyor.

Onun bakış açısından bakmaya çalışıyorum. Basit beyaz bir nevresim ve açık pembenin çeşitli tonlarında bir sürü yastığı olan tam boy bir yatak. Gerçekte, her gece yastıkları yataktan çıkarmak can sıkıcıdır, bu yüzden çoğu zaman onları bir tarafa taşıyorum. Sabah olduğunda çocuklarımdan en az biri benimle birlikte yatakta oluyor, bu yüzden yastıklar yere düşüyor.

Onlara bu kadar bağılı olmam aptalca ama Drake'in sahip olmama asla izin vermediği bir şeydi. Dekoratif yastıklar için kim üzülür ki?

Ayrıldığımızda isyan ettim. Başka erkeklerle yatarak ya da alışveriş çılgınlığı yaparak değil. Hayır, yatağımı o kadar çok yastıkla kapladım ki yatağın üst yarısını görmek neredeyse imkansız. Burada gerçekten vahşi bir hayat yaşıyorum.

Beckett düzeni incelerken odanın içine doğru ilerledi ve aniden, önünde durduğu küçük komodinin çekmecesini açacağından korkarak soğuk terler dökmeye başladım. Neden? Hiçbir fikrim yok. Çekmece boş. Çocuklarımdan bir şey saklayamam, bu yüzden orada saklanan yetişkin oyuncakları gibi değil.

Tanrım, en son ne zaman bir yetişkin oyuncağı kullandım? Ya da orgazm oldum?

Bu düşünce yanaklarımı alevlendiren başka bir düşünceye yol açıyor. Çıplak uyandığım bir anı. Çok ama *çok* çıplak patronumun yanında.

Çıplak. Ve evli. O kısmı unutamam.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi Beckett dönüp beni inceliyor, yeşil gözleri yanaklarımdan vücudumun geri kalanına yayılan bir sıcaklıkla parlıyor.

Evliliğimizi tamamladık mı? Ve eğer öyleyse, neden hatırlayamıyorum? Eninde sonunda mahremiyetim ve oyuncaklarım olan bir odam olduğunda bu anılara sahip olmam adil olur.

Kimi kandırıyorum ben? Eğer o geceyi hatırlayabilseydim, bir oyuncağa ihtiyacım olmazdı - bir dakika ve Beckett'in içime girdiği görüntülerle elim beni oraya götürürdü, sorun değil.

"Çok rahat," diye mırıldanarak Adeline'in beşiğinin önünde durdu. Shay beşiği köşeye taşımama yardım etti, çünkü onun odası artık Beckett'in yatak odası olacak.

Onun odasına açılan gömme dolaba döndüğümde midem bulanıyor.

Burada bu adamla dururken, en iyi arkadaşım olan biteni biliyormuş gibi kapı aralığından sessizce bizi izlerken bile, tahrik olup rahatsız oluyorum.

"Odanız şurada. Üzgünüm, ayrı bir girişi ya da kapısı yok."

Alt dudağını yalıyor ve bana o lanet gülümsemelerinden biriyle vuruyor, gözleri dans ediyor. "Beni dolaba mı koyuyorsun?"

Dylan güler. "Hayır, şapşal. Louise Teyze'nin eskiden uyuduğu yer. Yatakta onun çarşafı ve her şeyi var" diye fısıldıyor.

ona büyük bir sır vereceğim. "Delia teyzesiyle ilgili her konuda çok duygusal oluyor, bu yüzden onları değıştirmeyin."

Beckett'in yüzü düşüyor ve sırtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Merak etme," diye ekliyor, "o öldükten sonra onları yıkadık."

İçimden bir homurtu geçiyor ve bunu koluma doğru öksürerek gizliyorum. Bu sırada Dylan ciddi ifadesini koruyor ve Beckett da tamamen kederli görünüyor.

"Bunu nereye koyuyoruz?" Brooks koridordan, Gavin'le birlikte merdivenlerden manevra yaparak çıkardıkları büyük boy yatağı okşayarak soruyor.

"Um..." Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bunun Beckett'ın yeni odasına sığmasının imkânı yok, tabii eğer öyle kategorize edilebilirse. "Belki de şimdilik duvara yaslamalıyız?"

Gavin ayaklarını sürüyerek odaya giriyor ve etrafı inceliyor. "Bu ev muhteşem. Tüm küçük detaylara bayıldım."

"Sağ olun. Biz de Beckett'a odasını gösteriyorduk."

Gavin ellerini birbirine sürterek soru soran bir kaşını kaldırıyor.

"Belli ki bu oda. Liv ve ben *evli* olduğumuza göre," Beckett aceleyle bir kolunu garip bir şekilde kalçama doluyor ve beni kendine çekiyor.

Başını arkaya atan Gavin güler. "Doğru. Ben de Dalai Lama'yım. Ne düşünüyorsun, Dyl?" diye soruyor arkadaşşıma dönerek. "Kardeşim kafayı yiyip kapıma dayanmadan ve taşınmasına izin vermem için bana yalvarmadan önce bir hafta sonu veriyorum."

Dylan, her zamanki neşeli tavrıyla çelişen bir kaş çatmayla kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bence çok mutlu olacaklar çünkü kardeşin benim en iyi arkadaşşıma deliler gibi aşık." Beckett'ın gözlerinin içine bakıyor. "Ve bence her zaman da öyleydi."

Beckett'ın parmakları kalçama batıyor ve Dylan'ın deliliğinin bu alanda çok uzun süre kalmasına izin vermemek için kendimi onun elinden kurtarmak zorunda kalıyorum. Sihirli güçleri olduğuna falan inanmıyorum ama kadın her zaman evrene bir şeyler bırakırsak evrenin bunu sağlayacağından bahsedip duruyor. Evrenin düşünmesini istediğim son şey Beckett'ın beni sevmesi için yalvardığım.

Bu delilik olurdu.

"Neden herkes için öğle yemeği hazırlamıyorum?" Söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak teklif ediyorum.

Beckett saatini kontrol ediyor, sonra sanki biliyormuş gibi endişeyle kaşlarını çatarak bana bakıyor. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyor ve

Odamdaki varlık bana düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor. Sırıttıyor. "Saat daha on Liv. Ayrıca, şu yatağı hazırlamamız lazım."

İnlemek istiyorum ama sesimi tutmayı başarıyorum. Görünüşe göre Beckett benim Adeline ile bitişik odada yatmama, kendisinin de büyük yataklı ebeveyn odasında kalmasına karar vermiş.

Gözlerim yastıklarına kayıyor, on beş tanesine birden ve iç çekiyorum. Sanırım onları paketleyip bu maskaralık bitene kadar tavan arasında saklayabilirim. Dolapta ya da Beckett'in odasında onlar için yer yok.

-İkiz yatak zar zor sığıyor.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde, adamlar yatakları değiştirirken ben kapıya doğru ilerliyorum. Beckett çarşaf ve yorganla birlikte yastıklarımı da köşeye yerleştiriyor. Küçük isyanımın yok oluşunu izlemek zorunda kalmamak için onları yalnız bırakıyorum ve çok ihtiyacım olan havayı almak için çatıya çıkıyorum.

Brownstone'da saklanacak fazla yer yok. Dört katlı bile olsa, bir evde on iki kişi çok fazla. Uzun zamandır sadece çocuklar ve ben vardık. Elbette Drake'le evliydim ve o da yanıımızdaydı ama zar zor.

Ve büyürken sadece kardeşim Declan ve ben vardık. Declan hala büyüdüğümüz kasabada yaşıyor-Bristol, Rhode Island. Şu anda itfaiye şefi ve benim aksime o hep bekârdı ve çocuğu yoktu.

Belki gelecek hafta sonu çocukları alıp onu ziyarete giderim. Tüm bu çılgınlığa bir ara verebilirim.

Çatıya açılan kapıdan içeri giriyorum ve serin bahar havasını içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Gökyüzü gri, bu da benim ani melankolik ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyor. Zihnimde, yıl boyunca kullanabilmemiz için buraya ısıtıcılar yerleştirdiğimizi hayal ediyorum. Dylan saksıları canlı tutmak için mücadele edeceği ve Shay'in muhtemelen yeşil meyve suyuyla besleyeceği bitkilerle dolduracak. Delia'nın satın alacağı ve kızların beyinlerini kullanmalarını sağlayacak "oyuncaklarla" dolu bir çeşit oyun alanı. Yıldızların altında serin geceler için rahat, renkli yastıklar ve battaniyelerle kaplı bir sedir ile rahat açık hava koltukları. Ve bir jakuzi. Bir jakuziyi çok istiyorum. Yastıklar gibi, bu da başka bir isyan hareketi olurdu. Her zaman istediğim bir şeydi ama Drake bana üç çocuk yetiştirmekle meşgulken bunun pek mantıklı olmadığını söylemişti.

Dadıyı becermek de pek mantıklı değil, ama ben kimim ki bariz olanı gösteriyorum?

Dudağımı dişlerimin arasından çekerek etime üzüliyorum ve omuzlarımla düşmesine izin veriyorum. Acı çekmek istemiyorum ama gerçekten . Yere yığılıyorum

çimento duvar ve boş tuval düşünmek. Burada her şey gri gibi görünüyor.

Sonra da çatıda onarılması gereken aşınmış noktalara bakıp yüzümü buruşturuyorum. Bir jakuzi muhtemelen bu lanet şeyin içinden düşerdi zaten.

Dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışıyorum - düzeltilmesi gereken çok şey var ve dikkatli olmazsam hepsi beni tüketecek - beni en başta çatıdaki bu noktaya çeken caddenin karşısındaki parka bakıyorum. Hep Boston'ın bu bölgesinde yaşamak istemişimdir. Delia'nın teyzesi olmasaydı, bunu asla karşılayamazdım.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ama arkamı dönmeye zahmet etmiyorum. Bu evde, gerçekten yalnız olmak diye bir şey yoktur. Kim olduğu önemli değil, istedikleri zaman kendilerini belli ederler.

Beni bulmasını beklediğim son kişi patronum, ama zengin kokusu beni sararken yaklaşan o olduğu çok açık. Kokuyu içime çektiğimde elimde olmadan derin bir nefes daha alıp tutuyorum.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

Beckett yanımdaki duvara yaslanıyor ve ben onun varlığına kayıtsız kalmak için çok çalışıyorum. Geçmişte gerçekten öyleydim. Beckett'ın ne zaman beynime sızmaya başladığından emin değilim. Beni kendi tenimde garip hissettiriyor ve aniden, asla etkilenemeyecek bir adamı nasıl etkileyeceğim konusunda endişelenmeye başladım. Bunun yerine, eskiden nasıl davranıyorsam, ya da en azından nasıl davrandığımı *düşünüyorsam* öyle davranıyorum ve kendimi onun yanında katı tutuyorum.

"Hepsi taşındı mı?" Sesimi hafif ve havadar tutmaya çalışıyorum.

Bakışları yüzümün yan tarafını delip geçiyor ve beni içten dışa doğru aydınlatıyor. "Evet, çok fazla değildi. Daha önce de söylediğim gibi, zar zor burada olacağım."

"Doğru." Yutkunuyorum, parktaki ağaçların hışırdayan yapraklarına odaklanıyorum ve kendime anlaşılanın tam olarak ne olduğunu hatırlatıyorum. Toplum içinde onun karısıymış gibi davranmak, özel hayatlarında ise birbirlerini zar zor tanımak. Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey.

İhtiyacım olan şey, bu adamın bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırması ya da başparmağıyla çeneme dokunarak dikkatimi çekmesi değil. "İyi misin?"

"Elbette, Bay Langfield. Sadece biraz temiz hava alıyorum." Geri çekilip kapıya doğru ilerliyorum. "İçerisi bazen çıldırıyor."

Ondan çıkan hırıltı omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor. "Bay Langfield işine geri mi döndük?"

Başımı hafifçe sallıyorum, bana dokunduğunda içine düştüğüm sersemlikten kurtulmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Beckett, doğru." Kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Şimdi öğle yemeğini hazırlayacağım. Bize katılacak mısın?"

Çenesini düşürür ve başını sallar. "Hayır, kardeşlerimi dışarı çıkaracağım ve taşınmaya yardım ettikleri için onlara teşekkür edeceğim. İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Mükemmel. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Sonra aceleyle kapıya yöneliyorum, patronumu ve karmakarışık düşüncelerimi dışarıda bırakıyorum.

Saatler sonra, hala iyi değilim. Beckett öğle yemeğinden alışveriş poşetleriyle dönüp merdivenlerden yukarı fırladı ve aile yemeği için bize katıldı. Kai ve Finn'le dalga geçerek masada onların arasına yerleşti ve tüm yemeği çocuklarla sohbet ederek geçirdi.

Birlikte yaşamaya başladığımız günden beri kızlarla birbirimize yetismeye çalışıyoruz, çocuklar ise her beş saniyede bir araya giriyor, her biri yeniden doldurmak ya da peçete istiyor ya da daha önce on yedi kez yanıtladığımız bir soruyu soruyor.

Ama bu gece değil. Bu gece, çocuklardan biri ne zaman bir şey istese, Beckett çoktan ona uzanıyor ya da almak için ayağa kalkıyor. Ve her seferinde, ben masadan kalkmaya başladığımda gözleri benimkileri buluyor ve bana sadece bir bakışıyla rahatlamamı, buna sahip olduğunu söylüyor.

Alanımızda bir erkeğin olmasına alışık değilim. Bir erkeğin yardımına alışkın değilim, nokta.

İşimiz bittiğinde Delia ve Shay bulaşıkları yıkamak için gönüllü oluyorlar ve ben de banyoya başlamak için yukarı çıkıyorum. Odamın kapısında dolaşırken tökezliyorum ve ilk kez gevşek bir tahta yüzünden değil.

Eskiden tam boy olan yatağımın yerinde duran devasa yatak beyaz bir yorganla örtülü ve üst yarısında tüm yastıklarım yığılı.

Yatağın yanında Adeline'in beşiği duruyor.

Doğruca dolaba ve iki kişilik yatağın kurulduğu oyuğa giriyorum. Yorgan değişmemiş ama yastık değiştirilmiş. Beckett'ın yıllardır her iş seyahatinde yanında götürdüğü siyah seyahat çantası yatağın üstünde duruyor.

Bir nefes çekiyorum. Kalbim, baktığım şey karşısında boğazıma mı fırlayacak yoksa mideme mi batacak bilemiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Derin sesi küçük alanı dolduruyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Sese doğru dönüyorum ve onu tehlikeli bir şekilde bana yakın dururken buluyorum.

Yeşil gözlerini yüzüme dikmiş, sanki beni anlamaya çalışıyor.

İyi şanslar, dostum. Neyim olduğunu tam olarak anlamış değilim.

Saat beş yönündeki gölgesi yeni. Beckett her zaman sinekkaydı tıraş olur ve takım elbise ya da ütülü kazak ve kot pantolon giyer.

Ama şu anda üzerinde su sıçramış beyaz bir tişört var, sanki bulaşıklara yardım etmiş ya da banyonun ısınıp kontrol etmiş gibi. Dalgalı kahverengi saçları alnına öyle kusursuz bir şekilde dökülmüş ki göğsüm ağrıyor. Uzanıp onu geri itmeme için tüm irademi kullanıyorum. Ona daha önce hiç dokunmadığım gibi dokunmak için.

Geri çekilip ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum. Ona dokunmak aptalca olurdu.

"İyi değil." Yatağın kenarına yaslanıyorum ve ona göz kırpyorum. "Senin eşyaların neden burada?"

Küçük alanı inceliyor. "Burası benim odam değil mi? Yoksa beni başka bir yere mi yerleştirmek istediniz?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kendini kapı pervazına yaslıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Yatağın diğer odada." Arkasını işaret ediyorum ve tekrar yutkunuyorum. Boğazım aniden kurudu.

"Kardeşlerimin gerçekten evli olmadığımıza inanmalarına izin veremezdim." Sırıttıyor. "Yatağını depoya kaldırttım. Geri almanı sağlayacağım. Gerçi bu yatakta bir kez uyudun mu, bir daha asla eskisine dönmek istemeyeceksin."

Tanrım, bu cümle daha doğru olamazdı. Beckett'ın şu anda olduğu gibi olması... Tekrar sadece patronum olduğunda nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyorum.

Gerçekte öyle bile. *Sadece patronun Liv.*

"Ama yatak takımları..." Tökezliyorum, bir tarafa doğru eğilerek onun arkasından odamı görebiliyorum.

"Seninki benim yatağıma uymazdı, ben de benimkini beğeneceğini düşünmedim. Koyu gri. Muhtemelen yastıkları sevdiğin şekilde yerine koymadım ama seninki büyük boy yatağı senin tam boy yatağın gibi doldurmadığı için birkaç tane daha aldım. Tam uyduklarından emin değilim. Eğer beğenmezseniz, sizinkilerden daha fazla sipariş etmekten mutluluk duyarım. Sadece nereden aldığınızı söyleyin."

Birkaç kez göz kırptım, aptala döndüm.

"Liv, beni geriyorsun," diyor usulca, kaşları çatılıyor. "Özür dilerim. Eşyalarına dokunmamalıydım. Bir daha yapmayacağım."

Hava emerek ayağa kalktım ve sonunda dilimi çözdüm. "Özür dilerim. Ben sadece..." Duraksıyorum, uygun kelimeleri bulmak için beynimi yokluyorum. "Teşekkür ederim."

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Teşekkürler mi?"

Gülümsemeye zorluyorum. Dudaklarım istediğim gibi kıvrılıyor ama duygularımla savaşırken yüzüm geriliyor. "Evet, teşekkür ederim. Kocam, yani eski kocam yastıkları hiç sevmezdi. Ben de senin yatağın olduğu ve daha büyük olduğu için o odayı alacağını düşündüm."

Beckett kendini kapının pervazından iterek alanımı dolduruyor ve bir anda kafamdaki tüm düşünceleri alıyor. "Eski kocan bir pislikti. Artık senin kocam. Sana hak ettiğin şekilde davrandığım için bana teşekkür etme."

Dikkatim dudaklarına kayıyor. Kendisinden her kocam diye bahsettiğinde karnımda kelekler uçuşuyor. Bu çok kötü.

Yaklaşıyor.

"*Anne*, küvet taşıyor!" Winnie bağılıyor.

İrkilerek geri sıçıyorum, sonra Beckett'ın yanından hızla geçiyorum, araya girdiği için mutlu olup olmadığımı emin değilim.

I Neredeyse tam bir gün oldu ve ben hâlâ Liv'in yatağındaki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Dün gece o lanet ikiz yatakta uyanık yattım, çıkardığı her sese odaklandım, onu duymak için zorlandım. Yatağımda yatarkenki görüntüsü bile beni o kadar tahrik etti ki neredeyse o küçük kızla ilgilenmek zorunda kalacaktım.

Sorun.

Ve eğer benim odamla onun odası arasında bir kapı olsaydı, bunu yapabilirdim. Belki de odasında uyuyan bir çocuğu olmasaydı bunu riske bile atabilirdim. Ya da Dylan havalandırma deliklerinden Medusa'nın lanet olası ölü teyzesi gibi konuşmasaydı.

Tam parmaklarımı aletimin etrafında dolaştırmaya başlamıştım ki -bakın, gurur duymuyorum ama biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı- rahatsız edici bir ses duydum.

"Becketttttt... Umarım çarşaf larımı beğenirsin."

Tavana bakıp durmasını diledim ama belli ki çok eğleniyordu.

"Ve unutma, seni izliyorum. Liv'e ve kızlara iyi davran."

Yüzümü ovalayarak yorgunluğumu üzerimden atıyorum. Bu gece en iyi oyunumu oynamalıyım. Liv ailesiyle buluşacak.

Elbette hepsiyle daha önce tanıştı. On yılı aşkın bir süredir bizim için çalışıyor. Ama bugün onlarla eşim olarak tanışıyor.

Kahretsin, ona böyle demeye bayılıyorum. Sanki lanet bir mağara adamıyım, bu kelimeyi sahipleniyorum. Onun üzerinde.

Ama gerçekte, kadın bana zar zor tahammül ediyor.

Odamdan, eğer öyle denebilirse, "İyi misin?" diye bağıriyorum.

Gülüyor. "Banyoda giyindim. Tabii ki terbiyeliyim."

Kalbim onun gülüşünü duyunca yerinden fırlayacak gibi olurken yumruklarımı sıkıyorum. Hafif ve kaygısız, genellikle benim gibi olmayan insanlar için ayrılmış bir şey. Bu sesi bana yöneltmesi - benimle dalga geçiyor olsa bile - kahretsin, hoşuma gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla.

Artık ortak olan dolabımızın içinde yürürken Liv'i aynanın önünde durmuş küpesini düzeltirken buluyorum ve siyah elbisesinin kıcının kıvrımlarını nasıl sardığını görünce bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Kıvrımları muhteşem.

Küpelerini taktıktan sonra saçlarını her zamanki topuzunu yapacakmış gibi arkasında topluyor. "Açık bırak." Sözcükler benim iznim olmadan ağızımdan kaçıyor ve gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, sorguluyor. Boğazımı temizliyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum. "Eğer istersen tabii. Başın açıkken daha rahat görünüyorsun. Ailemi bunun gerçek olduğuna ikna etmeliyiz. Belki daha rahat görünmek yardımcı olur."

Liv dudağını sıkıyor ama sonunda başını sallıyor. "Tamam."

Sırtındaki fermuar boynuna yakın bir yere takılmış, bu yüzden fermuarı çekmek için yaklaşıyorum ve hemen onun tatlı kokusu tarafından saldırıya uğruyorum. Dokunuşumla sertleşiyor, aynada beni izlerken gözleri yuvarlaklaşıyor.

Bir elimi omzuna koyarak saçlarını yana doğru tarıyorum, böylece saçları birbirine dolanmıyor ve aynada gözleriyle buluşurken kulağına yaklaşıyorum. "Sana her dokunduğumda irkilirsen ailem evli olduğumuza asla inanmaz."

Dudaklarını yana doğru kısıtarak çenesini düşürüyor ve bakışlarımdan kaçıyor. "Özür dilerim."

Gitmesine izin vermeden, sanki geçen her saniye daha az yer kaplamaya çalışıyormuş gibi kendi içine katlanma şeklini inceliyorum. Kendini küçültürse bir şekilde uyum sağlayacağına inanıyor. Kafamda yer kaplayan tek kişinin kendisi olduğunu fark etmemiş. O. Onun uydurma bir versiyonu değil, şu anda dokunuşlarımın altında küçülen gerçek kadın.

Böyle davranmaya devam edecekse her şeyi iptal edebiliriz. Onu rahatsız etmeyeceğim; babamın kötü seçimlerimden yakınmasını ve Liv'le evlendiğim için beni cezalandırmasını tercih ederim ki bu da onun temizlemek zorunda kalacağı başka bir halkla ilişkiler karmaşası olacak.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan, yapmak zorunda değiliz. Babama gerçeği söyleyeceğim. Güven bana, bu berbat durum onu şaşırtmayacak."

Koyu renk gözleri benimkileri bulup yumuşuyor ve bir sonraki sözleri nefesimi kesiyor. "Sanırım çocuklarımdan başka biri tarafından dokunulmaya alışmam gerekiyor. Belki sen..." Dudağını ısırtıyor ve aynada yüzümü arıyor. "Bana tekrar dokunabilir misin?"

Elimin sadece omzuna dokunuyor olması önemli değil. Sözleri beni içten içe yakıyor. İhtiyaç içimde yılan gibi kıvrılıyor ve anında sikim inanılmaz derecede sertleşiyor.

"Siktir, Liv." Bu ses tam bir işkenceydi. Elimi bir kez daha omzuna koyuyorum, sonra parmaklarımı nazikçe çıplak kolundan aşağı kaydırıyorum, yumuşak, solgun teninde tüylerin diken diken olmasını izliyorum.

Vücudu kasılıyor ve nefesini tutuyor. Odağı hâlâ bendeyken o lanet dolgun dudaklarını tekrar yalıyor. Onları şişmiş görmek istiyorum. Saatlerce o dudaklarla uğraştığım için yüzünün kızardığını görmek istiyorum.

Siktir, onu istiyorum.

Geri çekilip boğazımı temizliyorum. "Gitmeliyiz."

"TÜM KARDEŞLERİN YEMEKTE OLACAK MI?" Liv, yıllar boyunca ailemle çok fazla zaman geçirmiş biri için fazlasıyla gergin bir ses tonuyla soruyor. Az önce çatı katındaki yeraltı garajına girmiştik, ailem beni dehşete düşürecek şekilde akşam yemeğine ev sahipliği yapıyordu.

"Gavin ve Brooks'un orada olacağına eminim. Aiden da muhtemelen kız arkadaşı Jill'i getiriyordur." Onun adını söylediğimde dudağımın kıvrılmasına engel olamıyorum. Kendini beğenmiş ve materyalist biri ve bence kardeşimi sadece yüksek hayata geçiş bileti olarak görüyor.

Bir insana ne satın alabileceğimiz ya da ne tür bağlantılar kurabileceğimiz için kullanılmak hiçbirimiz için yeni bir şey değil, ancak Aiden her zaman aşka neredeyse doe benzeri bir bakış açısına sahipti. Sanki çocukken ailemiz onu yeterince sevmemiş ve o da her şeyi değiştirecek bir ilişki arıyormuş gibi.

Lisedeki kız arkadaşı farklıydı. Aiden'ı hiç kimsenin yanında onun yanında olduğu kadar kendisi gibi görmemiştim. Muhtemelen aşık olmadan önce en iyi arkadaş oldukları içindir.

"Sienna yok mu?" Liv kapısını açıp gümüş rengi Bentley Mulliner Batur'umdan inmesine yardım etmek için elimi uzattığımda soruyor. Siyah ve kırmızı bir iç mekânı var ve lastikler ile koltuklardaki *B'ler* Beckett *ya da* Boston anlamına gelmese de ben öyleymiş gibi davranmayı seviyorum. Bu arabadan sadece 18 tane var. Çift turboşarjlı motorundan gelen 710 beygir gücüyle, şimdiye kadar yapılmış en güçlü Bentley.

Pratik değil ama seviyorum. Çatı katım, Bentley'im, Keys'teki tatil evim... Ne diyebilirim ki? Güzel şeyleri severim.

Lafı açılmışken... Ona yardım etmeden önce, Liv'in sürekli yanlış yerlerde bıraktığı -yani parmağında olmayan- elması cebimden çıkarıyorum.

"Bunu unutmuşsun." Elim nazikçe onunkinin altına kaydırıp dördüncü parmağın altında gezdiriyorum.

İçine çektiği nefes bana keşke ailemle yemeğe gitmeseydik dedirtiyor. Bu kadar basit bir dokunuşa bu şekilde tepki veriyorsa, biraz daha yaklaşmama izin verilirse nasıl bir tepki vereceğini hayal edebiliyorum. Parmağına taktığım pırlantayı gördüğünde gözleri açılıyor. Yüzüğüm benimkini hiç bırakmıyor.

"Çekimler için Paris'e döndüğüne eminim ama yanılıyor da olabilirim."

Liv birkaç kez göz kırpmıyor, sonra başını hafifçe sallıyor ve çenesini kaldırarak uzattığım eli tutup arabadan iniyor. "Doğru ya. *Jolie* dergisiyle bir program üzerinde çalıştığını unutmuşum. Prömiyeri ne zaman?"

"Mayıs, sanırım. Paris'te kutlamak için büyük bir parti veriyorlar. Jay'i görmek güzel olacak." En iyi arkadaşım bir kez daha Paris'e dönmüştü ve ben bundan nefret ediyordum.

onun etrafta olmaması.

Liv'in gözleri parlıyor ve hülyalı bir i  çekiyor. "Mayıs ayında Paris. Tanrım, ne rüya ama."

Asansörün düğmesine basarken hiç düşünmeden "Sen de gelmelisin," diyorum.

"Ne?" diye soruyor, ağızı açık kalıyor.

Planımdan daha emin hissederek onu asansöre bindirdim. "Sen benim karımsın Liv. İnsanlar senin orada olmanı bekleyecek." Her şey hallolmu  gibi bir kez başımı sallıyorum, sahte karımla aşk şehrine gideceğim için çok heyecanlıyım.

"Y "Seninle Paris'e gelmemi ister misin?" Tekrar ediyorum, aniden başım dönüyor.

"Eşimin kız kardeşimin galasına katılmaması garip olurdu, değil mi?

Kalbim göğüs kafesime çarparken, dudağımı endişelendiriyorum. Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Sienna bir moda tasarımcısı. Güzel, minyon ve yirmi sekiz yaşında kendi imparatorluğunu yönetiyor. Aramızda asırlar var.

Langfield erkeklerinin çıktığı kadınların hepsi onun tasarımlarını giyebilir. Hepsi uyuyor. Sadece beden olarak değil - gerçi bu da göz ardı edemeyeceğim bir ayrıntı - ama yaşam tarzı olarak da. Beckett'ın ailesinin benimle evleneceğine inanacağını düşünmesi çok saçma.

Kıvrımlarımı takdir ediyorum ve olduğum kişiden memnunum ama saf değilim. Evliliğimiz duyulduğunda, tüm dünya onun bende ne bulduğunu sorgulayacak.

Vücudum sadece kıvrımlı değil; kıvrımlarım, gamzelerim ve payıma düşenden çok daha fazla çatlaklarım var. Ne kadar smoothie içersem içeyim ya da Delia'nın Peloton'unda kaç saat geçirirsem geçireyim asla değişmeyecek şeyler bunlar. Vücudum farklı bir yapıya sahip. Uzun zamanımı aldı ama sonunda bunu kabul ettiğim bir yerdeyim.

Ama diğerleri o kadar kabullenici değil ve tüm bunların Beckett'ın yüzüne endişeleniyorum.

"Bu konuyu kızlarla konuşmam gerekecek." Bu bana bunu çözmem için biraz zaman kazandırır. "Çocuklara o kadar uzun süre bakabileceklerinden emin değilim ama tarihi bana bildir."

Beckett omuz silkiyor ve asansörün kapısına yaslanıyor. manzara neredeyse önümdeki adam kadar muhteşem. Asansör tamamen camdan ve limanın üzerinden batan güneş neredeyse dikkatimi çalıyor. Portakallar ve kırmızılar şerbet gibi birbirine karışıyor, lacivert kazağını ve kot pantolonunu mükemmel bir şekilde vurguluyor. "Çocukları da getireceğiz. Jay'ın kızı on üç yaşında ve gösterilerde harika."

Homurdanıyorum. Jay Hanson ve karısı Catherine, Boston kraliyet ailesinden. Şehrin en varlıklı iki ailesinden geldikleri için mükemmel ve uslu bir çocuk doğurmaktan başka bir şey yapamazlar. Eminim hiç tavana sim püskürtmemiş ya da konuklarından birinin kafasına et fırlatarak yemek kavgası başlatmamıştır.

"Kız kardeşinin ya da Hanson'ların bunun için etrafta üç küçük çocuk istediğinden şüpheliyim. Winnie görkemli olurdu, evet, ama Finn muhtemelen içeri soktuğu Nerf silahıyla modellerden birini indirirdi. Peki ya Adeline? Çocuk bezi, yapışkan parmaklar ve mankenler pek iyi bir ikili olmaz. Ayrıca," diye iç geçirdim, bakışlarını tutarak, "çocukları sevmiyorsun. En iyisi onları bu sahte evliliğimizin dışında tutmak."

Sesli bir şekilde yutkunuyor, çenesi kilitlenmiş ama cevap vermiyor. Gergin sessizlik ancak asansörün zili çaldığında bozulur.

Çatı katına açılan kapı beni şaşırtıyor ve bir an sonra Beckett'ın ailesi önümüzde beliriyor.

Sıcak bir avuç belime bastırıyor ve Beckett alçak sesle, yumuşak bir fısıltıyla uyarıyor: "Çenenin yere çarpmasını engellemeye çalış. Buraya daha önce gelmiş olman gerekiyor."

Gavin elinde bir bira ve yüzünde bir sırıtişla yanımıza geliyor. "Ama o yapmadı, değil mi?" Yanağımı öpüyor ve sırıtıyor. "Bunun saçmalık olduğunu söyleyecek misin?"

Ağzımı kapatıyorum ve oyun yüzümü takınıyorum. İş Liv'i geri döndü - toparlanmış, hiçbir şeyi takmayan, kendine güvenen kadın - kocamın ailesi olan tüm patronlarıma kur yapmaya hazır.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Gavin," diyorum kocaman bir gülümsemeyle. "Bu ateşli kızla mutlu bir evliliğim var."

Beckett öksürüyor ve şaşırmış gibi göğsünü sıvazlıyor. Langfield'lardan herhangi birini korumak söz konusu olduğunda bir profesyonel olduğumu anlayacak kadar beni tanımıyor mu?

Ve görünüşe göre ben de artık bir Langfield'im. Bu çılgınca haberi yutup etrafıma odaklanıyorum.

Tavandan tabana pencereler odayı gün batımının kırmızı tonlarıyla yıkamaktadır. Oturma odası zengin, büyük boy maun kanepelerle döşenmiştir. Arkalarında, on iki sandalyeyle çevrili uzun yemek masası akşam yemeği için çoktan hazırlanmıştır.

Mutfak tamamen koyu renk ahşap ve süslü aletlerden oluşuyor; yeşil Formika tezgâhtan ve kahverengi taştaki eski ocaktan çok farklı. Bu fırında saati okumak çok kolay. Saat çoktan yedi olmuş. Tam zamanında geldik.

Beckett'in annesi kocaman gülümseyerek bize doğru ilerliyor. "Oh, Liv, ikiniz için de çok mutluyuz!"

Beckett'in avuç içi sırtımdan ayrılmadı. Hatta daha da yaklaşıyor ve kalçamı hafifçe sıkarak oraya yerleşiyor. "Sağ ol anne. Çatı katı sana nasıl davranıyor?"

Monroe Langfield beni oğlunun elinden zorla alarak kucaklıyor. Geri çekildiğinde kollarımın üstünden tutup beni içine alıyor.

Benden çok daha küçük. Hala koyu ve zengin olan kahverengi saçları, deve rengi kazağıyla mükemmel bir uyum içinde omuzlarına gevşek dalgalar halinde düşüyor. Kulakları üç karatlık elmas küpelerle süslenmiş. Yüzük parmağında parıldayan taş, Beckett'in otoparkta benim parmağıma taktığından sadece biraz daha büyük.

"Çatı katı iyi." Onun sorusunu geçiştirdi. "İkiniz hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Bu nasıl oldu ve Beckett'im nasıl evlenme teklif etti. Bana yeni torunlarımdan bahset. Onlarla ne zaman tanışabilirim?"

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve Beckett'a dönüyorum. Kahretsin, gerçekten bu işin içinde. Sanki onu oltaya getirmişiz gibi. O zaman kafama dank ediyor: Ailesini düpedüz kandırıyoruz.

Beckett beni annesinin elinden çekip aldı. "Anne, sorgulamadan önce karımın bir içki almasına izin ver."

Monroe gülümsüyor. "Duydun mu Preston? Ona *karım* dedi." Bana dönüp gülümsüyor. "Bebüğimin istediği her şeye kavuştuğu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hepimiz onun seni beklediğini bilmeliydik. Adam yıllardır sana vurgun."

Midem küçük bir takla atarken bile rahatsız edici bir kahkaha atıyorum. Bu gerçekten daha uzak olamazdı, ama bunu söylemesi çok hoş.

Beckett her zaman yaptığı gibi alnıma bir öpücük konduruyor. "O her zaman tekti," diyor annesine. "Ne içmek istersin?"

Bana bakıyor ama nutkum tutulmuş durumda. İzlerken yeşil gözleri parlıyor, az önce ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi sırtıyor. *Pislik herif.*

"Açık olan kırmızı şaraptan alacağım."

"Jackson pinot noir. Ben de aynısından alacağım" diyor, sesi hafif ve neşe dolu.

"Çok spesifik," diye dalga geçiyor annesi. "Ben hiç yemedim. İyi mi?"

"En iyisi bu." Beckett'ın dikkati hâlâ benim üzerimde ve başımı tekrar döndürecek bir şey söylemek üzere olduğunu şimdiden hissedebiliyorum. "Liv ve ben evlendiğimiz gece bunu yedik."

"O zaman benim için harcama," diyor annesi.

Beckett sonunda uzaklaşıp bara doğru ilerliyor ama omzunun üzerinden, "Çok var. Altı kasa sipariş ettim."

Bu da ne...?

Bu noktada aklım bile tekliyor. Adam bana kamçı etkisi yapıyor. Şarap özel bir şey değildi. Ailesi genellikle benim günlük maaşıma eşdeğer şişeler içer. Vegas'ta içtiğimiz ucuz şaraptan neden bir kasa alsın ki?

"Hey, Liv." Brooks yanıma sokuluyor ve beni kucaklıyor. Ağabeyine çok benziyor ama saçları daha uzun - Henry Cavill'e inanılmaz bir benzerliği var.

Evet, etrafım güzel insanlarla çevrili.

Brooks, Beckett'tan daha kalın. Siyah tişörtünün altında kasları geriliyor ve kot pantolonu güçlü kalçalarını sarıyor. Beni bıraktığında asistanım Sara arkasında duruyordu.

"Sara!" Onu görmenin heyecanıyla, yüksek tavanda yankılanan çok yüksek sesli bir selam veriyorum.

"Selam Liv. Evliliğin için tebrikler." Yaklaşıyor, sarı saçları sallanıyor ve beni kucaklıyor.

Sara, bir yıl önce Boston'a taşındığından beri takıma harika bir katkı sağladı ve Beckett, kardeşi ya da babasından daha fazla ilgime ihtiyaç duyduğu için Sara'ya hokey takımında daha fazla sorumluluk verdim. Brooks'la çıkıyor mu? Sanırım konuşamam; sahiplerden biriyle evlendim - aptalca alkol ve Vegas kararları - ama bu şaşırtıcı.

Brooks sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Sara hâlâ şehirde yolunu bulmaya ve bağlantılar kurmaya çalışıyor ama Paige Gölü'ne olan aşkımı keşfettiğinde ve konsere gidecek kimsesi olmadığında," diyor, yakınımı eğilerek, sesi artık fısıltının biraz üzerinde, "birlikte gittik. Çocuklara söyleme."

Lake muhtemelen en popüler pop yıldızı ve Beckett'in arkadaşlarından biri olan Ford Hall ile evlendi. Geçtiğimiz Noel'de onun oğluyla çıktığı için bu biraz skandal oldu. Ama Ford mutlu ve Lake de sevimli görünüyor, yani herkes kendi yoluna, değil mi?

Sara sırtıyor. "O zamandan beri en iyi arkadaşız." Kolunu ona doluyor ve sıkıyor.

Yine de Brooks'un yüzünü buruşturarak söylediği şu kelimeyi kaçırıyor *Arkadaşlar.*

Görünüşe göre kalecimiz arkadaş bölgesinde olmaktan hoşlanmıyor. İlginç.

"Sırrın benimle güvende Brooks."

Sonra Aiden ve Jill yanımda belirdi. "Ne sırrı? Şimdi de benden sır mı saklıyorsun?" diye homurdanıyor. "Ben harika bir sır tutucuyum."

Jill başıyla onaylıyor ve manikürlü elini uzatıyor. "Bu doğru. Herkes *sürekli* sorduğu için ona tırnaklarıma sürdüğüm rengin adını söyledim," diyor Sara'ya, sanki gizli bir cemiyetin üyeleriymişler gibi.

Belki ben de Beckett kadar götüm ama oje mi? Gerçekten mi? Sara Jill'in tırnaklarına göz kırptırıyor ve başını eğiyor. "O tavşan beyaz değil mi?" Jill'in yüzü düşer. "Hiç kimse bunu tahmin edemedi. Bunu nasıl yaptın?" Sara omuz silkiyor. "Üniversitede en iyi arkadaşım bu renk giyerdi."

Beckett elinde şarap kadehimle yeniden yanımda beliriyor. Ben bir teşekkür mırıldanırken çenemi kaldırıp bana bakıyor, sonra yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Gelinim için her şeyi yaparım."

Eriyorum. Bir su birikintisine. Yerde. Şimdi söyle: Liv, Beckett'ın nazik, tatlı, baygın tavırları yüzünden öldü. Öldü.

Geri çekiliyor ve o lanet ukala gülümsemesi beni yeniden canlandırıyor.

Monroe, Beckett'in kendisine uzattığı kadehi alarak, "Liv'in elinde bir içki olduğuna göre bize her şeyi anlat," diyor.

İçkisini almak için bara geri döner. "Bırakayım da Liv anlatsın. O çok daha iyi bir hikâye anlatıcısı."

Kahretsin. Hangi hikayeyi anlatmamı istiyor? Gerçeği söyleyemem. *Oğlun ve ben o kadar sarhoş olduk ki, parmağımda bir yüzükle onun yanında çıplak uyanmak dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.*

Bu bana seks yapıp yapmadığımı öğrenmem gerektiğini hatırlattı. "Evet Liv, bize her şeyi anlat," diye takılıyor Gavin.

Öfkeyle elimin tersiyle göğsüne vuruyorum.

"Ne bilmek istediğinden emin değilim." Ciğerlerim daralıyor, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum.

Beckett elinde şarap ve yüzünde bir sırıtişla geri dönüyor. "her şeyin ne zaman değiştiğini bilmek istiyorlar. Bana *Bay Langfield* demeyi bıraktığın anı."

Dudağımı ısıırıyorum ve gerçeğe benzer bir şey söylüyorum. "Planladığım gibi arkadaşlarımla San Franca'ya gitmek yerine beni Keys'teki evine gitmeye zorladığında her şey gerçekten değişti."

"Yıllık kız geziniz mi?" Gavin kaşlarını çattı ve benden kocama döndü. "Dostum, onun yıllık kız gezisini mi böldün?"

Beckett kaşlarını çattı. "Emerson takası üzerinde çalışıyordum. Liv'e orada ihtiyacım vardı."

Gavin alay ediyor. "Sana yeterince ödeme yapmıyoruz."

"Çocuklar," diye azarlıyor Monroe. "Anlat bize Liv, yolculukta ne oldu?" "Arkadaşım Dylan bir vantrilok."

"Sinir bozucu derecede iyi bir tane." Beckett beni inceliyor, nereye varmaya çalıştığımdan emin değil gibi. Yine de doğrudan konuya girdi ve anlatının kontrolünü bana verdi.

"Yolculuğumuzu gasp ettiğinden beri Beckett'la eğleniyordu." "Göt," diye homurdanıyor Gavin.

Brooks kıkırdıyor ve Sara ona doğru eğiliyor ve gözleri buluştuğunda aralarındaki elektrik kıvılcımını hissedebiliyorum.

"Her neyse." Böylesine saf bir hayranlık karşısında aklıma gelen görüntüyü ve içimdeki kıskançlığı silkeleyip atıyorum. "Beckett'ın ölmüş büyükannesi gibi davranarak evin içinde dolaşırdı." Dylan'ın sesini taklit ediyorum.

"Beckett'tt, Liv'e karşı daha nazik olmalısın. Beckett'tt, bu kadar huysuz olma. Beckett'tt..."

Adamın kendisi inliyor. "Anladık."

Monroe kaşlarını çatıyor. "İkimizin de annesi hayatta."

"Dylan gerçeklerle ilgilenmiyor," diye homurdanıyor sahte kocam. Ben de ona karşı kıkırdamamı engelleyemiyorum. "Bu sadece olayı daha komik hale getirdi."

Beckett'in gözleri beni izlerken dans ediyor, açıkça "*Bununla nereye çalışıyorsun?*" diyor.

Yüzümü bölen gülümseme yanaklarımı acıtıyor. "Geceleri bunu yapmaya devam etti ve bu koca adamı gerçekten korkuttu."

Dudakları seğiriyor, tüm dikkati bana kilitlenmiş durumda. "Bu işte aptalca derecede iyiydi."

Bakışlarını tutuyorum, zümrüt gözlerinin derinliklerine çekiliyorum.

"Odama geldi. Çok korkmuştu ve orada uyuyup uyuyamayacağını sordu."

Gavin Beckett'ı dürtüyor. "Kardeşim, bu çok komik." Dudaklarımı yalıyorum. Şimdi bir yuvarlanıştayım.

"Büyükannesi onunla konuşmayı kesmeyince uyuyamadığını ve en sevdiği pelüş hayvanını unuttuğunu söyledi."

Gavin kahkaha ile lanet arasında bir sesle alkışlıyor. "Hâlâ Blue'yla mı yatıyorsun?"

Homurdanıyorum. Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim. "Evet, onsuz uyuyamıyor."

Beckett'in çenesi bana bakarken esniyor. "Artık sana sahip olduğuma göre yapabilirim."

Gözlerimi deviriyorum ama bana yönelttiği yoğunluk tenimin karıncalanmasına ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. "Sadece geceleri yatağa getiriyor."

"O şey parçalanıyor olmalı," diyor Monroe. "Çocukken sayamayacağım kadar çok kez dikmek zorunda kaldım. Hiç bırakmadı."

Başımı salladım. "Biz de birkaç kez ameliyat etmek zorunda kaldık. Kollar bağlı kalmak istemiyor. Ne kadar sıkı sıkıyından olmalı. Ya da uyurken kendini yatıştırmak için dudağına götürdüğünden."

Beckett başını sallar, ama sert dış görünüşünün arasından bir gülümseme belirir.

Brooks, Aiden ve Sara o kadar çok gülüyorlar ki titriyorlar.

Jill ağzı açık kaldı. "Bekle, yani orada olmadığı belli olan birinden korktun ve cidden asistanının odasında uyumak mı istedin? Seni dava edebilirdi."

Günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissederek sırttıyorum. "Hayır, çok korkmuş ve zayıf görünüyordu ve eşyalarını da kaybetmiŐti..."

"Ve sen de o mavi pijamaların i indeydin," diye takılıyor Beckett. Omuz silkiyorum. " yle olması gerekiyordu."

Başını sallıyor ve hızla arkasını dönüyor, ama ben tam teŐekküllü bir g l msemi görmeden önce değil. Tekrar bana bakıyor ama yüz ifadesini se emeyeyim diye dikkatini hemen başka yöne çeviriyor. Nedense gözlerini kaçırması gerektiği hissine kapılıyorum, eğer ka ırmazsa yanıma gelip beni tekrar  pebilirmiŐ gibi geliyor.

En korkutucu şey? Keşke yapsa.

O Pazartesi günü Beckett Arizona'ya gidiyor. Bunun iyi bir şey olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ailesiyle akşam yemeği çok rahat, çok eğlenceli, çok

Son kullanma tarihi olan bir ilişki için mükemmel bir resim.

Kendime hissettiğim rahatlığın doğal olduğunu söyledim. Ailesini yıllardır tanıyorum. Gavin ve ben çok uzun zamandır arkadaşız. Sara bölgede ve takımında daha yeni olmasına rağmen onunla hemen kaynaştık. Beckett'ın ailesi de çok sevimli tabii ki, Brooks ve Aiden da harika çocuklar.

Ama aklım ne zaman nihai boşanmamıza gitse karnıma ağrılar giriyor. Bu hile benim için tüm o ilişkileri yok edecek mi? Bu işe girişmeden önce küçük anlaşmamızın sonuçları hakkında yeterince düşünmemiştim ve şimdi tüm gücümle bunun etkisindeyim.

Bağlanabilecek olanlar sadece çocuklarım değil. Langfield'ların hepsi sahte evliliğimize yatırım yaptılar, arkadaşlarım da öyle.

Beckett'in üç günlüğüne şehir dışında olmasına çok sevinen Delia.

Perşembe günü endişeli bir şekilde uyanıyorum, midemi düğümleyen şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Beckett bugün dönüyor diye mi? Ya da belki de yıllık kadın doğum randevum yüzündendir.

Doktora gitmekten nefret ediyorum. Sağlık sorunları hakkında endişelendiğim için değil. Hayır, çünkü tartıya çıkmaktan nefret ediyorum. Hemşirenin ayakkabılarımı çıkarmamı istediği an beni her zaman paniğe sürükler. *Onları çıkarmayı tercih ederim çünkü o zaman fazladan aldığım 15 kilonun suçunu kıyafetlerime ve neredeyse ağırlıksız olan düz ayakkabılarıma atabilirim.*

Her randevunun bir dakikalık bölümüne kadar saatlerce içimi kemiren bu endişe aptalca. Ama kontrol etmek imkansız. Çünkü o bir dakika, doktorun sert bir bakışına ve teknik olarak obez olduğum, egzersiz yapmayı ve doğru beslenmeyi düşünmem gerektiği hakkında bir nutuk çekmesine yol açıyor. Bana artık yaşlandığım için bunlara dikkat etmem gerektiğini hatırlatacak.

Mesele şu ki, doktor bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyor. Tüm bu deneyim beni boktan hissettiriyor.

Hazırlanırken başım dönüyor, birbiriyle uyumlu tek bir çift topuklu ayakkabı arıyorum. "Bir tanesi bile uymuyor," diye homurdanıyorum. "Delia!"

Topuklu ayakkabılarını giymiş ve sarı saçlarını at kuyruğu yapmış arkadaşım beliriyor. Her zamanki gibi mükemmel görünüyor. "N'aber?"

"Kızlar tuvaletinde topuklu ayakkabılarımdan bulmuş olma ihtimaliniz var mı?"

"Ha?" diye soruyor, sol kulağındaki küpenin arkasını takarken. "Ayakkabıların yine mi kayıp?"

Dolabımı gösteriyorum. Yerde siyah bir pompa, daha küçük topuklu ikinci bir siyah ayakkabı ve tek bir kahverengi ayakkabı duruyor.

"Tekrar soracağım, ama onlar olmadığına yemin ettiler."

Omuzlarım çöküyor, iç çekiyorum çünkü bunun için hiç vaktim yok ve şimdi düz ayakkabı giymek zorunda kalacağım. "Sorun değil. Bu hafta sonu bütün evi arayacağım. Çocuklardan biri olmalı. Ayakkabılarım kendiliğinden çıkmadı."

"Çok tuhaf," diyor beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken.

Saatler sonra, kendimi berbat hissederek ofise doğru yürüyordum. Beklendiği gibi, doktordan yediklerime dikkat etmem, daha fazla yürümem ve "Zumba gibi bir grup fitness dersini düşünmem" talimatlarıyla ayrıldım.

Üç çocuğum, altmış saatlik bir çalışma haftam ve beni özel sekreteri sanan bir patronum var, Zumba'ya gitmek için ne zaman vakit bulacağım?

Daha iş günüm başlamadan yenilmiş ve bitkin düşmüşken, görmek istediğim son şey Beckett'ın eski kız arkadaşı Sabrina.

Gördün mü? Benim günüm değil.

"Olivia!" diye mırıldanıyor sahte dost tonuyla, yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış siyah saçlarını kulağının arkasına iterek. "Tam da görmek istediğim kişi!"

İçimde kalan tüm enerjiyle bir gülümseme yaratıyorum. "Sizi gördüğüme sevindim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Kısa bir soru olacağını umarak durmuyorum ama ne yazık ki beni takip ediyor.

"Hayır, öğle yemeği için Beckett'la buluşacağım. Ama yaptığın halkla ilişkiler sihri için sana iltifat etmeliyim. Beckett'a karısını ve çocuklarını gizleme fırsatı vermen hızlı bir düşünceydi."

Ofisimin kapısına ulaştığımda kalbimle birlikte adımlarım da duraksıyor. "Huh?"

Yanımda duruyor ve elini omzuma koyarak rahatlatıcı bir jest yaptığını sanıyorum. "Merak etme. Beckett ve ben tedbirli davranacağız. Evliliğini yeni ilan etmişken kız arkadaşıyla görülmesine izin veremeyiz." Hafifçe gülüyor, sanki bir şakanın içindeymişiz gibi.

Ben onun sözlerini çözemedim Beckett köşeyi dönüyor. İkimizi bir arada görünce adımları duraksadı.

"Merhaba," diyor, önce Sabrina'yı, sonra beni süzüyor, ifadesi okunmuyor.

Öfkelenmemek ve olay çıkarmamak neredeyse imkansızdır.

Sabrina'ya anlaşmamızdan bahsetmiş mi? Hâlâ onunla görüşüyor mu? Ve ben burada, onun küçük dokunuşlarının ve nazik sözlerinin ardında daha derin bir anlam olabileceğine inanmama izin veriyordum.

"Liv, Peters'la bu sorunun üzerinden geçebilir miyiz?" Sara, aynı kapıyı paylaştığımız diğer taraftan ofisime girerek soruyor.

Asistan tarafından kurtarıldı.

Çok fazla hevesle başımı sallıyorum, çünkü dürüst olalım, bir dakikaya ihtiyacım var.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Yürüyebilir ve konuşabilir misin?" Kendimi ele vermeden önce bu insanlardan uzaklaşmalıyım. Halkla ilişkileri yönetmenin anahtarı zaman kazanmak ve plan yapmaktır. Ben de öyle yapacağım. Sabrina'nın gözlerini oymadan önce doğal tepkimi dizginlemek için kendime biraz zaman kazandıracağım. Ya da ağlamadan. Bu noktada her iki şekilde de olabilir.

Beckett'a omzumun üzerinden hızlıca bir baş selamı veriyorum ama gözlerimi kaçırıyorum. "Tekrar hoş geldiniz Bay Langfield. Sizinle sonra konuşuruz. olsun Sabrina."

Beckett yanıt vermiyor ama Sabrina bana coşkulu bir el sallıyor.

Sara gergin bir gülümsemeyle beni ofisimden dışarı çıkarıyor. "Bu da neydi böyle?" diye tıslıyor kulak kesildiğimizde.

Öğle yemeği için kendime meyve suyu içeceğimi söyledim ama birden canım gerçek yemek çekti.

"Bir yerde yemek yiyebilir miyiz? Ve bu konuda konuşmayalım?"

Yalvarıyorum. Sempatik bir gülümseme ve başıyla onaylayan

Sara yolu gösteriyor.

Günüm yeterince berbat geçmediği için öğle yemeği sırasında Winnie'nin okulundan bir telefon alıyorum. İzin isteyip yemeğimi ofisime götürüyorum ki telefona cevap verebileyim.

Okul hemşiresi. Winnie karnının ağrıdığını söylüyor ama hemşire Drake'in bugün sınıfa kitap okuyacağını ama gelmediğini söylüyor.

Hemşireyle görüşmeyi bitirince hemen Dylan'ı aradım. İki dakika sonra Winnie'i hazırdı. Bunu kendim yapamadığım için nefret ediyorum ama Peters sorunu kendi kendine çözülmeyecek. Dördümüzün birlikte yaşamaya başlamasının nedeni de bu. Birimiz orada olamadığında, diğerleri devreye giriyor. Sonunda Dylan muhtemelen Winnie'nin duygularını benim yapabileceğimden daha iyi bir şekilde ortaya çıkaracaktır. Bu gece eve döndüğümde kızımın gülümseyeceğinden hiç şüphem yok. Dylan'ın böyle özel güçleri var.

Sonra kendime engel olamadığım için eski kocamı arayıp ona dert yaşıyorum.

Üç kez çaldıktan sonra "Hey," diye cevap veriyor. "Şu anda ne yapıyorsun?"

"Bir müşteriyle öğle yemeğinden çıkıyorum. Sorun nedir?"

"Bugün Winnie'nin sınıfına kitap okuyacağını unuttun mu?"

Sessizce, aklımdan çıktığını söylemesini isteyeceğim. Yarın olduğunu düşündüğünü. Gerçekten, gelmeye zahmet edecek kadar umursamamasını içermeyen herhangi bir şey.

Drake iç geçiriyor, sesi hattan aşağı doğru çatırdıyor. "Hayır, ama bu yemekten kurtulamadım."

Telefonu masama bırakıyorum ve dört kez nefes alıyorum, sonra dört kez veriyorum. Ağlamayacağım. Çılgılık atmayacağım.

Sonra aramayı hoparlöre alıyorum çünkü sesinin kulağıma bu kadar yakın olması fikri beni ürpertiyor.

"Neden beni aramadınız? Annelerden biri ." Gülüyor. "Ya da belki şu yeni kocan?"

Lanet olsun.

"Bu komik, biliyor musun? Kendall'la çıkmaya başladığımda ne kadar kızmıştın. Evlendiğinde bana söyleme nezaketini bile göstermedin."

"Çünkü *benimle evliyken* Kendall'la çıkmaya başladın, seni aptal. Artık boşandığımıza göre, benim özel hayatım seni ilgilendirmez."

"Hayır, ama çocuklarımın kiminle yaşadığı beni ilgilendirir." Midem bulanıyor. Kahretsin, yanılmıyor.

"Özür dilerim." İçimi çektim, kelimeleri söylemekten bile nefret ediyordum. "Sana söylemeliydim."

"O senin patronun Liv. Ne oluyor lan?"

Kapı aralığından gelen homurtu o kadar şiddetli ki içimi ürpertiyor.

"Karımla bir daha böyle konuşursan büyük bir sorunumuz olacak *Drake*."

Öfke kocamdan yayılıyor, o kadar güçlü ki uzanıp ona dokunabileceğimi hissediyorum.

"Bay Langfield," diye kekeleydi Drake. Sanırım gerçekten de ne diyeceğini bilemiyor. Drake bir pazarlama firmasında çalışıyor ve yıllardır bu şirketin işini almaya çalışıyor. Bunun artık asla gerçekleşmeyeceğini bilmek beni son derece memnun ediyor.

"Burada işimiz bitti," diye homurdanan Beckett telefonu eski sevgilimin yüzüne kapatınca ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. Beckett üzerimde yükseliyor, çenesi sıkılmış ve göğsü kabarmış. "Seninle böyle konuşmaya hakkı yok."

"Ne gibi?"

Başını sallayarak derin bir nefes aldı ve yumruklarını iki yanında sıkı. "Seninle konuşma şekli, adını söyleme şekli. *Liv*," diye tükürür. Drake'i taklit ediyor ama dürüst olmak gerekirse, Beckett'ın normal ses tonundan farklı değil.

Hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak rahatsız edici bir kahkaha atıyorum. "Benim adımla da aynı şekilde söylüyorsun."

Tek tepkisi gözlerini kırpmadan bana bakmak oldu.

Bunun için zamanım yok. Ruh hali değişimleri ya da karışık sinyalleri.

Kız arkadaşı yeterince kötüydü, şimdi de Peters'ın durumuyla uğraşmak zorundayım. Tanrım, eve, çocuklarımın yanına gitmek için sabırsızlanıyorum. Bugünlük bu kadar yeter.

R Ed. Kırmızıdan başka bir şey görmüyordum.

Bu gün hiç de umduğum gibi geçmemişti. Tamamen sürpriz bir şekilde Arizona'da uyandım, eve uçmak için heyecanlıydım. Büyük boy bir yatakta, sessizlikle çevrili, *tek başıma*, brownstone'da var olan kaosa geri dönmeyi dört gözle bekleyerek neredeyse yataktan fırladım. Kendimi çocuklarla geçireceğim akşam için dakikaları sayarken buldum - ardından cehennemden gelen ikiz yatakta huzursuz bir gece daha geçirecektim - çünkü bu Liv'in sadece birkaç metre ötede, benim yatağında uyuyacağı anlamına geliyordu.

Tam bir delilik.

Ve ofisimin dışındaki koridorda sesini duyduğumda, onu karşılamak için acele etmekten kendimi alamadım, ancak onu Sabrina ile sohbet ederken buldum.

Liv tek kelime edemedi ortadan kayboldu ve Sabrina, onunla ilişkimi aylar önce bitirmiş olmama rağmen onu yemeğe götürmem için beni tatlı dille ikna etmeye çalıştı. Sorun olmadığına yemin etti, Liv ona evliliğimizin sahte olduğunu söylemişti ve Sabrina'yla ben ağzımızı sıkı tuttuğumuz sürece sorun olmayacağını söylemişti. Kırmızı görmüştüm.

Kahrolası kırmızı.

Liv gerçekten böyle mi düşünüyor? Başka bir kadına dokunacağımı mı? Başka bir kadınla görüşmek isteyeceğimi mi? Benimle evliyken başka bir adamın ona dokunmasına izin verebileceğini mi?

Sabrina'ya yanıldığını ve Liv'in hayatımın aşkı olduğunu kesin bir dille söyledim. Ona bir kez daha aramızdaki ilişkinin bittiğini hatırlattım ve birlikte bir geleceğimiz olmasının mümkün olmadığını vurguladım.

Liv aramızda olanların gerçek olduğuna inansa da inanmasa da, onu asla kocasının yaptığı gibi aldatmam.

Sonra da onunla eski sevgilim gibi konuştuğum mu söylenecek?

Kırmızı. Bütün lanet dünya kırmızıdan başka bir şey değil.

Kardeşlerim bu gece dışarı çıkmam için bütün gün başımın etini yediler. Birkaç tek atabilirim ama her şeyden çok karıma, çocuklarına ve o lanet olası iki kişilik yatağa ihtiyacım var. Benim neyim var böyle?

Tedirgin bir şekilde eve giriyorum ve eşyalarımın çoktan ön tarafa atılmamış olmasına şaşıyorum.

"Hey, Beckett. Yolculuğun nasıl geçti?" Shayla mutfaktan neşeli bir şekilde soruyor.

Bugün olanları bilmesine imkan yok. Bilseydi, beni görmezden gelirdi.

"Liv evde mi?"

"Eve geldiğinde doğruca odasına çıktı." Shayla siyah saçlarının perçeminin altından beni inceliyor. Asimetrik kesildiği için bir tarafı hep bir gözünün üzerine düşüyor. "Bugün işte bir şey mi oldu?" İçimi çekerek elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sanırım ikimiz de kötü bir gün geçirdik." Bu kadarla bırakmayı düşünüyorum ama Shay'in gerçekten endişeli ifadesi beni açmaya .

Başından beri bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Sessiz ama gözlemci olduğu belli. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Shayla kesme tahtasındaki sebzeleri kesmeyi bırakır ve bıçağını yere koyar. "Tabii, ne oldu? Smoothie yapıyorum. İster misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. Dylan beni smoothie'ler konusunda uyarmıştı. Onlara bataklık çamuru diyordu. "Yok, ben iyiyim. Bu gecenin kızlar gecesi olduğunu biliyorum ama önce Liv için bir şeyler yapma şansım var mı? Siz hanımlar dışarı çıkmadan önce onu rahatlatacak bir şeyler?"

Shayla dudaklarını birbirine bastırır ve kaşlarını kaldırır.

"Öyle değil." Gülüyorum, yüzüm ısınırken elimi kaldırıyorum. "Sadece... Liv nelerden hoşlanır?"

Shayla'nın ifadesi yumuşar. "Liv hep sıcak bir küvet istediğinden bahsediyor. Belki de bir banyo?"

Banyo. Bunu yapabilirim. "Teşekkürler, Shay."

Bir dakika beni izliyor, bakışları mutfağın kapısında durduğum kilitleniyor.

Beyninin çalıştığını görebiliyorum. "Bir sorun mu var?" Başını sallıyor, siyah saçları . "Hayır, şey yok."

Boğazımdaki korku yumrusunu yutarak bir adım daha yaklaşıyorum.

"Benim bir kız kardeşim var. O bakışı bilirim."

"Sadece..." Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Senin herkes için bir takma adın var."

"Ha?"

"Kai'nin adı Iceman, Finn'in adı Huck, Dylan'ın adı Dippy Do. Delia'nın bile bir adı var."

Hafif bir alay attım. "Medusa mı?"

Bir kahkaha attı, şimdi gözleri kısıktı. "Ben sadece... kendimi dışlanmış hissediyorum." "Pipsqueak." Onunla ilk tanıştığımda ona kafamdaki ismi vermiştim. I

Sanırım bunu hiç yüksek sesle söylemedim.

"Ha?" Bana tekrar baktığında kaşlarını çatıyor. "Çünkü çok küçüksün."

Gülüyor. "Bu işe yarar, Becks."

Yüzüm hemen buruştu. Lanet olası Dippy Do ve takma adı. Shay kıkırdıyor. "Dylan da sana öyle diyor!"

"Bunun bizim olduğunu söylüyor." Başımı sallıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Öyle *değil*."

"Aynen öyle!" Dylan mutfığa girerken şarkı söylüyor. "Ama paylaşma konusunda iyiyimdir Shay, o yüzden sen de kullanabilirsin."

Bunun için zamanım yok. "Seni ne mutlu edecekse, Pip. Şimdi gidip kızım ile ilgilenebilir miyim?"

Dylan'ın sırtışı tüm iğrenç mutfağı aydınlatıyor. "Duydun mu? Ona kızım dedi. Sana söylemiştim."

Gülüyorum. "Evet, Dippy Do, bize söylemiştin. Ama ciddi, Liv'i görmem gerek."

İzinli miyim?"

Omuz silkiyor, sersem. "Sanırım."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum - gevşek basamağı atladığımdan emin olarak - onu görmek için çok hevesliyim. Banyoda, banyosunu başlatıyorum ve lavabonun altında bulduğum çiçek kokulu köpükleri ekliyorum. Sonra onu aramaya çıkıyorum. Boş bir odayla karşılaşınca suyu kapatıyorum ve karımı tam olarak nerede bulacağımı bilerek son merdivenleri çıkıyorum.

Liv çatıda durmuş, parka bakıyor. Omuzları çökmüş ve koyu renk saçları rüzgârla savruluyor. Onun yakınında olduğum için tüm varlığım rahatlıyor. Bu his çok saçma ama artık bunu sorgulamıyorum.

Üç adımda arkasındayım ve elimi omzuna koydum.

Ben konuşmak için ağzımı açamadan başını sallıyor. "Git buradan, Beckett."

Kelimeler beni sesinin tınısı kadar rahatsız etmiyor. Ağlıyor mu?

"Sorun nedir?" çekilmedim ve elimi onun kolundan çekmedim.

"Neden buradasın?" Elimden kurtuldu. Bana döndüğünde yüzü kıpkırmızı ve benek benekti. "Kız arkadaşınla olman gerekmiyor mu?"

Lanet ciğerlerim onun sesindeki acıya dayanamıyor. "Benim kız arkadaşım yok."

"Ha," diye alay ediyor. "Doğru. Kimseye söz vermiyorsun." "Ben sana bağlandım. *Evliliğimize* bağlıyım." Tek tepkisi gözlerini devirmek oldu.

"Bekle. Kiskandın mı?" Neden bilmiyorum ama bu fikir beni heyecanlandırıyor. Gördün mü? Belli ki götün tekiyim. Ama kiskandıysa, bu önemseydiği anlamına gelir, değil mi?

"Hayır, ama biz evliyiz. En azından göstermelik. Karın doktorundan şişmanlık konusunda ders alırken senin muhteşem eski sevgilinle dışarıda olman nasıl görünüyor sence?"

Ve şimdi kırmızı görmeye geri döndüm. "Ne?"

Liv elini ağzına götürüyor ve kocaman gözleri yaşlarla doluyor. "Aman Tanrım. Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok."

"Livy," diyorum usulca, elini yüzünden çekerken. "Ne?"

Gözyaşlarım serbest kalıyor ve kalbim parçalanıyor.

Yanaklarını avuçlayarak gözyaşlarını başparmağımın ucuyla siliyorum, keşke ona söylenen her incitici kelimeyi silmek bu kadar kolay olsaydı.

"Bir daha asla," diye fısıldıyorum.

"Bir daha asla ne?" Hıçkırıyor.

"Onunla bir daha asla öğle yemeği yemeyeceğim."

Başını sallayarak geri çekilmeye çalışır. "Hayır, saçmalıyordum."

Onu bırakmak yerine daha da yaklaşıyorum ve yapabildiğim en yumuşak gülümsemeyi yapıyorum. "Hayır, kıskanmıştın. Tıpkı seni eski sevgilinle telefonda konuşurken bulduğumda kıskandığım gibi. Gerçi bu kıskançlık çok çabuk öfkeye dönüştü. O seninle böyle konuşamaz Livy."

Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Sana ne diyorum?"

"Livy. Bana hiç böyle hitap etmedin. Ben hep *Liv* oldum." Eski sevgilisinin daha önce kullandığı aynı lanet tonu taklit ediyor ve dişlerim neredeyse kırılıyor.

"Çünkü sen benim *karımsın*." Son kelimeyi vurguluyorum, sözlerimin arkasındaki anlamı duymasını umuyor, benim gibi ondaki gücü hissetmesi için dua ediyorum. "Karımla seninle konuştuğum gibi konuşursam lanetleneceğim. Çok üzgünüm Livy. Tanrım, onun gibi konuştuğum düşüncesinden nefret ediyorum."

Başını hafifçe sallayarak gür dudaklarını yalıyor. Başımı daha da yaklaştırıp o dudaklara sahip olma isteğim bir sorun. "Şimdi bana şu lanet doktordan bahset."

Gözlerini deviriyor ve bu sefer elimden kurtulmayı başarıyor. Sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve omuzlarını kamburlaştırarak kendini yeniden küçültüyor. "Daha önce duymadığım bir şey değil. Her hamileliğimde kilo aldım ama hiçbir zaman küçük olmadım ve-" İç geçiriyor ve dikkatini gömleğimin üst düğmesine veriyor. "Önemli değil. Kıvrımlarımı seviyorum. Sadece o günlerden biriydi, anlıyor musun? Ve evet, belki Sabrina'yı biraz kıskanmış olabilirim ama kim kıskanmaz ki? O mükemmel biri."

Başımı geriye atıp gökyüzüne bakarak inliyorum. Kahretsin, bu kadın bazen çok kör olabiliyor. Yaklaşıp onu tırabzana sıkıştırıyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye homurdanıyor, yanıtıma hazırlanmak için zırh giymiş gibi çenesini kaldırıyor.

"Ben hep bakıyordum Livy. Sen başkasıyla evliyken. Hamileyken. Doğumdan sonra farklı bir bedene büründüğünde... Hiçbir zaman bakmıyor değildim ve gördüklerim her zaman hoşuma gitti." Eğildim, burnum boynuna değdi ve onu içime çektim. "Her zaman dikkatimi çektin," diye fısıldıyorum ona karşı. "Bu sadece ilk fark edişin, çünkü sonunda geriye bakıyorsun."

Liv geri çekilerek beni inceliyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. Bırak baksın. Bırak yalanı arasın. Bulamayacak. Yıllardır ona böyle bakıyorum ve karıma takıntılı olmadığımı iddia etmekten bıktım.

"H "Bana lanet bir banyo çizdi."

"Hmm," diye mırıldanıyor Shay, şarabını yudumlarken. "Bu dahiyane fikri nereden bulduğunu merak ediyorum."

"Adama henüz madalya takmayalım," diyor Delia, Shay'in ofisindeki kanepeye uzanırken. "Tek yaptığı porselen bir kabın içine su doldurmaktı. Suyun parasını biz ödüyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. "Ona madalya vermeyeceğim. Beckett kira ödemeyi teklif etti ama ben hayır dedim. Bir dolapta yaşıyor ve evin projelerine harcamamız için bize para veriyor."

"Bütün bu evlilik saçmalığı yüzünden para kazanıyorsun. Sen aslında bir oyuncusun. Pazar günleri onun ailesiyle vakit geçirmek zorundaydın, şimdi de iş seyahat ederken numara yapman gerekecek," diyor Delia.

şarap kadehini havaya kaldırdı. "Sana bir hizmet için para ödüyor Liv. Bütün bunları adamın umurunda olduğu gibi saçma bir düşünceyle karıştırma."

Sözleri utanç içinde dudağımı ısırma neden oldu. Haksız değil.

Bu gerçek bir evlilik değil; imajını temizlememe yardım etmem için bana para ödüyor. "Aşağıda karşılaştığımızda umursamıyor gibi görünmüyordu," dedi Dylan.

şarkı söylüyor. "Ona 'kızım' diyor, evin içinde koşturup onu arıyor, ona banyo yaptırıyor. Gerçek ilişkiler çaba gerektirir Delia ve o bunu yapıyor. *Onun için.* Çünkü o buna değer."

Başım dönüyor ve midem bulanıyor. Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Neden bu kadar kafa karıştırıcı?

Duygularımı yutkunurken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ama Shay bunu kaçırmıyor. Bacağımı sıkıyor ve bana eğiliyor. "Gerçekten oluyor Liv? Eve yenilmiş bir halde geldin. Bütün bunlar Drake Winnie'yi unuttuğu için mi?"

Eve geldiğimde kızımı bir resim defteri ve kalemle yatak odasına kapanmış buldum. Bana baktı ve sessizce bu konuda konuşmak istemediğini söyledi, ben de onun yanında yere oturdum ve Dylan ve tüm güneşli parlaklığı içeri girip Winnie'nin odasındaki çivileri boyamasına yardım etmek isteyip istemediğini sormadan önce biraz renklendirdim.

Dylan'ın odasındaki alçıpanın yarısı su hasarı nedeniyle sökülme zorunda kaldı - Delia'nın bir müteahhitle anlaşmasına gerçekten ihtiyacımız var - ve açtaki çivilerin auralarını bozduğuna yemin etti. Tamam, bozuyor demedi, çünkü ikizlere küfür ettikleri için ödeyecek bin doları yok, ama ne demek istediğimi anladınız.

"Bu beni açıkça üzdü. Ve onu unutmadı; bilerek gelmemeyi tercih etti."

"Göt," diye homurdanıyor Delia.

"Tam bir hayal kırıklığı," diye katılıyor Dylan.

İç çekiyorum. "Bir de üstüne üstlük bugün doktora gittim. Bu sadece-" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, aniden açılma ihtiyacımı yeniden düşünüyorum. Bedenim yüzünden bana sempati duymalarını istemiyorum. "Boş ver."

"Hayır, söyle bize. Biz sır tutmayız." Shay bacağımı tekrar sıkıyor, öne doğru eğiliyor ve benimle göz göze geliyor.

"İyi. Sadece, ne zaman doktora gitsem, tartıya çıkacağım andan korkuyorum..." İç çekiyorum.

Delia başını sallar. "Bir de bana sor. Yasal olarak bir gün öncesinden itibaren yemek yemem."

"Ne?" Arkamı döndüm. "Çok ." Delia kaşlarını çatı. "Sen de öylesin."

Midem bulanıyor, dikkatimi kucağıma veriyorum ve tozluğumdaki görünmez toz zerreciklerini karıştırıyorum. "Doğru."

Dylan yaklaşıyor. "Liv, hepimizin güvensizlikleri var."

"Doğru. Benimki bariz bir şekilde ortada çünkü gözünün önünde," diye homurdanıyorum. Bir saniye sonra nefesimi içime çekiyorum, keşke kelimeleri de geri çekebilseydim. Bu çok kabaydı.

Dylan başını sallıyor, başının tepesine yığılmış kumral bukleler sallanıyor. "Hayır, çünkü bu konuda en dürüst olan sensin. İnsanların hakkımda ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi davranarak güvensizliğimi gizliyorum. İnsanlar benimle aptalmışım, safmışım ya da gülünçmüşüm gibi konuştuklarında acı verse de, tuhaf olmak çekiciymiş gibi."

"Her zaman çok etkilenmemiş görünüyorsun. Bu seni gerçekten rahatsız ediyor mu?" Dürüst olmak gerekirse, Dylan'ın insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursadığını sanmıyordum.

Elimi sıkıdığında altın rengi gözleri sıcacıktı. "Tabii ki." "Ve ben psikopatım." Shay kıkırdıyor. "Çoğu insan böyle düşünüyor. Ben Ajay'ın ölümünden sonra endişelerimi anladığınız ve bana lütfettiğiniz için minnettarım ama cidden aklım başımda değil. Bazen nelerin yanlış gidebileceği düşüncesi beni bütün gece ayakta tutuyor. Hiçbirimiz mükemmel değiliz Liv."

"Obez olduğumu söyledi," diye fısıldıyorum gözyaşlarımı tutarak. Çok utanıyorum.

"Onun derisini canlı canlı yüzeceğim," diye hırılıyor Delia, ayağa fırlayarak. "Nerede senin o işe yaramaz sahte kocan?"

Bileğinden tutup bana bakana kadar çekiştiriyorum. "Beckett değil." Az önceki davranışının şokunu hâlâ üzerimden atamamış bir halde sendeleyerek nefes alıyorum. "Dedi ki, aynen aktarıyorum, ben hep bakıyordum Livy. Sen başkasıyla evliyken. Hamileyken. Doğum yaptıktan sonra farklı bir bedene büründüğünde... Hiç bakmadığım olmadı ve gördüklerim hep hoşuma gitti."

Shay parmaklarının ucunu ağzına götürerek, "Lanet olsun," diye fısıldıyor.

"Sana söylemiştim." Dylan gülümseyerek minderlere yaslanıyor. "Onun kişisi o. Onu yumuşatan kişi."

"Oh, onu yumuşattığını sanmıyorum." Shayla göz kırpmıyor ve hepimiz gülüyoruz, ben bile, aptal gözyaşlarımın arasından.

Bu kadınlar olmasaydı ne yapardım gerçekten bilmiyorum.

Delia önce doğruldu, elbise pantolonunun kumaşını düzeltti. Bir anda bizimle birlikte gülmekten öfkeden kıpkırmızı kesildi. Takındığı öfkenin tek bir anlamı olabilir: Bu dünyadaki kötülüğe karşı bir saldırıya geçiyor.

"Ve o doktoru sikeyim. Sen güzelsin, o ise götün teki. Ayrıca, BMI ölçeği erkekler tarafından erkek bedenleri kullanılarak oluşturuldu. Çocuk doğurduğumuz ve sonra tarafından hayatımızın emildiği gerçeğini hesaba katmıyor. Kimin gıda alımını izlemeye, spor yapmaya ve mükemmel bir ebeveyn olmaya vakti var ki?" Bardağından bir yudum alıyor ama gözlerindeki ateş hâlâ harlıyor, bu yüzden sessizce devam etmesini bekliyoruz. "Ataerkilliği ve hepimize öz değerimizi sorgulatmasını sikeyim. Dürüst olmak gerekirse, bize dayatılan iki ebeveynli ev imajının beni sürekli yeterli olup olmadığını düşünmeye ittiğini itiraf etmeliyim."

Hem Shay hem de Dylan onaylarcasına başlarını sallarlar.

"Resimde bir erkek olsa bile başarısız oluyorum. Winnie'nin babası bugün gelmemeyi tercih etti. Kim çocuğuna bunu yapar ki?"

Delia *mırıldanarak* şöyle der: "Görünüşe göre sahte kocan bir gün daha yaşayacak. Bıçaklı ellerimi Drake'e saklayacağım."

"Gülümsediğimde gözümün düşmesini sevmiyorum." Dylan bir kolunu kaldırıp el sallıyor. "Kolumun altındaki deriden de hiç bahsetmeyeyim."

"Haftalık kitaplarımızı sevmiyorum," diyor Shay hızlıca, sesi zar zor duyuluyor, sanki itiraf zamanı gelmiş de söylemeden edemiyormuş gibi.

Delia nefesini içine çeker ve bir elini göğsüne bastırır.

Dudağımla ısıyorum ve ediyorum. "Ben de bilmiyorum. Onları hiç okumadım."

Dylan gülerek Kindle'ını masadan alıp sallıyor. "Müstehcen şeyler okuyorum ve sonra da bizi hakkında konuşmaya zorladığın kitapları Google'da aratıyorum, böylece anlayışlı yorumlar yapabiliyorum."

"Bir dakika. Hiçbiriniz bu haftanın kitabını okumadınız mı?" Delia ellerini kucağında kavuşturarak soruyor. "Dylan seçti."

Shay gülümser. "Oh, yaptım. Harikaydı, ama Delia, senin seçtiklerin? Üzgünüm. Hiç şansın yok."

Dylan omuz silkiyor. "Dinle, müstehcenliğe ihtiyacım var. Bir erkeğim yok."

"Müstehcenlik de ne?" Dylan'ın bize verdiği kitabı okumadım, belki de okumalıydım.

Bana Cheshire sırtışı atıyor, altın gözleri dans ediyor. "Karanlık tarafa hoş geldiniz kızlar." Kindle'ını elime tutuşturuyor. "Bazıları buna tek elle okuma diyor."

"Oh, oyuncaklarıma yardımcı olacak bir şey. Ben varım." Shayla cihazı elimden kapıyor ve ekrandaki yazılara göz atıyor.

"Oyuncaklar mı?" Homurdanıyorum. "Oynadığım tek oyuncak çocuklar için yapılmış olanlar." Bir daha asla orgazm olamayacağımı kabul ederek iç geçiriyorum.

"En son ne zaman çıktın?" Delia'nın kaşları beni incelerken gözlerinin üzerine düşüyor.

Yüzüm alev alev yanıyor. "Sana bunu söylemeyeceğim."

"Öğle yemeğinde bir tane içtim," diyor Dylan soğukkanlılıkla. "Adeline uyumaya gittiğinde ve Winnie'yi almadan önce tabii ki."

Gülüyorum. "Bu niteleyici için teşekkürler."

"Bu gece yeni oyuncaklarımdan birini kullanmayı planlıyorum." Shay kapının yanında sıralanmış paketlere el sallıyor.

"Bekle, yani hepiniz..." Ağzımı kapatıyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum. "Hepiniz kendinize iyi bakıyor musunuz?"

"Mastürbasyon mu?" Delia kaşlarını kaldırır. "Evet, bu tamamen doğal bir şey. Erkekler muhtemelen günde üç kez yapıyor ve kimse kılını bile kıpırdatmıyor."

"Şşşt," diye tıslıyorum, tüm vücudum ısınıyor.

Shay omuz silkiyor. "Utanılacak bir şey yok."

Dylan'ın sinsi gülümsemesi beni geriyor. "Shay, yeni bir zula almışsın. Sence Liv'in hoşuna gidebilecek bir şey var mı?"

Dehşete kapılıyorum, Shay yerinden sıçırıyor ve kutuların olduğu sıraya doğru hızla ilerliyor.

"Bu mükemmel olacak." Kucağıma bir Amazon kutusu bıraktı. Tanrım, bu şirkette gerçekten her şey var.

"Az önce size bir link gönderdim. O kitabı indir. Adeline bu gece benim odamdaki Pack 'n Play'de uyuyabilir," diye ısrar ediyor Dylan. "Şarabın geri kalanını yukarı götür ve yeni oyuncağıyla eğlen."

Diğer ikisi başlarını sallayarak onaylıyor. *Delirmişler.*

"Çocuklar, Beckett'ın benim odamın yanındaki dolapta uyuyacağını unutuyor musunuz?"

"Oh, sen gürültücü birisin?" Dylan alay ediyor. "Bunu görebiliyorum. Aurana bakınca mantıklı geliyor."

"Ben gürültücü değilim," diye tıslıyorum.

"O zaman ne zararı var?" Shay dürtüyor. "Devam et şimdi."

P Bir aziz kadar itidalli olduğuma eminim. Dün gece Liv ve Dylan'ın boğuk konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Liv "oynayabilsin" diye.

Liv'in parmak ucunda odama gireceğini düşününce sikim kalktı. Eğer benimle oynamak istiyorsa, ben varım.

Ama ikiz yatakta uzandığım yerden, yatağa tırmanmadan önce tipik gece rutinini uyguladığı anlaşılyordu. Yirmi dakikalık bir sessizlikten sonra, bir kıkırdama havaya karıştı ve ardından ne tür bir oyunla meşgul olduğunu açıkça ortaya koyan bir ses geldi.

Uğultu hemen kesildi. Sikeyim. Muhtemelen içine sokup kendini becerdiği içindir. Hayatımda bir plastik parçasını hiç bu kadar kıskanmamıştım.

Bir an sonra, mükemmel dudaklarından bir inilti süzüldü ve tek bir sesi bile kaçıracağım korkusuyla nefes alamadım.

Kısa süre içinde sesler kesildi ve ışığı söndü. Bunu takip eden sessizlikte, onun uyuduğundan, doyduğundan ve huzur içinde olduğundan hiç şüphem yoktu. Öte yandan ben, kaya gibi sert bir şekilde uyanık kaldım ve bütün gece onun seslerini tekrarladım.

İşte bu yüzden Liv'le paylaştığım duş yerine Dylan'ın duşunda saklanıyorum. Onun kokusundan, sesinden, *ondan* uzaklaşmam gerek. Aksi takdirde aklımı kaçıracağım ve onu yatak odasına sürükleyeceğim, böylece dilimi kalçalarının arasına soktuğumda ne kadar tatmin olacağını ona gösterebileceğim.

"Siktir," diye inliyorum, dün gece çıkardığı her sesi tekrarlarlarken sikimi yumrukluyorum.

Dylan'ın otuzbir çektiğim için kötü mü hissediyorum? Sadece biraz. Liv'e bir oyuncak verip onu "oynamaya" teşvik ederek beni bu duruma sokan Dylan'dı ve beni yan odada kendini tatmin eden karımı lanet bir sürüngen gibi dinlemeye zorladı.

Liv'in göğüslerini ve meme uçlarının dilimin altında nasıl titrediğini hayal ederek kendimi daha da zorluyorum.

Kapı açıldığında sikimi sıkıca kavırıyor ve nefesimi tutuyorum. "Aman Tanrım, Dylan," diye başlıyor Liv. "Tamamen haklıydın. Dün gece inanılmaz."

Kıpırdamadan duruyorum, sıcak su sırtıma vuruyor, sertleşmiş sikim hala elimde, bir iniltiyi tutmaya çalışıyorum.

"Yine de kelimeler benim için yeterli değildi. Beckett'ı o otoriter huysuzun yaptığını yaparken hayal ettim. Bu kötü bir şey mi? Patronumla seks yaptığımı hayal etmem?"

Lanet olsun. Biri beni kurtarsın. Bir şeyler yapmam gerektiğini bildiğimden, tiz bir sesle cevap veriyorum, sesi boğuk tutmaya dikkat ederek. "Hayır, o senin kocan."

Onun karşılık veren kahkahası beni anında rahatlatıyor.

"Doğru. Ama çok iyiydi. Acaba onunla da bu kadar iyi olur muydu? Sence o adamın yaptığı gibi bana gerçekten asılır mı? Drake bundan hiç hoşlanmazdı."

"Dangalak," diye mırıldandım düşünmeden.

Liv gülüyor. "Evet. Tanrım, Dylan, onu istiyorum. Bu çılgınlık. Bir orgazmdan sonra seks açlığı çekiyorum. Böyle mi oluyor? Ne kadar çok yaparsan

daha fazla ister misin?"

Hay sikeyim. Şimdi Liv'in üzerine gittiğimi hayal etmekten başka bir şey yapamıyorum. Onu yatağında genişçe açıp, birbiri ardına orgazm olurken acı çekmesini sağlarken onu tutuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu görüntüye kaptırıyorum. Bu lanet rahatlamaya ihtiyacım var.

"Beni duydun mu?" Liv sorar.

Bir an sonra perde halkaları çubuğa sürtünüyor ve gözlerimi açtığımda Liv'in şaşkın yüzüyle karşılaşıyorum. Bundan sonra olacakları kontrol edemiyorum çünkü gözleri benimkilerle buluştuğu anda orgazmım patlıyor ve Liv dudağı dişlerinin arasında olduğu halde olduğu yerde donmuş bir şekilde bakarken ben duvarın her tarafına patlıyorum.

Homurdanarak avucumu duvara vuruyorum, tamamen tükenmiş bir halde bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha. Şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ona ne diyeceğim?

Ben daha tutarlı bir kelime dizisi bulamadan Liv sonunda "Aman Tanrım. Çok üzgünüm!" dedi ve perdeyi indirdi. Bir saniye sonra kapı çarpıyor ve muhtemelen Dylan'ı ya da altına saklanacak bir kaya parçası arayarak evin içinde koşarken onu dinliyorum.

Artık saklanmıyor olmam çok kötü. Bu gece randevu gecesi ve eğer izin verirse Liv'e tam olarak ne yapacağımı söylemek niyetindeyim. Sorduğu her soruya cevap vereceğim. Ve sonra, umarım, karım ona tam olarak ne yemek istediğini göstermeme izin verir ve bu kesinlikle bifttek değil.

Liv'in çıldırmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu bilincinde olarak işe erken gittim. Ama Gavin içeri girip Liv'in neden hasta olduğunu sorduğunda bu kararımın çok pişman oldum.

"Hasta olduğunu söyledi de ne demek?"

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ama yeni bir bildirim yok. Belli ki saklandığına göre, gerçekten ulaşacağından değil.

"Oh, garip. Karın sana işe gelmeyeceğini söylemedi mi?" Pislik herif sırtıyor.

Onu görmezden gelerek ve başka ne yapacağımı bilemeyerek Dylan'ı aradım. Liv'e fısıldayan kişi görünüyor. Umarım yardım edebilir.

"Hey, Becks. Beni şimdiden özledin mi?"

Bir iniltiyle başımı deri ofis koltuğuma yaslıyorum. Odanın diğer ucunda Gavin gülüyor. Yemin ederim, bu ikisi

Be

n. "Liv'e neler oluyor?"

"Yani bu sabah çocukları alıp kaçtığı için mi?" "Ne yaptı?"

Törpüledim, kanım damarlarımda ısınıyordu.

"Merak etme. Sadece senin küçük duş karşılaşman yüzünden değildi."

Onun soğuk tavırları bende sadece saçlarımı yolma isteği uyandırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmek için derinlere iniyorum. "O... O konuda üzgün müydü?"

Hay sikeyim. Ona duşta benim olduğumu hemen söylemeliydim. O bana dün gece beni düşünerek nasıl azdığını anlatırken otuzbir çekmemeliydim. Benim neyim var böyle?

Dylan'ın hafif kahkahası hat boyunca süzülüyor. "Hayır. Utanıyor ve muhtemelen senin bu konuda üzgün olduğunu düşünüyor."

Bu ciğerlerimdeki havayı söndürdü. "Neden bu konuda üzgün olayım ki?"

Gavin beni izlerken yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. Bu konuşmanın sadece bir tarafını duyabildiği için çok .

"Çünkü o Liv. Endişeleniyor. Ve *sen* de *sensin*." "Bu da ne demek oluyor?"

Tekrar gülüyor, kızgınlığımdan hiç rahatsız olmamış gibi. "Gördün mü Becks? Demek istediğimi kanıtlıyorsun. Senin öfke sorunların var. Hepimiz biliyoruz ki bunun nedeni kendini gerçekten istediğin şeyden o kadar uzun süre mahrum bırakmışsın ki elinde değil."

"Ne?" Tamamen konu dışına çıktık. Bu kadın bana bunu nasıl yapar?

"Liv. Liv yüzünden hırlıyorsun. O hep senin ona hırladığına inanırdı ama ben seninle tanıştığım andan itibaren bunun ne olduğunu anladım; ona sahip olmadığın için hırlıyordun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gördün mü? Yine yaptın. Hırlama. Kükre." Gülüyor ve lanet bir aslanı taklit ediyor.

Kahretsin, bu kadın saçımı başımı geliyor. "Ben hırlamam."

Masamın diğer tarafındaki sandalyeye çökmüş ve ayak bileğini dizine dayamış olan Gavin yüksek sesle gülüyor. "Çok hırlıyorsun."

"Selam Gavin," diyor Dylan kulağıma.

kaybetmeye hazır bir halde telefonu yere atıyorum.

Gavin hoparlörü açıyor. "Hey, Dylan. Liv'e neler oluyor?" "Açıklamaya çalıştığım gibi, o gitti, ama sadece Beckett'la olanlar yüzünden utanıyorum."

"Beckett'a ne oldu?" Kaşları kalkıyor ve ses tonundan endişe damlıyor.

"Bu soruya cevap verme," diye homurdanıyorum.

Oh lanet olsun. Kesinlikle hırlıyorum. Liv söz konusu olduğunda tam bir mağara adamıyım. "Mastürbasyon utanılacak bir şey değil Beckett; Liv'e Dün gece de aynı şey vardı ve sabaha kadar övgüler yağırdıyordu."

Yüzümü kapatarak inliyorum. "Lütfen o kelimeyi söyleme."

Pislik kardeşim . "Ah, Beckett, o haklı. Bu çok doğal.

Gerçi bir *karım* olsaydı, kendini tatmin etmek için onun eline ihtiyaç duymazdı."

Alnımı masama koyuyorum ve iç çekiyorum. Bu çok saçma. "Dylan," diyorum tekrar dik oturup kravatımı düzelterek, "karımın hangi cehenneme ve neden gittiğini söyleyeceğin kısma gelebilir miyiz?"

"Doğru. Kardeşinin evine gitti. Çocuklarla arası her zaman iyi olmuştur ve Winnie'nin zor gününden sonra biraz desteğe ihtiyacı vardı."

Hemen yerimden doğrulup telefona bakıyorum. "Winnie neden zor bir gün geçirdi?"

"Çünkü babası sınıfına kitap okumak için kayıt yaptırdıktan sonra gelmemeyi tercih etti. Ve evet, beni doğru duydunuz, *seçti, unutmadı*. Gelmemeyi seçti."

"Dangalak," diye homurdanıyor Gavin.

İçimde güçlü bir öfke dolaşıyor, etrafımdaki dünyayı kırmızıya boyuyor, tıpkı dün o pislik ona kötü davrandığında olduğu gibi. "Onu öldüreceğim."

Dylan iç geçirir. "Liv'in kardeşi yardımcı olacaktır. Çocukları hayatlarında onları ön planda tutacak insanlar olduğunu bilmeyi hak ediyor. Liv'in yapabileceği çok şey var çünkü *birileri* sürekli onu gezdiriyor."

Başım zonkluyor ve içim daralıyor. Lanet olsun. Onun tüm hayatını mahvediyorum.

"Programının daha esnek olmasını sağlayacağım," diye söz veriyorum.

Dylan mırıldanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bence onun gerçekten ihtiyacı olan şey, eğer düşündüğüm gibi önemsiyorsan..." Kelimelerin aramızda öylece kalmasına izin veriyor.

Hiç tereddüt etmeden "Her şeyi yaparım" dedim. Ben . "Bana ne yapacağımı söyle. Yapacağım."

"Ortaya çık. Arabaya bin ve Bristol'a git ve ortaya çık. Sadece Liv için değil, çocukları için de. Eğer onu düşündüğüm gibi önemsiyorsan, ihtiyacı olan şey bu. Ailesini seçecek birine. Sadece ortaya çıkmak."

Sandalyeme çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Yıllarca babamın işini bize tercih etmesini izledim ve bu canımı acıttı. Ama gerçekten ortaya çıkması gereken kişi ben miyim? Babamdan bir farkım yok; ben de onun kadar meşgulüm, onun kadar kendimi işime adanmışım. Yapmak isteyeceğim son şey Liv'i ya da çocuklarını hayal kırıklığına uğratmak olur.

Ama gelmemezlik de edemem.

Başımı kaldırıp Gavin'le göz göze geliyorum. "Bana adresi mesaj atabilir misin?"

"Çoktan yaptım," diye
civıldıyor Dylan. "Teşekkürler,
Dippy Do."

Görüşmeyi bitirdiğimde, Gavin'in bana sataşması için kendimi hazırladım. Lanet duş fiyaskosunu sorması için. *Herhangi bir şey*. Ama karşımda, tek yaptığı beni incelemek, bakışları fazlasıyla bilgili.

"Liv'e selamımı söyle." Kendini ayağa kaldırır ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikler. "Umarım kendini daha iyi hissediyordur."

"Bu mı? Hakaret ya da iğneleme yok mu? Alay etmek ya da dalga geçmek yok mu?"

"Hayır. O kafanın içinde kendine yeterince bok veriyorsun." Kapıya doğru adım atar, ama kapıya ulaştığında geri döner. "Babam ve annem yanımızda olmayabilir ama sen hep yanımızdaydın. Sana sahip olduğumuz için şanslıydık. Liv de öyle."

Sonra ben cevap veremedim gidiyor ki bu iyi bir şey çünkü şu anda ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

C İşten çıkmak, Winnie'yi okuldan almak ve çocuklarımı toplayıp kardeşimin evine gitmek dramatik olabilir, ama ben Beckett Langfield ile bir daha asla yüzleşemeyeceğimden eminim.

Şu anda, öngörülebilir gelecek için kardeşimin bekâr evinde saklanmak en iyi seçeneğim gibi görünüyor. Onun için sorun olmaz, değil mi? Üç çocuk ve kız kardeşi onun yaşam tarzını kesinlikle kısıtlamayacaktır.

Kimi kandırıyorum ki? Çocuklarım ve benim dışımda, ağabeyimin vakit geçirdiğı tek kişi itfaiyedeki çocuklar. Ve şef olduğı için, onlarla çok fazla zaman geçirmediğinden eminim - sadece homurdanıyor ve emrediyor.

Kocama gizliden gizliye kafayı takmış olmama şaşmamalı; bana evimi hatırlatıyor.

Huysuz biri olsa da Declan en sevdiğim insanlardan biridir. Sadece değer verdiği insanlar için yumuşayan bir adam.

Gördün mü? Hayal görüyorum. Neden biri böyle bir davranışın tatlı olduğunu düşünsün ki?

"Ahh," diye inleyerek sürücü koltuğuna yaslandım.

Finn dikiz aynasından beni inceliyor. "Neden bu kadar kızgınsın anne?"

"Kızgın değilim, Finny. Sadece yorgunum."

Arka koltuğun yolcu tarafında oturan Winnie sessizce pencerenin dışındaki manzarayı seyrediyor. Dylan bile onu bu huysuzluğundan kurtaramadı. Onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilemiyorum ve bu da kendimi daha da başarısız hissetmeme neden oluyor.

Kızıma, insanlar onu hayal kırıklığına uğrattığında üzülmeyi normal olduğunu nasıl öğretebilirim? O insanlardan biri olmamak için hayatımı cehennem gibi savaşılarak geçireceğimi ama babasının da aynı şeyi yapacağına söz veremeyeceğimi ona nasıl gösteririm?

Bir baba çocuğunu korumalıdır. Onu ilk sıraya koymalı. Ya da en azından ben bir babanın hep böyle olacağını hayal etmişimdir. Declan ve benim hiç babamız olmadı, bu yüzden belki de zihnimde yarattığım imaj o kadar da doğru değildir. Annemiz bize bakmak için benden bile daha uzun saatler çalıştı ve sonra Declan itfaiyeye katıldı ve benim üniversiteye gitmeme yardımcı oldu.

Benim için aile, birbirimize öncelik vermek demektir. Üniversiteyi bitirip Langfield'larda işe başladığımda, Dec ve ben annemizin ipoteğini ödemek için çalıştık, böylece o biraz daha az çalışabilecekti. Bugün bile kardeşim ona ev işlerinde ve faturalarında yardımcı oluyor. Uzun bir süre boyunca ona spa günleri gibi özel şeyler ısmarladım ama artık boşandığım için ne o ne de kardeşim yardım etmeme izin veriyor. Çocuklar için fazladan para biriktirmemi tercih ediyorlar.

Aileler birbirlerine böyle bakar. Ortaya çıkarız ve bize ihtiyaç duyulduğunda orada oluruz. İşte bu yüzden kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp eve gidiyorum - ya da her ne deniyorsa - çünkü arkadaşlarım her zaman çocuklarımın yanında olsa da, bu hafta sonu evde kalıp Beckett ile yüzleşmem ve kardeşimin Winnie'nin bu bunalımdan çıkmasına yardım edeceğini biliyorum.

"Win, iyi misin?"

İç çekiyor ve başını sallıyor ama pencereden dönmüyor. "Evet."

"Dec Amca'ya varmadan önce kim dondurma yemek ister?" Finn ellerini havaya kaldırıyor. "Ben!"

Winnie sadece omuz ve Adeline araba koltuğundan bana dişlek bir sırıtış atarak gevezelik ediyor.

Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

Kardeşimin araba yoluna girdiğimizde çocuklarımın ÜÇÜ de yapış yapış ve mutlu bir haldeydi. Bu sabah geleceğimizi haber vermek için mesaj attım, sonra dondurmacıdan çıkarken tekrar mesaj attım, o da dışarıda bizi bekliyordu. Yapış yapış olmuş çocuklarımı teker teker kucaklıyor ve eve girmeden önce doğruca hortuma götürüyor.

Görünüşe göre kocam ve erkek kardeşimin benzer bir özelliği daha var - ikisi de düzen manyağı.

"Anneniz size şeker yüklemeyen önce kahvaltı yaptınız mı?" Saati kontrol etmek için telefonumu kaldırıyorum. "Neredeyse öğle yemeği oldu."

Declan güler ve başını sallar. "Gerçek bir yemek. İçeri gelsene. Bana bu kadar insanla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anlat."

Finn Beckett'tan bahsetmeden önce yirmi dakikamız var.

"Bir de Bossman var. O en iyisidir. Annemin dolabında yaşıyor."

"Bossman da kim?" Declan homurdanıyor.

Lanet olsun. Gerçekten kardeşim gibi bir adamla mı evlendim? Bende bir sorun olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Hayır, anne. Declan Amca'nın bin dolar borcu var." "Bin dolar mı?" diye mırıldanıyor kardeşim.

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Bizim evde küfür etmenin cezası budur."

"Kim," diyor Finn'e bakarak, o da başını sallayarak "heck "in iyi bir kelime olduğunu sessizce kabul ediyor, "her küfür ettiklerinde bin dolar ödemeyi göze alabilir?"

"Bossman," diyor Finn. "Ve kardeşleri."

"Tamam, burada daireler çiziyoruz." Kapı çaldığında Declan hâlâ homurdanıyordu. Parmağını kaldırıyor. "Bu konuşma henüz bitmedi." Sonra gözden kayboluyor ama bir saniye sonra beni çağırıyor. "Liv, bir dakikalığına buraya gelebilir misin?"

Çocukları kontrol ediyorum, ama hepsi oturma odasında oynayan çizgi filmle mutlu bir şekilde büyülenmişler. Müzikle yüzleşip Declan'a Bossman ve kendimi bir şekilde içine soktuğum son fiyasko hakkında her şeyi anlatabilirim.

Girişe adım attığımda, kardeşim kapalı ön kapıda duruyor, çenesi kilitli ve gözleri sert. "Senin pislik patronun benim kapımın önünde ne halt ediyor?"

Karnım zil çalıyor. "Beckett burada mı?"

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Onunla yüzleşemem. O neden burada? Lanet olsun! Yaptığı şeyi izlediğim için muhtemelen beni kovacak. Tabii ki kovacak. Bunu kim yapar ki? Ve neden bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum? Ondan çıkan inilti ve ardından gelen hırıltı tüylerimi diken etti. Elinin sikinin üzerinde hareket edişi ve o kadar güçlü bir şekilde boşalırken duvara yaslanması, tüm bunlar olurken bana bakışı.

Yanaklarım yanıyor ve dilim konuşamayacak kadar kalın.

"Ne zamandan beri ona Beckett diyorsun? Her zaman *Bay Langfield* şöyle, *Bay Langfield* böyle oldu."

Söz konusu adam bu kez daha yüksek sesle kapının diğer tarafına vurur.

"Benim hakkımda konuştuğunu duyabiliyorum. En azından bunu yüzüme karşı söyleyebilirsiniz."

"Tanrım," diye inliyorum, çenemi göğsüme indirip gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Declan ofluyor ama kapıdan uzaklaşıyor. Boyun eğmiş ve yenilmiş bir halde kapıyı çekip açıyorum ve elimi uzatarak diğer taraftaki cehennem kadar seksi adama içeri girmesini işaret ediyorum. "Merhaba Beckett."

"Neden onu evime davet ediyorsun? Peşine düşülmeden hastalık izni alamaz mı? Buraya sadece onu işe sürüklemek için mi geldin? İnanılır gibi değil. Biraz omurgalı ol Liv ve bu uçurtma uçurmasını söyle."

"Declan," diye tıslıyorum.

Beckett, "Karımla konuşurken ses tonuna dikkat et," diye homurdanıyor.

Kardeşimin gözleri irileşiyor, çılgına dönüyor ve saçma sapan sesler çıkarıyor. Kendini toparlayıp bana ya da Beckett'a saldıramadan Finn ortaya çıkıyor.

"Patron! Sen de benimle oynamaya geldin!"

Beckett tereddüt etmeden gülümser ve dizlerinin üzerine çökerek Finn'in kendisini kollarına atacağı bir sonraki ana hazırlanır. Sonra onu kaldırıp

ayağa kalktı. "Bütün eğlenceyi bensiz yaşamanıza izin veremezdim. Bugün ne yapıyoruz?"

"Patron mu?" Declan mırıldanıyor, beni izliyor. Görünüşe göre kedi çantadan çıktı.

"Dec, birazdan her şeyi açıklayacağım." İçimi çekiyorum, zaten yorgunum ve daha öğlen bile olmadı. "Ben Beckett'la konuşurken çocukları eğlendirebilir misin?"

"Aslında ben iyiyim. Bu bileklik setini getirdim. Bear ve Huck'ın bana yardım edebileceğini düşündüm," diyor Beckett, ağzına kadar boncuk ve iplerle dolu pembe bir kutuyu kaldırarak.

"Evet! Lütfen anne? Bossman ile oynayabilir miyim?" Finn yalvarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve dörde kadar sayıyorum, bunu yaparken derin nefesler alıyorum. Bu adamın neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama kaçınılmaz konuşmadan biraz daha kaçınmaya karşı değilim. Zaten ona ne söyleyeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok.

"Peki," diyorum, teslim olmuş bir şekilde.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Declan homurdanıyor. "Bear ve Huck kim? Ve patronunuz oğlunuzu neden öyle tutuyor?" En sevimli görüntüye bir kolunu sallıyor.

Finn, "Dec Amca, bir binlik daha var," diye uyarıyor.

Beckett başıyla onu destekliyor. "Ördek kelimesinin mükemmel bir yedek olduğunu düşünüyorum. Demek istediğimi çok iyi anlatıyor. Benimle birlikte söyle. Neler oluyor?"

Declan'ın alnındaki damar zonkluyor ve çenesi o kadar sıkı kilitlenmiş ki dişini kıracaktı gibi görünüyor.

Beckett ve Finn'i yemek odasına doğru itiyorum. "Winnie televizyon izliyor. Rahatınıza bakın." Sonra kardeşimi tutup ön kapıdan dışarı sürüklüyorum. Ona ne söyleyeceğimden emin değilim ama bir an önce konuşmaya başlasam iyi olacak.

Ipek bir planım olduğunu söyleyemem. Tek bildiğim, tıpkı Dylan'ın bana söylediği gibi Liv ve çocukları ortaya çıkmak istediğimdi. Liv'in memleketine giderken aklıma bir sürü fikir geldi ama çoğu boş çıktı. Paris'te akşamın erken saatleriydi, ben de en iyi arkadaşımı aradım. Kendi kızını olduğu kadar karısını da kazanma tecrübesi var. Ve ben aradığımda, o o yüzden kız kardeşimi oynattı.

"Kızını neşelendirmek mi istiyorsun?" Sienna'nın gözlerindeki kalpleri görebiliyordum.

Jay güldü. "Taylor Swift biletlerini ben aldım ama Chlo daha büyüktü."

"Basit işlerle uğraşmak istiyorum," diye cevap verdim. "Bir sorun karşısında para saçan başka bir adam olmak istemiyorum. Onu önemseydiğimi bilmesini istiyorum..."

Çünkü gerçekten istiyorum. Sorunlara para atmak kolaydır ve ailelerimiz bunu çok yaptı, ama Sienna küçük bir kızken, biraz kaliteli

zaman uzun bir yol kat etti. Dünyadaki tüm paraya sahiptik, ama onun her zaman özlemine çektiği şey ailemizle geçireceğimiz zamandı.

Winnie'ye bunu vermek istiyorum; zamanımı, ilgimi. Liv'in, benim her gün ona güvendiğim gibi, onun da bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum, tıpkı kardeşinin çok yerinde bir şekilde belirttiği gibi.

Söylediklerine kızgın bile değilim. Liv onunla konuşma şeklimle eski sevgilisinin konuşma şekli arasındaki benzerliklere dikkat çektiğinden beri, zamanda geriye gidip kıcımlı tekmelemekten başka bir şey istemedim.

Değiştikten değil ama Liv ve çocukları için deneyebilirim. Liv için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Huck, "Amcam Dec senden memnun değil, Patron," diyor.

"Hayır, Huck, kesinlikle değil." Kahkahalarımı tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Yine de sorun değil. Beni sevmesini sağlayacağız, değil mi?"

"Bilmiyorum... Delia Teyze senin bir erkek olduğunu, bu yüzden çok fazla şey beklememen gerektiğini söylüyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Lanet olası Medusa. "Pek çok erkek insanları hayal kırıklığına uğratar ama sen ve ben uğratmayız, değil mi Huck? Güvenilir olmak, evdeki kızlarla ilgilenmek önemlidir. Tıpkı senin Nerf silahınla yaptığın gibi."

Huck ışınlanır. "Beni anlıyorsun, Patron. Senden başka kimse beni anlayamaz." Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar sıkışıyor. Bu çocuk türünün tek örneği.

Yumruğumu uzatıyorum ama yumruğuma vurmak yerine kafasını eğiyor ve kafası karışmış gibi inceliyor. Gülümseyerek elini kavıyorum, yumruk haline getiriyorum ve kendime doğru itiyorum.

Kocaman sırtıyor. Tütüler ve Nerf silahları; alınmayacak ne var? "Peki, kim bilezik yapmak ister?"

Adeline, garip bir şekilde zaten buradaymış gibi görünen bir Pack 'n Play'de uyukluyor. Liv'in kardeşi burada tutuyor. Çocukları var mı? Liv'in bir yeğeninden bahsettiğini hiç hatırlamıyorum ama hayatında neler olup bittiğine sandığım kadar dikkat etmediğimi fark etmeye başlıyorum.

Gerçek şu ki Liv'i her zaman sevdim, dürüst olmak gerekirse biraz fazla sevdim, bu yüzden bilerek mesafemi korudum. Onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, ona daha çok çekildim, bu garip çünkü hayatı her zaman istemediğimi düşündüğüm şeylerle doluydu.

Zamanın yüzde 90'ında tam bir kaos. Bütün bunları nasıl yapıyor?

Huck pembe bir ip tutuyor. "Birbirine uyan bilezikler yapabilir miyiz, Patron?"

Televizyon izlerken bizi görmezden gelme konusunda mükemmel bir iş çıkaran Winnie'ye dönüyorum. "Bu Bear'a bağlı. Sanatçı olan o. Bize yardım edebilir misin?"

Winnie bize doğru belli belirsiz bir bakış atıyor ve pembe malzeme kutusunu gördüğünde kara gözlerinde küçük bir ışık parıltısı beliriyor. "Elbette."

Nasıl bileklik yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden ondan bana ne yapacağımı göstermesini istediğimde yalakalık bile yapmıyorum. Sonraki yirmi dakika boyunca bize boncukları nasıl dizeceğimizi ve sonra nasıl bağlayacağımızı anlatıyor.

"Bossman nasıl heceleniyor?" Huck başka bir boncuk alırken sorar.

Dudağım seğiriyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Benim için bir bilezik mi yapıyorsun?"

Winnie sırtıyor ve bir tane tutuyor. Pembe ve yeşil boncukların arasında *Ördek* kelimesi yazıyor. O kadar gülüyorum ki gözlerim doluyor. "Sağ ol Ayıcık," diyorum, kolumu uzatıyorum ki takabilsin.

Gözlerini deviriyor, annesine çok benziyor. "Önemli bir şey değil."

Başımı eğiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Benim için. Bilezik yapmamıza yardım ettiğin için teşekkürler. Sensiz kaybolurduk."

Çilli yanakları yumuşak bir gülümsemeyle kalkıyor. "Okul nasıl gidiyor?"

Huck dili yanağında, bir boncuğa daha uzanır. "Okula gitmiyorum. Ama istersen, ben iyi bir işçiyim Patron. Seninle çalışabilirim."

Omzunu okşayarak başımı sallıyorum ve bir kahkaha daha atıyorum. "Eminim Langfield Corp sana sahip olduğu için şanslı olacaktır. Ama ben kız kardeşinle konuşuyordum."

Bir boncuk daha dizerken kara kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Sorun yok."

"Yapabilseydiniz neyi değiştirirdiniz?"

Başını eğiyor ve cevabını gerçekten düşünmüş gibi alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Resim dersi için çok fazla malzememiz yok." Homurdanarak ekliyor: "Ve matematik. Matematik sevmiyorum."

Gülüyorum. "Ben de öyle, evlat."

Gözümün ucuyla Declan'ın kapı aralığında durduğunu görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

yön. Liv onun yanında, gözlerini kocaman açarak beni inceliyor. "Her şey yolunda mı?" Ağzımı açıyorum.

Kardeşine bakıyor, sonra kafasını sallıyor, sanki zihnini temizliyor ya da bir şeyden vazgeçirmeye çalışıyormuş gibi.

"Evet. Siz ne yapıyorsunuz?" Yaklaşıyor ve masanın üzerinde durup Huck'ın bir bilezik daha dizmesini izliyor.

"Anne. Bilezik yapıyoruz." Elindekini bir ucundan tutup ileri geri sallıyor. Çenemi kaldırıp ona göz kırptıyorum ve kolumu uzatıyorum.

Şaşkın kahkahası göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Ördek! Kim yaptı bunu?"

Winnie'ye başımı sallıyorum, çökmüş yüzünde hafif bir kızarıklık fark ediyorum. "Şuradaki sanatçı."

Liv'in kahverengi gözleri kızına sıcak bir şekilde bakarken karamelleşiyor. Bana dönüyor ve "Teşekkür ederim" diyor. Göğsüm sıkışıyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"Bizimle bilezik yapmak ister misin Dec Amca?" Huck soruyor.

Liv'in erkek kardeşi elleri cebinde yaklaşıyor ama sert bakışları benden ayrılmıyor. Adam kızgın. Yine de Vegas'ta kız kardeşimle sarhoşken evlenen bir adam beni heyecanlandırmazdı.

"Evet, sonrasını ben devralabilirim. Eminim Bay Langfield'ın Boston'a dönmesi gerekiyordur." Ses tonundan gitmemi istediği anlaşılıyor.

Karıma sııttım. "Aslında Bristol Harbor Inn'de bir oda ayırttım. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Bu gece bana şehri gezdirebilir misin Livy?"

Declan dişlerini o kadar sert gıcırdatıyor ki buradan duyabiliyorum ama konuşmuyor.

Liv iç geçiriyor ve omuzları biraz çöküyor. "Evet, eminim annem çocuklarla biraz vakit geçirmeyi çok ister. İş için bir şeylerin üzerinden geçmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır, ama konu Cuma gecelerine gelince seninle bir anlaşmamız var."

Declan'ın gözleri kısılıyor ve Liv'le benim arama girmeye hazırmış gibi bir adım daha yaklaşıyor. "Ne tür bir anlaşma?"

Onun kaburgalarına dirsek atıyor. "Sen kendi işine bak."

"Diyet kolan var mı?" Kardeşine sordum.

Bana ters ters bakıyor ama çenesini mutfığa doğru uzatıyor. "Evet, buzdolabında.

Buyurun."

Huck'ın saçlarını karıştırarak ayağa kalkıyorum ve üzerinde çalıştığım yeşil ve pembe bilekliği Winnie'ye veriyorum. *Üzerinde Ayı* yazıyor.

"Bu benim için mi?" diye soruyor.

"Evet, şimdi eşleştik," diyorum bileğimi çevirerek, küçük boncuklar şakırdasın diye. "Teşekkürler Patron," diyor sessizce.

Mutfığa doğru ilerlerken adeta uçuyorum. Winnie'nin yüzüne bir gülümseme kondurmak bana bir zafer gibi geliyor.

M Çocuklarımla birlikte bilezik örerken kardeşim bana mecazi hançerler fırlatmaya devam ediyor.

Yürüyüşe çıktığımızda ve sonunda Beckett'la Vegas'ta evlendiğimi itiraf ettiğimde "O ahmakla evlendin!" diye bağırmıştı.

Bunun geçici ve göstermelik olduğunu söylediğimde bile sinirlendi.

"Sarhoşken senden faydalandı mı?"

O gece yaşananları -tören sırasında *ya da* sonrasında- hatırlayamasam bile Beckett'ın mükemmel bir beyefendiden başka bir şey olmadığı fikrine bağlı kaldım. Bu sabahki karşılaşmamızı boş verin. Kardeşimin duşta yaptığım gözetlemeyi bilmesine gerek yoktu.

"Sana da bir tane yapmamı ister misin anne?" Finn, üzerinde *bossma* yazan çok renkli bir bileklik tutarak soruyor.

"Patron ben miyim?"

Winnie kıkırdıyor.

Tanrım, bu iyi bir ses. Son bir saat içinde morali çok düzeldi. "Hayır, Bossman için yapıyor," diye açıklıyor Winnie.

Beckett elinde diyet kola ile oturma odasına geri dönerken, "Bossma'nın kulağa hoş gelen bir tınısı var," diyor.

Yanımdaki koltuğa kayarak oturuyor ve gazozu bana doğru itiyor.

"İstemiyor musun?"

Gülümseyerek başını sallar. "Hayır, senin için aldım." "Ne?

Neden?"

"Her gün saat üçte bir tane içiyorsun." Kutuyu değerlendirirken kaşları çatılıyor. "İstemiyor musun?"

Gerçeği söylemeyecek kadar şaşırdım. "Bunu fark ettin mi?"

Yeşil gözleri benimkileri tutuyor. "Konu sen olunca her şeyi fark ediyorum."

Oh.

Yüz ifadesindeki şefkat karşısında kelebekler uçuşuyor.

Kutuyu geri alıyor, kapağını açıyor ve tekrar bana doğru itiyor. Bu sırada kardeşimin dikkatinin bize odaklandığını hissedebiliyorum, sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyor. *Sen ve ben, Declan.*

Addie'nin çılgılığı beni içinde kaybolduğum sersemlikten kurtarıyor ama ben daha kalkamadan Beckett omzumu sıkıp ayağa kalkıyor. "Sakin ol, onu yakaladım. Kardeşinle takıl."

Sonra da Pack 'n Play'ine doğru itiyor ve onu kaldırıyor. "Hey, ufaklık," diye cıvıldıyor. "Kendini dışlanmış mı hissediyorsun?" Yumuşak tonu kızımı hemen sakinleştiriyor.

Beckett masaya dönüp benim yanıma yerleşirken o da Beckett'ın kazak giymiş göğsüne sokuluyor.

"Boncuklar boğulma tehlikesi yaratır," diye homurdanıyor Declan.

Beckett gülümser. "Bu yüzden onların yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Sadece izleyeceğiz, değil mi ufaklık?"

Finn yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bitmiş bileziğini havaya kaldırıyor. "Bak, Patron. Bitti!"

Beckett yumruğunu uzatıyor ve Finn talimat vermeden, daha önce de yapmış gibi yumruğunu ona vuruyor. "Harika. Bana doğru kaydır, Huck."

Küçük oğlum onu Beckett'ın elinin üzerine itiyor ve Winnie'nin ona verdiğinin karşısına yerleştiriyor. Yeşil ve pembe boncuklar onunkini tamamlıyor.

Zeytin teni beni tamamen uygunsuz bir şekilde tahrik ediyor. Neden bu kadar seksi? Patronum çocuklarımın yaptığı bileklikleri mi takıyor?

Kocan, kötü aklım alay ediyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve çenemi eğiyorum. Bugün bu adamla olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, ondan hoşlandığımı gizleyemiyorum.

"BUNUN İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" Bir kabinde karşılıklı oturuyoruz, büyük boy ocaktaki ateş yakınlarda yanıyor.

Beckett sırtıyor. "Neden olmasın ki?"

Omuz silkiyorum. "ya da normal şarap listeleri yok."

Başını sallasa da gülümsemesi devam ediyor. Duruşu daha rahat, ruh hali her zamankinden daha neşeli. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Seninle vakit geçirmekten başka bir şeye ihtiyacım yok Livy. Kurallarda sadece bu vardı."

Az önceki ürkütücü kelebekler göğsümün içinde bir telaşla patlıyor. Diğer kuralları hatırlamak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor. Dudaklarımı yalayarak, "PDA yok. Bu da bir diğeriye."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu pek sevmedim."

Telaş bir anda tedirginliğe dönüşür. "Beckett, burada ne yapıyorsun? Gerçekten mi? Eğer bu sabahla ilgiliyse-"

Elini masanın üzerinde benimkinin üzerine kaydırıyor ve sıkıyor. "Sadece bu geceye odaklanabilir miyiz? Randevumuza."

"Sen kimseyle çıkmıyorsun," diye fısıldıyorum, kocama aşık olamamamın tüm nedenlerini hatırlamaya çalışarak.

Yeşil gözleri dans ediyor. "Senden önce yapmadım." "Sabrina," diye başlıyorum.

"*Sen değildin.*"

Yutkunarak çenemi indiriyorum. Ona bu şekilde bakmak tehlikeli. Ama bu bakış açısından, hâlâ taktığı bileziklerle karşılaşıyorum. Pembe ipe siyah harflerle *Bossman* ve *Duck* yazılmış, pembe ve yeşil boncuklarla vurgulanmış.

Gözlerimi kapatıp bu adamın üzerimdeki etkisini görmezden gelmeye çalışarak nefes alırken ona kadar sayıyorum. Dört yetmez.

Tekrar kafamı kaldırdığımda masanın etrafında hareket ediyordu. "O zaman neden onu görmeye devam ettin?"

Beckett yanıma kayıyor ve bana bakacak şekilde dönüyor. Bir kolunu kabinin arkasına dayadı. Diğer kolu -çocuklarımla bileziklerinin olduğu kol-masanın üzerinde duruyor. Adam beni neredeyse duvarla arasındaki boşluğa hapsediyor. "Arkadaşlığı severim. Güvenilirliği severim. İşlerin nasıl gideceğini tam olarak bilmek. Bu yüzden çalışanlarıma karşı bu kadar sertim. İşler planladığım gibi gitmezse, aklım başımdan gider. Kontrole *ihtiyacım* var." Bu düşünceden rahatsız olmuş gibi elini esnetiyor. "Biriyle çıkmak mı? Bilinmezliğin getirdiği endişe -bir insanın ne aradığı, benden beklentilerinin ne olduğu- çok fazla. Sabrina beni tanıyordu, neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve onu verdi. Ben de onu nasıl mutlu edeceğimi biliyordum. Ta ki bu artık yeterli olmayana kadar."

Onun hakkında geçmiş zamanda konuşuyor, ama gerçekten aralarında bir şey bitti mi, yoksa biz bu şeyi karıştırırken sadece duraksamada mıyız?

"Peki ya şimdi?"

"Seninle hayat tam bir kaos." Avucunu masaya yaslıyor, sanki bunu itiraf etmek onu sakinleştiriyormuş gibi.

Bakışlarımı ahşabın damarlarına indiriyorum ve başımı sallıyorum. "Doğru."

O rahat eliyle, ben ona zorlanana kadar çenemi yukarı doğru itiyor. Başparmağını ileri geri oynatarak bir nefes ötemde duruyor. "Ve ben çok eğleniyorum."

Kalbim tekliyor ve gözlerim onu buluyor.

Yaklaşırken kıkırdıyor. "Kaos için daha önce denemeliydim." Sonra dudakları benimkilere geliyor. "Çünkü buna bayılıyorum."

Dili dudaklarıma sürtünerek giriş arıyor ve doğal tepkime karşı koyamıyorum. İçimdeki elektrik zaplarken ve karnımda ısı patlarken ağzına doğru inliyorum. Güçlü kolları etrafımda dolanıyor, beni kendine çekiyor ve boğazımdan bir inilti kaçmasına neden oluyor. Onu öpmeden duramıyorum.

Onu öpmeyi asla bırakmak *istemiyorum*.

Bu ihtiyaç, ona olan bu susuzluk nereden geliyor bilmiyorum ama Tanrım, bu susuzluk giderilebilir mi bilmiyorum.

Geri çekiliyorum, çünkü onu görmem, bunun gerçek olduğunu bilmem gerekiyor.

Gözlerinde yüzen arzu beni nefessiz bırakıyor. Başparmağını alt dudağıma bastırıyor ve yalamaya başlıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Sayıklayarak soruyorum. Beynim şehvet sisine kapılmış, uzuvlarım ağırlaşmıştı.

Gülümserken dudakları benimkilere değiyor. "Yıllar önce yapmam gerekeni yapıyorum. Seni öpüyorum Livy. Seni öpüyorum ve durmayı düşünmüyorum."

Nefes nefese, geriye çekilip onu inceliyorum. "Neden?"

Yüz ifadesindeki sıcaklık son nefesimi çalıyor. "Çünkü karım olduğun sürece benimsin."

S Karımla takılmak yeni favori eğlencem olabilir.

Siktir et beyzbolu. Liv'i öpmek ve korku evinin içindeyken Liv'i öpecek yerler bulmak benim tercih ettiğim spor haline geldi.

Şimdilik aramızda olanları gizli tutmaya karar verdim. Yapmak istediğim son şey çocuklarını hayal kırıklığına uğratmak ve Liv şu anda evliliğimizin bir son kullanma tarihi olduğu izlenimine sahip olduğu için, çocuklarına birlikte olduğumuzu söylemeden önce karımın bana aşık olmasını sağlamak gibi bir işim var.

Ama Cuma gecesi yemekte ve ondan sonraki her çalıntı anda, ondan çok zevk aldım. Onu köşelerinden öptüm, flört ettim, gülümsedim.

İş bile artık daha eğlenceli.

"Smoothie?" Shayla mutfağın karşısından teklif ediyor.

Kahvaltıdan o sorumlu ve ben de Liv gibi ofise gelirken bir şeyler almayı hızla öğreniyorum. Şimdi neden her zaman elinde marketten alınmış bir şeyle geldiğini anlıyorum. Yeşil meyve suyunun tadı bok gibi.

Genelde bu evdeyken içimden bile küfür etmemeye çalışsam da, karışımların ne kadar korkunç olduğunu anlatmak için bu kelimeyi kullanarak ördeklere hakaret etmeyeceğim.

Başımı sallıyorum ama yine de elime bir bardak tutuşturuyor. "Bize taşındığından beri parlıyorsun. Şimdi de içmeyi bırakma."

Dylan bir kahkaha atıyor ve kızıl saçlarından bir tutamı havaya savuruyor. "Bu Livy'den kaynaklanıyor, değil mi Becks?"

Ona ters ters bakıyorum ama Liv mutfağa girdiğinde yanaklarımın kalkmasına engel olamıyorum. Belki de Livy'den kaynaklanıyordur.

"İyi uyudun mu?" Altlarında yarım aylar olan şişkin kırmızı gözlerini görebileceğim kadar yaklaştığında mırıldanıyorum.

Esniyor. "Adeline beni gece boyunca uyutmadı."

İnlememi tutuyorum. Addie kendi odasında olmalıydı. En ufak sesler bile onu uyandırıyor.

"Beckett shake istemiyor," diyor Shayla, bana zorla içirdiği bardağın içindeki koyu yeşil yapışkanı göstererek. "Ama sen kullanabilirsin."

Liv yüzünü buruşturuyor ama sadece bir anlığına, yüz ifadesini dingin bir gülümsemeye dönüştürmeden önce.

Saçlarını yüzünden çekerek mırıldanıyorum: "Gelirken en sevdiğin espressoyu alacağım." Sonra daha yüksek sesle, "Hayır, haklısın. Yeşilliklerime ihtiyacım var. Livy için bir tane hazırlayacak vaktin yok ama; ofisten bir şeyler alırsız. Git çocuklara hoşça kal de. On dakika içinde çıkıyoruz."

Dudağını ısıırıyor, en ufak bir gülümseme beliriyor. "Tamam, Patron."

Bu terimi duyunca sikim kalktı. Bu evde yaşamak bir akıl tutulması. Derin bir nefes alarak kendimi destekliyorum. Sonra meyve suyundan bir yudum alıp bardağı üzerine koyuyorum. "Teşekkürler, Shay. gerek. Bir şeyler iç. İyi günler."

Ben daha ortalıkta görünmemeye çalışırken Dylan seslendi: "Bekle! Bir fincanım var."

Shay blender'a daha fazla yaprak eklerken yine arkasını dönüyor, ben de Dylan'a ters ters bakıyorum. "Oh, Tanrı'ya şükür. Tek bir damlasını bile ziyan etmek istemezdim."

Kapıya doğru yöneldiğimde dört çocukla karşılaştım. Her biri açık pembe bir tişörtün bir versiyonunu giyiyor. Şimdi, renkle ya da kimin giydiğiyle ilgili bir sorunum yok, ancak boya lekeli ve düzensiz, sanki bu gömlekler kasıtlı olarak pembe değil.

"Ne oluyor be?" Homurdanıyorum.

"Bu bin dolar eder."

Neredeyse yerimden sıçrayarak etrafımda döndüm.

Parlayan İkizlerden biri bana bakıyor ve elinde QR kodlu telefon tutuyor. Tek kelime etmeden cebimden kendi telefonumu çıkarıyorum, kodu tarıyorum ve parayı transfer ediyorum.

Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve koridorda zıplıyor.

"Hey," diye . "Neden senin gömleğin beyaz da diğerlerinininki pembe?"

Omzunun üzerinden gülüyor. "Dylan Teyze'nin çamaşırlarımı yıkamasına izin verecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Delia kara bir melek gibi
cisimleşiyor. "Medusa," diye
homurdanarak selamlıyorum.

"Adamım," diye cevap veriyor tüm cinsiyetin topluma hakaret olduğunu belirten bir tonda.

Dylan'ın oğlu Liam kapıda belirip diğer çocukların okula gitmesine yardım etmeye hazırlandığında, pembe boyalı olduğu belli olan gömleğine gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, bir metre aşağıda olurdum. "Annem hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?"

Dylan, oğlunun karanlığına bir ışık gibi, elinde pembe bir kumaş parçasıyla onun yanında belirir.

"Ev üniforması günüyle ilgili bir not mu kaçırdım?" Alay ediyorum.

Altın rengi gözleri ıslı ıslı parlıyor. "Hayır. Sana uygun bir tane aldım."

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan giysiyi bana doğru fırlatıyor, ben de kolayca yakalayıp silkeledikten sonra bunun en sevdiğim Tom Ford'lardan biri olduğunu fark ediyorum. "Dippy Do, ne halt ettin sen?"

Evin içinden bir yerlerden "Bir binlik daha!" sesi geliyor. İnledim. Bu
da ne?

"Ugh, musluk yine bozuldu!" Shay mutfaktan bağılıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Belki Delia çağırdığım müteahhitlerden birinin gelip bir göz atmasına izin verirse-"

"Yardıma ihtiyacım yok, dangalak," diye araya giriyor Medusa. "Bu bir kelime bile değil."

"Dangalaklığınızın tüm yönlerini kapsayan bir tane uydurmak zorunda kaldım."

"Ayrıca tek kelime etme. Bir müteahhit tut Medusa. Burası kendi kendine düzelmeyecek."

Tek tepkisi ölümcül bir bakış oldu, ben de dönüp ön kapıya doğru yöneldim.

Dışarıda, Limuzin'e yaslanmış olan Charlie, anneler ve çocuklar teker teker dışarı çıkarken eğlenen bir ifade takınıyor.

"Seni bir yere bırakabilir miyiz?" diye soruyor Dylan.

"Hayır, teşekkürler Charlie. Bugün evrenle bir bütün olacağız, değil mi çocuklar?"

Yola en uzak tarafta onun eline yapışmış olan Kai utangaç bir gülümseme takınıyor. Diğer tarafta Finn, onun ve Liam'ın elini sıkıca tutup aralarında sallanırken "Evet!" diye bağırıyor. Liam boştaki eliyle Addie'nin bebek arabasını kaldırımdan aşağı itiyor.

Medusa, Winnie ve Parlayan İkizleri minibüsüne dolduruyor. Görünüşe göre, Beamer'ını satmış ve dünyaya büyük bir F-you olarak bu şeyi satın almış. Hâlâ pahalı çantasını taşıyor ve diğer omurgasız avukatlar gibi giyiniyor ama yorumlarımı kendime saklıyorum.

Shayla evden el sallıyor, muhtemelen evden çalışarak huzurlu bir sabah geçirdiği için içten içe sersemlemiş.

Charlie Liv için kapıyı tutuyor. O içeri girince ben de onu takip edip elini tutuyorum.

"Addie bu hafta sonu kardeşinin evinde iyi uyudu mu?" Liv başını kaldırıp sessizce gözlerini kırıştırıyor.

"Elini tutmayayım mı?" Tutuşumu gevşeterek soruyorum. "Camlar renkli ve zaten yoldaydılar, kimsenin fark ettiğini sanmıyorum."

Gözleri yumuşuyor ve bana doğru eğiliyor. "Sorun değil. Sadece ilk kez ona Küçük Olan değil de Addie diyorsun."

Siktir, öğrendim. Lanet isimlerini ve daha da kötüsü tercihlerini öğreniyorum. Kafam çok karışık.

Bunun ne anlama geldiğini umursamadan, "Ee? Öyle mi yaptı?"

Liv şakağını omzuma indiriyor. "Kendi alanında daha iyi uyuyor."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Kendime engel olamayıp elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum.

Sonra bir iç geçirdim. "Benim yüzümden yorgun olman hoşuma gitmiyor."

Hafif bir kahkaha atıyor ve tekrar oturuyor. "Bu egonla, kadınları bütün gece ayakta tutmayı sevdiğini düşündüm."

Homurdanıyorum ve elini ısıırıyorum. "Eğer benim yatağımda olsaydın, bu kesinlikle geçerli olurdu. Ama ben ciddiym Livy. Bir otele yerleşebilirim. O zaman Addie'yi çocuk odasına geri götürebilirsin."

Başını iki yana sallıyor. "Basının kulağına giderdi, sonra da tüm haberlere çıkardı. Manşeti şimdi görebiliyorum. *Şimdiden cennette sorun var.*"

Ne kadar doğru söylediğini görünce inliyorum. " değil," diye mırıldanıyor esnerken.

Öyle değil, ama onunla birlikte gidecek kadar bencilim, çünkü kocası olarak sadece birkaç ayım varsa, gecelerimi geçirmek isteyeceğim son yer onsuz bir otel olur.

Ofisin önüne geldiğimizde isteksizce elini bırakıyorum, şimdiden onu ofiste yalnız bırakmanın yollarını arıyorum. Sara ile bir toplantısı var, bu yüzden bilgisayar ekranıma tam bir sessizlik içinde bakakalıyorum. Günlerdir yaşadığım ilk sessizlik anı bu. Bundan zevk *almalıyım*. Bunun yerine, kendimi gürültüyü arzularken buluyorum.

Aklımı kaçırdığımdan korkarak aile grup sohbetine mesaj atıyorum. Erkekler gecesine ihtiyacım var.

Bu hafta içki içmek için kimler buralarda?

Ben!

Senin lanet bir oyunun var. Sen buralarda değilsin. Tamam

baba.

Hayır, bu Beckett'ın işi. Artık grubun babası o.

Ördek seni.

Kahretsin. Aptal otomatik düzeltme.

Gördün mü? Artık ördek bile demiyor. Sana baba olduğunu söylemiştim.

Kahretsin, ördek demek

istemiştim. Ördek.

Kahretsin!

Ne diyordun?

Brooks: Her şey yolunda mı?

Sadece bir molaya
ihtiyacım var.

Gavin: Karınıza fazla bağılandığınızdan mı
endişeleniyorsunuz?

Başımı arkaya atıp inledim. "Lanet olası Gavin."

Ofisimin içinde yankılanan yüksek sesli kahkaha beni ürkütüyor. Tekrar ayağa fırladım ve sandalyemin masamdan geriye yuvarlanmasına neden oldum. Sanki onu ben var etmişim gibi, göt herif kapı aralığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade. "Çağırdın mı?"

"İçeri gel ve lanet kapıyı kapat."

Gavin'in gözleri şokla açılır ama bunu bir gülümsemeyle kapatır. "O değil kapıyı kapatır mısın?"

"Ördek seni." ama gülümsedim, eminim niyeti de buydu.

Dikkati bana kilitlenmiş bir halde masamın diğer tarafındaki sandalyeye çöktü. "Hafta sonu o kadar kötü mü geçti?"

İki elimi de sertçe yüzümden aşağı indirdim. "Hayır. O kadar iyi gitti."

"O zaman neden biri köpeğini ezmiş gibi görünüyorsun? Kahretsin, işe giderken başka bir köpeğe mi çarptın?"

"Görüyorum ki bugün komedyenleri korumuşsunuz."

Sırıttırıyor. "Konuş benimle. Gerçekten neler oluyor?"

"Boyumdan büyük işlere kalkıştım, Gav." Dirseklerimi masama dayayıp başımı öne eğdim. "Çocukları... Livy." Adını iç çekerek söyledim.

Gülümsüyor. "Livy?"

"Gördün mü?" Bir nefes üfledim. "Boyumdan büyük işlere kalkıştım." "Bu neden bir sorun olsun ki?"

"Diğer üç kadınla birlikte yaşıyor. olan bir evde.

Yedi çocuk var ve babaları yok. Kabuslar böyle olur." "O zaman neden gülümsüyorsun?"

Elimi ağzıma bastırınca haklı olduğunu anlıyorum. "Çünkü onun için deli oluyorum."

"Doğru," diyor bilge bir baş hareketiyle. "Gavin, ona aşık olamam."

Yerleşiyormuş gibi bir bacağını yukarı çekiyor ve bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor. "Biraz geç değil mi?"

Belki de. "Ne halt edeceğim ben?"

Sırıtarak dudaklarını yalıyor. "Tadını . Her şey için bir cevabınız olmak zorunda değil. Tüm hayatın planlı olmak zorunda değil.

senden önce. Yaşayın. Neler olacağını görün."

"Peki ya ? Ya çocuklarına zarar verirsem? *Onu incitirsem.*" Kelimeler ağzımdan çıkarken asit gibi yanıyor.

"Rahat ol. Elbette, o senin karın." Yüzünde bir sırıtma belirir. Lanet olsun. Jig çoktan kalktı. "Ama çözene kadar tadını çıkar." "Harika tavsiyen bu mu? Rahat olmak mı? *Karım*la mı?"

"Evet." Ellerini çırpıyor ve ayağa kalkıyor. "Şimdi, yönetmem gereken bir hokey takımım var ve senin de dikkatini vermen gereken bir spor olduğuna eminim."

Telefonlarımız aynı çaldığında kapıya doğru yolu yarılamıştı.

Brooks: Bu hafta sonu maçlar için hepimiz Vegas'ta olacağız, değil mi? Cumartesi bir şeyler içmeye ne dersin?

Göğsüm sıkışıyor. *Vegas*. Liv ve ben evlendiğimizden beri ilk kez Vegas'a döneceğiz. Lanet olsun, eğer bu içimde yarı umut yarı endişe dolu bir his uyandırmıyorsa.

Gavin: Beckett'ın düğün gecelerini yeniden yaşamak için karısıyla meşgul olacağından eminim.

Kardeşim bana bir göz kırptı ve kapıdan çıkıp gitti.

Ve sonra kafamda bir fikir oluşurken gülümsüyorum. Çünkü evet, tam olarak yapmak istediğim şey bu.

Shayla: Oturma odasında asılı bir kablo var ve neye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok... Herhangi bir şeyi açmaya korkuyorum. Eğer açarsam ve elektrik çarparsa, Kai'nin ailesi olmaz.

Dylan: Red sen öldün

Dylan!

Ne? Sokak zekasına sahip olmalısın, kırmızı kabloyu kesme Shay.

Delia: Aman Tanrım. Beckett muhtemelen kesmiştir.

Beckett neden kabloyu kessin ki?

Çünkü o bir tehdit. Shay, ölmeyeceksin. Dylan, kapa çeneni. Liv, kocana bunu düzeltmesini söyle.

Shayla: Kırmızı olanı bulamıyorum!

Bu sadece arabalarda olur. Boş ver onu!

Dylan: Ben olsam bu riski almazdım.

Beckett'a öğleden sonra birini gönderteceğim.

Kim olsun incelemem gerek.

Shayla: Tanrım, bu önce öleceğim.

I Sara kapıdan içeri girdiğinde arkadaşlarımla deliliğine kafamı sallıyordum. "Damiano bugün geldi. Mutlu değil." Bir merhaba bile demedi. İşe başlamadan önce. Yine de böyle olması hoşuma gidiyor. Bir anne olarak günümün her dakikası önemli ve onun zamanımı boşa harcamamasını takdir ediyorum.

"Anlaşmak zorunda kalacak. Clayton hiçbir yere gitmiyor. Kasada yerimiz yok."

İç çekerek iPad'ini inceliyor. "Belki onlar için Vegas'ta bir takım kurma etkinliği falan düzenleyebilirsin."

Bu kelime -Vegas- sistemime bir sarsıntı gönderiyor.

Beckett ile oraya geri dönemem.

Başımı sallayarak kocamla ilgili düşünceleri bir kenara itiyorum.

"Evet, bir fikir listesi hazırlayın. Clayton ve Damiano'nun eşleştirildiğinden emin ol. Yolculukla başa çıkabilirsin, değil mi?"

"Şey, hayır. Hokey takımı da Vegas'ta, bu yüzden onlarla gitmem planlanıyor."

Dudağımı ısırdım. "Bunu yapabilirim. Sen beyzbol takımıyla git."

Sara bana göz kırptı. "Beckett sadece seni istiyor."

"Onunla kimin seyahat ettiği umurunda değil."

Sara kıkırdıyor ama hemen elini ağzına kapatıyor. "Ne?"

Gerçek duygularını gizlemek için dudaklarını bükerek bakışlarımla altında kıvranıyor. İçimi çektim. "Sadece söyle."

"Olivia, Beckett senin için çalışmaya başladığımdan beri deplasman maçlarında senden başka kimsenin ona eşlik etmesine izin vermiyor."

Bu doğru olamaz. Elbette, adam talepkâr ve ben de çoğu zaman onun emrindeyim, ama bunun sadece bu konuda ona olan kızgınlığım olduğunu sanıyordum.

"Anlaşmak zorunda kalacak. Etkinliği planlayın."

O gider gitmez takvimi çıkarıp Beckett'ın son birkaç seyahatinin tarihlerine bakıyorum. Sonra da bir saat boyunca onun takvimini gözden geçirdim.

son beş yıldır.

Takvimlerimizin uyuştuğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Ben seyahat etmediğimde, Beckett da seyahat etmezdi. O seyahat etmek zorunda kaldığında ve ben yapamadığımda, o kendi başına gitti.

Zihnim karmakarışık. Sahte kocam doğruyu mu söylüyordu? Bunca zamandır bana gerçekten bakıyor muydu?

Saatler sonra Sara, Hannah - ofisimde çalışan kadınlardan bir diğeri - ve Revs'in genel menajeri Benny Riordan ile bir toplantıdayım. Daha önce Beckett'ı Damiano ve tutucusuyla ilgili konuda bilgilendirmiştım, o yüzden toplantıya göz attığında bize katılacağını varsayıyorum. Takım sahiplerine gelince, Beckett olabildiğince iş bitirici. Her ne kadar yakın çevresinin fikirlerine güveniyor ve karar vermeden önce bizim söyleyeceklerimizi düşünüyor olsa da, yine de son sözü söyleyen bir kontrol manyağı.

Dürüst olmak gerekirse, bu takımı büyütmek için çok çalışıyor ve ligdeki diğerlerinin sessiz hayranlık homurtularını kaçırmıyorum. Yani kontrolcü biri olsa da akıllı biri.

Hepimiz beklentiyle başımızı kaldırdık ve tartışmamıza devam etmeden önce onun oturmasını bekledik.

Riordan'a başını sallayarak bana doğru ilerliyor, ama sandalyeme yaslanana, iri gövdesi beni sıkıştırana ve zengin kokusu beni sarana kadar elinde ne olduğunu göremiyorum. bir diyet kola koyuyor ve kolları beni sararken kolanın kapağını açıyor. Sonra dudakları kulağımda geziniyor. "Bu hafta sonu için sabırsızlanıyorum Livy."

Ona döndüğümde, dudaklarımız tehlikeli bir şekilde yakın, sırtıyor. Dilim dudaklarımda geziniyor ve buna karşılık Beckett'ın yeşil gözleri adeta parlıyor.

Bir gırtlak sesi duyuldu ve sandalyemin dönmesi ve kolumun masaya çarpması için geri çekildim. Yalnız olmadığımızı tamamen unutmuşum.

"Bize katılıyor musun, patron?" Sara ayağa kalkıp boşalan sandalyesine doğru elini uzatırken soruyor, sanki ona oturmasını teklif ediyormuş gibi.

Başını sallıyor. "Hayır, Livy bu işi halletti."

Kaşlarını şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Gazozu bırakmaya mı geldin?"

"Karımın öğleden sonra kafeine ihtiyacı var. Ve karım ne ister..." Benden Sara'ya döndüğünde gözleri hâlâ dans ediyordu. "Gavin'in bu hafta sonu sana ihtiyacı var. Livy bana katılacak."

Sara gülümsemesini engellemek için dudaklarını büzdü. "Tabii ki, Mr. Langfield."

Ayağımı onunkine vuruyorum ve o da kahkahasını gizlemek için başını eğiyor. "Riordan, işin bitince beni gör." Bununla birlikte Beckett ortadan kayboldu. *Az önce ne oldu öyle?*

Hafta devam ettikçe hayat daha da garipleşiyor. Beckett her gün yeni iş tanımının bir parçasıymış gibi bana soda getiriyor. Sonra Salı günü bir aile toplantısı düzenliyor ve çamaşır yıkama görevini üstlenmeyi teklif ediyor. Çocukların da yardımıyla, renklileri beyazlardan, koyuları açıklardan ayırmayı içeren militarist bir operasyon yaratıyor.

Ya katlama? O konuya hiç girmeyeyim bile. Liam'ın yemek masamızda Beckett Langfield'in yanında çamaşır katlayacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim.

Çarşamba akşamı yemek yerken gök gürültüsü evi öyle bir sarsıyor ki tavandan parçalar Beckett'in makarnasının içine düşüyor. Çenesini kilitlediğinde, kendimi hırlamasına hazırlıyorum. Ama sonunda ağzını açtığında beni şoke ediyor.

"Bu kadar. Çocukların kurşun zehirlenmesi riskini göze alamam. Bana anlaştığın müteahhidin adını ver, Delia. Birkaç telefon görüşmesi yapıp süreci hızlandırmalarını sağlayacağım."

Tavanın tam anlamıyla yemeğinin içine düşmesinden rahatsız olduğu için değil, çocuklarımız için endişelendiği için.

Delia ona bakıyor, burun delikleri alevleniyor. "Çocuklarımızı mı sanıyorsun?"

Beckett derin bir nefes alıyor ve gözlerimin önünde, en sert eleştirmenlere bile kur yapabilen bir CEO'ya dönüşüyor. Sertlik Delia'yı tarif etmeye yetmez, bu yüzden nefesimi tutup izliyorum, ona ulaşabilmesini umuyorum, çünkü ciddi, çatının onarılması gerekiyor. Ve merdivenlerin. Ve duvarlar. Dylan'ın odasındaki iki duvar hâlâ çivilerden başka bir şey değil.

"Buradaki herkesi önemseydiğini biliyorum. Ve uzun saatler çalışıyorsun. Teyzenizin mirasını koruyacak bir müteahhit istediğinizi biliyorum. Ayrıca

Bu evdeki sloganın herkesin yardım etmesi olduğunu biliyorum. O yüzden bırakın ben yardım edeyim."

Odadaki herkesin gözü Delia'nın üzerinde ve yemin küçük çocuklar bile onun tepkisini beklerken nefeslerini tutuyorlar. Kafasını koparacak mı? Ve gerçekten, etrafına yıkılan bir yerde daha ne kadar kalacak?

Bu şekilde daha ne kadar yaşayabiliriz?

Delia makarnasından bir ısırık alır ve başını sallarken dikkatini başka yöne çevirir. "Peki," diye homurdanıyor. "Müteahhidin bilgilerini yarın sana göndereceğim. Ama önce bana danışmadan kimse bir şey yapmayacak."

Shay, Dylan ve ben şaşkınlıkla gülümsüyoruz. Liam bile Beckett'a isteksiz bir saygıyla bakıyor.

Beckett için bir puan.

Ama aynı zamanda, neden bu kadar uğraşıyor ki?

PERŞEMBE GÜNÜ GELDİĞİNDE, kitap kulübü için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Tamam, doğruyu söylemek gerekirse, kitap kulübü dönemi için hiç heyecanlanmamıştım. Ama ilk defa bu haftaki okumadan keyif aldım. Claire Kingsley histerik ve okumak için sınırlı zamanım olmasına rağmen, serinin bir sonraki kitabını Audible'dan indirdim ve geceleri Beckett'a ve ışıklar söndüğünde ne kadar yakın olduğuna takılmak yerine onu dinliyorum. Ya da ne kadar tatlı olduğunu ve kimse bakmıyorken bana hediye ettiği öpücükleri.

Ofiste ve evin içinde saklanacak yerler bulmak onun için bir oyun gibi. Bulduğunda da bana doğru yaklaşıyor, beni duvara, kapıya ya da fotokopi makinesine doğru itiyor ve hayatımı öpüyor.

Hâlâ her zamanki gibi gösterişli ve kontrollü görünerek çekip gittiğinde, alev alev yanan yanaklarımı serinletmek için yüzüme su sıçratmak üzere banyoya koşmak zorunda kalıyorum. Ya saçlarım? Ağzımı yalayıp yutarken saçlarımı nasıl kavradığına hiç girmeyeyim bile. Hiç şaşmadan, beni saatlerce sınırsız seks yapmışız gibi bırakıyor.

Bu akşam kitap kulübünden hemen önce, onu elinde bir İngiliz anahtarıyla yakaladım ve onunla ne yaptığını bile sormadan

Beni vestiyerin içine itti ve tüm düşünceler ağzında kayboldu.

Bu kitap en sevdiklerimden biri olsa da, en çok Beckett'la ilişkimdeki değişiklikleri ve *Vegas'a yapacağımız bu geziyi* tartışmak için en iyi arkadaşlarımla geçireceğim birkaç saat için heyecanlıyım *çünkü* öpüşmeye başladığımızdan beri ilk kez çocuklar etrafta olmayacak. Hiçbir bahane olmayacak. Bir otelde, evlendiğimiz yerde kalacağız ve muhtemelen seks isteyecek.

Onunla seks yapmak istemediğimden değil - ama, bu Beckett Langfield. Adam tanrı kompleksi olan takım elbiseli bir porno gibi. Seks inanılmaz olacak.

Ama takım elbiseli bir porno *değilim*; daha çok cheesecake gibiyim ve narin bir dilim de değilim. Ben yuvarlak ve bol dolguluyum.

Tanrım, neden kendimi hep yemeklerle kıyaslıyorum? Yine de, cheesecake kulağa lezzetli geliyor.

"Liv?" Del şarap şişesini önümde ileri geri sallıyor ve yüz ifadesinden adımı ilk kez söylemediği anlaşılıyor. "Biraz ister misin?"

"Tanrım, evet." Bardağımı uzatıyorum ve izliyorum.

"Bekle!" Dylan çığlık atıyor. "Bizim için hediyelerim var!"

Shay koltuk minderlerine yaslanıyor ve bir parmağını kulağına bastırıyor. "Sanırım kulak zarımı patlattın."

Dylan abartılı bir göz devirmeyle koltuktan zıplayarak kalkıyor ve yanında yerde duran çantaları alıyor. Her biri farklı renkteydi. Benimki deniz mavisi, içinde pembe bir kâğıt ve üzerinde *Fueled by wine ve smut* yazan bir şarap bardağı var.

Dylan koltuğunda zıplıyor. "Kitap kulübü gecelerimiz için."

Delia deniz mavisi kâğıtlı mor bir çantadan kendi çantasını çıkarıyor ve sırtıyor. Dylan gerçekten de elinden geleni yapmış. "Bayıldım." Hemen kendi bardağındaki şarabı ona aktarıyor.

Shayla derin bir iç çekti. "İçmeden önce onu temizlemelisin." Kadehi kapıyor ve şarabı bardağa geri döküyor. Sonra benim ve Dylan'ınkine uzanıp bitişikteki banyoya giriyor. Oradan ders veriyor. "Bunu yaratmak için kullandıkları kimyasallar..." Sesi suyun sesiyle boğuluyor.

O anda kalbim sıkışıyor ve Dylan'dan Delia'ya bakıyorum. Onların ağırbaşlı ifadeleri benim hissettiklerimle örtüşüyor. Ajay'a konulan kanser teşhisi onu gerçekten çok etkiledi. Hiçbirimizin ona nasıl ulaşacağımızı bildiğinden emin değilim.

hatta yapabiliriz. Hayat hepimizi ters köşeye yatırır. Alışmak ve topa farklı bir şekilde vurmayı öğrenmek zaman alır. Ancak top göğsünüze çarptığında ve nasıl nefes alacağınızı unuttuğunuzda, oyuna geri dönmek zordur. Sallanmaya devam etmek zordur.

Kocasını kaybettiğinden beri, eskiden aramızdaki en cesur kadın bir kenarda oturuyor.

Ve ben de bundan çok uzak değildim. Dylan bizi ne kadar kötüye gittiğimizi itiraf etmeye zorlamadan önce, küsmeye ve içime kapanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım. Bu kadınların desteğiyle kendimi toparladım ve kocamın ilişkisinin beni tamamen bitirmesine izin vermek yerine oyuna geri döndüm.

Beckett ile yaptığım şey bu mu? Oyuna geri dönmek mi? Yaptığımız şeylerden herhangi gerçek mi?

"Y Karımız bizimle oturmak istemedi mi?" Gavin karşımdaki masada kahve fincanını dudaklarına götürerek alay ediyor. İkimizin de takımı bu hafta sonu aynı şehirde oynuyor, o yüzden aynı masayı paylaşıyoruz.

Jet. Sara ekiple seyahat ederken, Liv'i her zaman benimle seyahat etmeye zorladım.

"Uzun bir geceydi," diyorum esnemeye karşı koyarak. "Addie bizi saatlerce ayakta tuttu. Yeni bir diş üzerinde çalışıyor."

Liv birkaç metre ötede oturuyor, kulaklıklar takılı, gözleri kapalı, tamamen rahatlamış görünüyor. Tanrıya şükür.

Evlilikle ilgili şeyleri çocukların önünde yapmamamız gerekiyordu ama dün gece Addie mızızlanırken ve Liv gözyaşları içinde ona tekrar uyuması için yalvarırken kendimi tutamadım. Eşim bütün hafta uyumadı çünkü bebeği sürekli dönüp duruyordu. Kadın

Uykuya ihtiyacım vardı ve ikisinin de yıkıldığını duymaya dayanamıyordum. Bu yüzden kalktım, Addie'yi kollarıma aldım ve Liv'e yatağına dönmesini söyledim.

Yapmadı ama benimle kavga da etmedi. Sonunda Addie göğsümde uyuyakaldı, ben de Liv'in yanında uyuyakaldım. Bu sabah boynum ağrıyor ve ikimiz de yorgunuz ama yanaklarım Addie'nin tombul elleri arasında sıkışmış bir şekilde uyanmak ve onun tekrar tekrar "Bossy" -sanırım Bossman'in onun versiyonu- demesi? Haftanın herhangi bir günü uykuyu buna değişirim diyelim.

İkimiz de güzel annesinden önce uyandık, böylece birkaç dakikalığına Liv'in tamamen savunmasız haline tanık oldum. Rahat, filtresiz ve benim yatağımda. Onu böyle düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor.

Gavin konuyu değiştirerek, "Ee, Clayton," diye dürtüyor.

İnliyorum. Yıldız yakalayıcım beni deli ediyor. Gerçi bu çok iyi saklanan bir sır, çünkü çocuklar her şeyi herkesin içinde saklayacak kadar iyi biliyorlar, ama Clayton ve Damiano'nun arasında her ne oluyorsa -ki çok şey beklediğim bir atıcı- beni cidden kızdırmaya başladı.

Gavin kıkırdıyor. "Miller'ın Metros'ta mutlu olması çok kötü."

"Bir de bana sor." Cortney Miller tartışmasız MLB'deki en iyi yakalayıcı. Aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan birinin kardeşi. Miller çaylaklığından beri New York'ta ve kariyerinin sonuna gelmiş olsa onu Revs'e getirmenin maliyeti çok yüksek olacaktır. "Haftaya onlarla oynayacağız. Jamie bir maç için geliyor. Buralarda mısın?"

Gavin telefonunu masadan aldı ve ekrana birkaç kez dokundu. "Öyle görünüyor." Cihazı kilitliyor ve uzun bir iç çekişle cebine koyuyor.

"Neyin var senin?"

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık her zamankinden daha derin. O her zaman gülümseyen bir kardeştir ama şu anda bitkin görünüyor. "Takvimimde bu hafta sonu için bir randevu gördüm. Geçen yıl buradaki dizimiz sırasında tanıştığım bir kadın. Ben şehirdeyken buluşuruz."

Kaşlarımı kaldırıp detay vermesini bekliyorum. Şu ana kadar Gavin için sıradan bir hafta sonu gibi görünüyor ama ses tonundaki yorgunluk yeni.

"Hiç yoruldu mu?" diye soruyor. "Kadınlardan? Seyahatten?"

"Evet. Bu yüzden evlendim."

Gavin bana dik dik bakıyor, ben de ellerimi kaldırıyorum.

"Ben hiçbir zaman senin gibi olmadım. Ben tek eşliliği, tek kadını severim." "Yanlış kadın," diye homurdanıyor Gavin.

Bu üç kelime anında kanımı kaynattı. Dik oturuyorum, ona cehennemi yaşatmaya hazırım.

Ben daha tutarlı bir yanıt veremedim devam etti. "Şimdiye kadar. *Şimdiye kadar* yanlış kadınla birlikteydin demek istedim."

Sönerek koltuğuma geri yerleşiyorum. "Evet. Ve artık bu oyunu sevmiyorsan, bırak gitsin."

Gavin gözlerini devirir. "Ve ne yapacağım? Sen, Ford ve Jay gibi evlenecek miyiz? Bu bana göre değil."

Hmm, tüm arkadaşlarımızın geçtiğimiz yıl içinde evlendiğini fark etmemiştim. Önce Jay evlendi ve karısı da kızlarıyla birlikte geldi. Sonra ikimizden de büyük olan Ford tüm dünyayı şok etti ve oğlunun eski sevgilisiyle çıkmaya başladı. Gerçi sanırım asıl şok edici olan, sadece iki ay sonra hepimizin katıldığı düğün oldu. Hiç vakit kaybetmiyorlardı. , Gavin o geziden beri eskisi gibi değil. Onu korkutan düğün müydü? Yoksa başka bir şey mi?

"Neden?" Evliliğin benim için uygun olmadığına neden inandığımı biliyorum. Kardeşimin gerekçesi de aynı mı? Neredeyse öyle olmasını umuyorum ki onu vazgeçirmek için zorlanabileyim. Ona ne kadar iyi olacağını, iş hayatı ile aile hayatını ne kadar iyi dengeleyebileceğini söylemek istiyorum. Çünkü bunu kendime söylemek istiyorum. Her şeyi yapabileceğime inanmak istiyorum.

Gavin omuz silkiyor. "Sadece hiç ilgimi çekmedi. Ya da belki de geceyi geçirmek isteyeceğim bir kadınla hiç tanışmadım."

"Bu kadınla daha önce çıktığınızı sanıyordum?"

Gavin'in ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Geceyi geçirmekle ilgili hiçbir şey söylemedim, ağabey."

Yüksek sesle gülmem üzerine Liv gözlerini açıp bana diyor ve yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor.

Hayır, ondan önceki günleri hiç özlemiyorum. Ama bu kadına nasıl tutunacağımı bulamazsam, bunları özleyeceğim.

"Ne demek benim için bir odanız yok?" Liv check-in sırasında resepsiyon görevlisine neredeyse homurdanıyor.

Avucumu sırtının küçük kısmına dayayıp dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Livy, yanlış isimle giriş yapıyorsun."

Karımın nefesi kesiliyor ve kolunun solgun derisinde minik tüyler diken diken oluyor. Liv her zaman kollu giyer, ama Vegas'a indiğimizde cehennemin üçüncü çemberine adım atmışız gibi hissettiğini söyleyerek tısladı ve sonunda lezzetli kıvrımlarını örten lanet hırkasını çıkardı. Göğüslerinin kaşkorse altında saklandığını düşünmek bile beni onu yalnız yakalamak için heyecanlandırıyor.

"Olivia Langfield'ın altına bakabilir misiniz?" Resepsiyon görevlisine sordum. İtaatkâr bir şekilde yazmaya devam ediyor. "Oh." Klavyesinde Enter tuşuna basarken, Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bay ve Bayan Langfield. Sizi balayı süitine aldık. Özel bir durum mu?"

"Karımla geçirdiğim her gün özel bir gün değil mi?" Alay ediyorum.

Yanımda Liv kıvrınmaya başlıyor, ben de onu yatıştırmak umuduyla elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. İsteyeceğim son şey karımın rahatsız olması ve keşke bizi balayı süitine yükseltmeyi düşünseydim ama bunu ben yapmadım. Kimin yaptığını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Gavin'in gözleri bizi izlerken dans ediyor.

Şirket kredi kartımı masanın üzerinden kaydırırken Liv'e yaklaşıyorum. "Bunun bir anlamı yok Livy, sadece uyuyabiliriz," diye fısıldıyorum kulağına. Sonra kendime engel olamayarak lobunu ısııyorum ve ekliyorum, "Ya da uyumayız."

O lanet tüyler boynundan aşağıya süzülüyor. Kahretsin, şimdi tek düşünebildiğim tüm vücudunun, henüz görmediğim kısımlarının, henüz öpmediğim noktalarının tozunu alıp almadıkları.

Kredi kartımı cüzdanıma geri koyduktan sonra elimi onunkinin içine sokuyorum.

Elimizde anahtarlarla, Gavin'i kontrol etmesi için bırakıyoruz. "Yedide buluşalım mı?"

Gavin arkamızdan sesleniyor.

Bu gece iki takım da oynamıyor. Aiden ve Brooks'un yarın maçları var ve fazla çılgınlık yapamazlar ama akşam yemeği yiyebiliriz, sonra da Liv'le vakit geçirmeye niyetliyim. Tek başıma. Yatak odasında bir çocuk olmadan. Dinleme mesafesinde on kişi olmadan, ağabeyi bize ters ters bakmadan, en iyi arkadaşları ve kardeşlerim müdahale etmeden. Sadece Liv, ben ve pelüş otel yatağı.

Başımı sallıyorum ve sonra Liv'in elini sıkıca tutuyorum, kapıya ulaşana kadar bırakmayı reddediyorum ve o da açabilmem için elini çekiyor. Hemen avucunun sıcaklığını ve yumuşaklığını özlüyorum.

Önümde yürürken boğazını temizliyor, bakışları odayı tarıyor, aptalca bir şekilde kardeşimin ayarladığı için heyecanlıyım. Vegas'a hep çatı katında kalırım. İki yatak odası var ve bizim için gayet uygun. Sekreterim de bu gezi için orayı ayarladı.

Ama bu oda, çatı katından daha küçük olmasına rağmen, Strip'in inanılmaz bir manzarasına sahiptir. Liv doğruca pencereye gidiyor ve her şeyi içine çekerken nefesini içine çekiyor. Bara yöneliyorum ve iki şampanya flütüyle birlikte bir buz kovaşında soğuyan şampanya şişesini görüyorum. Yanında bir not var: "*Tebrikler Bay ve Bayan Langfield.*"

Bu ismi, yani *kendi* ismimi kaç kez duymuş olursam olayım, önünde Liv'in ismi varken kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Olivia Langfield. Kahretsin, her seferinde beni yakalıyor.

Mantarın patlaması Liv'i ürkütüyor ve bana doğru dönüyor, gözleri kocaman ve ağzı O şeklinde.

"Şampanya, Bayan Langfield?" Şişeyi kaldırdım.

Başını sallarken hafif bir kahkaha atıyor. "Bu hırsızlık gibi bir şey Beckett. Biz gerçekten evli değiliz."

Sözleri ve arkasındaki inancı kalbim göğsümde sıkışıyor. Başımın elini işaret ediyorum, bakışlarım daralıyor. "Parmağındaki alyans mı?"

Liv omuz silkiyor ve gözlerini deviriyor.

"Tanrı'nın ve Elvis'in önünde durup hayatımızın her günü boyunca birbirimizi onurlandıracağımıza söz mi vermedik mi?"

Mükemmel dudaklarından yüksek sesli bir kahkaha dökülüyor. "Eminim tüm çalışanlarınız ilk gün İK ile görüştüklerinde size bu sözü veriyorlardır."

Ona doğru yaklaşıyorum ve sırtı cama değene kadar adım adım geri çekiliyor. Şişe hâlâ elindeyken, her sözümü duyması için onu kafesliyorum. "Tüm çalışanlarım boşaldığımda nasıl ses çıkardığımı biliyor mu?"

"Beckett."

Yumuşak iniltisi beni daha da yaklaştırıyor. Adımı böyle söylediğinde o dudakların tadını hissetmekten başka bir şey istemiyorum.

"Boşaldığında nasıl görüneceğini bilmek için ölüyorum Livy. *Ölüyorum.*"

Kaşları çatılıyor ve yüzümü inceliyor. "O zaman yapmadık-" Bakışlarını bir an için indiriyor, sonra tekrar kaldırıp benimle göz göze geliyor. "Yanında çıplak uyandım."

Sırıyorum. "Beni gizlice kaçırdığın sabahı mı kastediyorsun?"

Yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Evet, biz... um-" Konunun etrafında dans ediyor.

"Sikişmek mi?" Ben teklif ediyorum. "Aradığın kelime bu mu Livy? Seni ilk becerdiğim zamanı *hatırlamayacağını* mı ?" Kalçalarımız aynı hizaya gelsin diye daha da yaklaşıyorum ve pelvisimi ona doğru itiyorum. "Ertesi gün beni bu kalçaların arasında hissetmeyeceğini mi sanıyorsun?" Dizim kalçalarının arasına giriyor ve bacaklarını ayırarak içeri itiyorum. Ağzımı onunkinin hemen yanına bırakıyorum, yanağım yanağına değiyor. "Aç," diye törpülüyorum.

Liv itaat ediyor, o muhteşem dudaklarını ayırıyor. Şampanya şişesini ağzına götürüyorum ve sadece kenarını içeri kaydırıyorum. Dili dışarı fırlıyor ve iç kenarı yalayarak ikimizi de inletiyor.

"Siktir," diye mırıldandım. Şişeyi eğiyorum ve soğuk sıvının ağzına akmasına izin veriyorum. İçerken boğazının nasıl çalıştığını izlerken düşüncelerim daha da kirleniyor. Zihnim başka bir şeyi yutarken ne kadar iyi görüneceğini düşünmeden edemiyor. Dudakları başka bir şeye sarılmışken. Başka bir şeyle *boğulurken*.

Şişeyi geri çekip kendim bir yudum alıyorum. Şampanya baloncukları hâlâ dilimin üzerinde dans ederken, alt dudağını çekiştiriyorum, yaklaşıyorum ve şampanyayı ağzına tükürüyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ama tepki vermesi için ona zaman tanımadım. Dudaklarım onunkilerle çarpışıyor ve dillerimiz birbirine dolanıyor. Ona verdiğim şeyi aldığını görmek bile beni açlıktan öldürüyor. Şampanyayla birlikte onun iniltisini de yutuyorum ve Liv de aynısını yapıyor.

Beni itiyor. "Beckett, bekle-" Beni incelerken gözleri vahşileşiyor. "Yapmalıyız-"

"Konuşmak mı? Evet, konuşmaya hazırım Livy. Çalışmaya? *Sikeyim hayır*." Şampanyadan ikinci bir yudum aldıktan sonra eğilip alt dudağını ısııyorum, sonra onu tekrar öpmeden önce yalıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor beni daha yakına çekerek.

Alnımı onunkine değdirerek iç çekiyorum, nefesim kesiliyor. "Git biraz dinlen Livy. Bu gece senin için büyük planlarım var."

"T Burada sadece bir yatak var," diye fısıldıyorum telefona. "Bir ne?" Dylan soruyor.

"Bir. Yatak," diye tıslıyorum.

"Oh!" Dylan'ın sesi hattın diğer ucundan çok mutlu geliyor. "Şu anda nerede?"

"Duş alıyorum. Bana dinlenmemi söyledi. Bu gece benim için büyük planları olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım. Kesinlikle biriyle yatacaksın."

Dudaklarımı yalıyorum. Beckett'ın planladığı şeyin "sevişmek" olarak kategorize edilemeyeceğinden eminim. Adam ağzıma tükürdü ve bu hoşuma gitti.

Her zaman bir erkek böyle bir şey yaparsa, taşaklarına diz düşünürdüm. Ama Beckett Langfield dilime şampanya tükürdüğünde

Vahşi. Neredeyse tekrar yapması için yalvaracaktım.

Tanrım. Beckett lanet Langfield bir canavar ve ben bunun için buradayım. "Adamı duydun. Telefonu kapat ve gidip dinlen."

Telefonumu komodinin üzerine koyup bir nefes alıyorum. Çok gerginim. Şu anda dinlenmem mümkün değil. Ayrıca, ya uyuyakalırsam ve beni o halde bulursa? Uyurken nasıl göründüğümü bilmiyorum ama lanet olası bir tanrı gibi görünen bir adam düş alırken, potansiyel olarak beni mahvetmeye hazırlanırken... Yatakta domuz gibi görünerek uzanmak istemiyorum. Yani gerçek bir domuz gibi. Aşırı ısındığımda kollarım pembeleşiyor ve onları örtmek için tekrar kazak giyemem. Bu şehir çok sıcak.

Dur, Liv. Beckett belli ki gördüklerini beğenmiş.

"Her zaman bakıyordum. Ve gördüklerimden hep hoşlandım." Beckett'ın sözleri beni bir kez daha kıvrandırıyor, rahatlamak için can atıyorum.

Belki biraz sesli kitap dinlerim. Kafamı dağıtırim. Kendi yollarından çıkamayan, hakkında okuduğum bu kurgusal çifte . Evet, tam da ihtiyacım olan şey.

"Benim olduğunu anlayana kadar seni becermemi ister misin?" Joe Arden'in sesi beni irkilterek kendime getiriyor. Tanrım, bu adam telefon rehberini bile okuyabilir ve kulağa seksi gelirdi. uyuklamış olmalıyım. Birkaç kez gözümü kırptığımda kocamın bakışlarının sadece bana odaklandığını görüyorum.

Kahretsin, lanet sesli kitap hala çalışıyor. Yüksek sesle. Durdurmak için çabalıyorum ve durmadan önce ekrandaki duraklatma simgesine yarım düzine kez dokunmak zorunda kalıyorum.

Ardından gelen sessizlikte Beckett'a baktım. *Vay* be. Geçen hafta kendini okşarken delicesine ateşliydi ama yeterince uzun süre bakamadım. Şimdi karşımda duruyor, havlusu tehlikeli bir şekilde kalçalarına inmiş, kahverengi saçları dağınık ve ıslak, yeşil gözleri daha önce hiç görmediğim kadar yoğun.

"Seninle kim konuşuyor lan?" diye homurdanarak telefonumu kapıyor. Ciyaklıyorum ve göğsüme bastırıyorum. "Kimse değil."

Çenesi sertleşti ve yüzü her an daha da kızarıyor, yumruklarını sıkıyor ve yatakta üzerime abanıyor. "Açık konuştuğumu sanıyordum. Evli olduğumuz sürece, sadece sen ve ben varız."

"Ha?" Neden bahsettiğini anlayamayacak kadar sersemlemiş ve bu iri yarı adamdan tahrik olmuş durumdayım. Sonra kokusu beni çarpıyor - temiz, taze, erkeksi - ve tüm tutarlı düşünceler beni terk ediyor.

Gözlerini kapatıyor ve çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor. Tekrar bana odaklandığında iç geçiriyor. "Düşündüm ki-" Kalın bir şekilde yutkunuyor.

Adem elması sallanıyor. "Paylaşmıyorum Livy. Eğer başka biriyle görüşüyorsan, bunu şimdi bitirmeliyiz."

Aman Tanrım. Aman Tanrım, telefonda bir adam olduğunu düşünüyor. Joe Arden değil, en sevdiğim anlatıcı, ama bir adam... onun olduğumu kanıtlayana kadar beni ? Bu duyguya neredeyse kıkırdayacaktım. Bu çok saçma, tamamen saçma. Erkekler gerçek hayatta böyle konuşmaz. Bu Dylan'ın sürekli bahsettiği kitap sevgilisi olayı.

"Beckett." Kelimenin içinden gülerken sesim soluk soluğa çıkıyor. Gözleri yarıklara dönüşüyor.

"Hayır, bebeğim, ben... ben seni *asla* aldatmam."

Aklı başında kim tepemde duran adama benzeyen birini aldatır ki? Böyle bir çene hattına sahip bir adam. En seksi, kaslı kaslara ve şu anda başka biriyle konuştuğum düşüncesiyle parlayan gözlere sahip.

Yeni yürümeye başlayan çocukları sallayarak uyutan, dört yaşındaki erken gelişmiş çocuklarla vakit geçirmeyi seven ve onları neşelendirmek için sekiz yaşındaki kızlarla bileklik yapan bir adam. Evet, sadece bir aptal onu aldatır.

Beckett başını bana doğru eğerek beni inceliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bu bir sesli kitap. Gördün mü?" Telefonu kaldırıyorum ve ona kilit ekranında görüntülenen kapağı gösteriyorum. Sonra, anladığından emin olmak için oynat tuşuna basıyorum ve birdenbire, adamım Joe'nun, aşık olduğu kızın kendisinden olduğunu kabul etmemesi halinde onu masasının üzerine yatırmakla tehdit ettiği bir sahneye .

Beckett yatağın yanına çömeliyor ve alnını göğsüme dayıyor. Artık tamamen utanç içindeyim ve titremesini engellemek için alt dudağımı emiyorum. Titremeye başladığında omzunu iterek onu ayağa kaldırıyorum ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. O kadar çok gülüyor ki ağlıyor.

"Vay anasını. Ne dinliyorsun sen?"

Öfkeyle göğsünü itiyorum. " çeneni."

Gözlerini siliyor ve elime uzanıyor. "İşyeri romantizmi mi?" İnledim.

"Bu konuda çok can sıkıcı olacaksın, değil mi?"

Dudaklarının bir tarafının yukarı doğru kıvrılması ihtiyacım olan tek cevap. "Hiç de değil. Ama belki daha sonra birlikte dinleyebiliriz. Fikir ediniz?"

"Hayır," diye tıslıyorum, çekiştiriyorum ama bileğimi onun elinden kurtaramıyorum.

Kıkırdarak banyoya doğru başını sallıyor. "Senin için banyo yaptım. Git rahatla... ya da sesli kitabını dinle. Benim yapmam gereken bazı işler var.

başını dışarı çıkar."

Kalbim biraz kırıldı. Keşke dışarı çıkmasaydık. Joe beni bu kadar heyecanlandırmışken ve Beckett karşımda *öyle* dururken, nasıl olur da evde kalmak istemem? Ama küçük bir gülümseme yapıştırıyorum ve bana yardım etmesine izin veriyorum. Ayağa kalktığımda bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Elini çeneme götürüp kaldırıyor ve beni öpüyor. Başta yumuşak ve nazikti ama hızla açlığa dönüştü. Şehvetle beslenen dillerimiz birbirine dolanıyor. Dudağımı son bir kez ısırıktan sonra geri çekiliyor. "Eğer öpüştüğün gibi sevişirsen, senden asla vazgeçmem."

Lanet olsun. Dizlerim titriyor ve midem bulanıyor. *Kitap sevgilileri hakkında yine ne diyordum?*

Jakuzideki su buharlaşıyor ve tek ışık duştakinden geliyor, loş, huzurlu bir aura yaratıyor. Tüm stresimi dışarı atarak aynadan uzaklaşıyorum ve soyunuyorum. Neden otel banyolarında hep her yöne bakan aynalar var? Kim duştayken kendini görmek ister ki? Ya da lanet olası tuvaletteyken?

Yemin ederim, bu nesil sadece kendine bakmayı seviyor.

Ben istemem. Ayna olmamasını tercih ederim, özellikle de soyunurken. Bazen kendimi hâlâ yirmi yaşında, dolgun göğüslü biri gibi hissediyorum, ama aşağıya doğru hızlıca bir bakış bunun doğru olmadığını teyit ediyor. Hiçbir zaman zayıf olmadım ama her zaman da bu kadar sarkık değildim.

Karnımdaki fazla deriyi çimdikleyerek uzun bir iç geçirme daha çektim.

Sonra Beckett'ın beni sesli kitabımı dinlerken yakaladığında yüzünde beliren ifadeyi düşününce homurdanıyorum. Adam resmen kıskanmıştı. Ateşli bir adam bulmuş olmam inanılır gibi değil. Gerçekten de onun gibi erkeklerin uğruna kavga edeceği türden bir kadın olduğumu mu düşünüyor?

Tanrım, hayal görüyor.

Nefes vererek küvete giriyorum ve ılık suyun altına batıyorum. Musluk düğmesini çevirerek biraz daha ekliyorum, sonra fiskiyeleri açıp gözlerimi kapatıyorum.

"Lanet olsun Livy. Corey Matthews sıfır vuruş yapmak üzere." Beckett telefonunu kaldırarak banyoya uçuyor. "Ve Miller büyük bir sma  vurdu."

"Gerçekten mi? Tanrım, bu adam çok iyi. New York'ta çok mutlu olması çok kötü."

Cortney Miller MLB'deki en iyi tutuculardan biri ve en hırçın atıcıları bile sakinle tirme yeteneğiyle tanınıyor. Damiano ile sürekli sidik yarı ına giren  u anki tutucumuz Clayton'ın aksine. Beni yanlış anlamayın, adam tam bir baş belası olabilir ama onu sakinle tirmek tutucunun i idir. Clayton bunun yerine yangına k r kle gitmeye meyilli.

Beckett küvetin kenarına yerleşerek, "Bir de bana sor," diye homurdanıyor. Dönüyor ve telefonunu tutuyor, böylece ikimiz de Matthews'un sahayı tekrar kurmasını izleyebiliyoruz ve... "Vuru !" Beckett bağırıyor.

Bana dönüyor, yüzünde her geçen gün daha fazla gördüğüm o kocaman g l msemelerden biri var. Gözlerimiz birle ti inde sanki bir ampul yanıyor ve aynı anda ikimiz de jetlerin yarattığı baloncukların altında çıplak olduğumu fark ediyoruz.

Suyun yüzeyini tarıyor ve dudaklarını yalıyor. "Banyonuzu b ld   m için özür dilerim." Sesi neredeyse bo uk çıkıyor.

Bir  ift lacivert atletik  ort giymiş rağmen hâlâ çıplak olan g  s n  incelemekten kendimi alamıyorum. G  s kaslarındaki siyah kıllar karnımda hafif bir alev tutu turuyor. Cezaya a  olduğum için, onun da çıplak olmasını dileyerek izini takip ediyorum.

"değil." Alt duda ımı kemirerek omuz silkiyorum.

Hareket dikkatini çekiyor ve bakışları suyun yüzeyine iniyor, orada istemeden g  slerime bir göz atıyorum. Telefonu fayans zemine çarpıyor ve bir an sonra eli saçlarımda ve ağzı benimkine çarpıyor. Kendini suyun üzerinde tutmayı ba arıırken bir şekilde beni kendine çekti.

Öpücük devam ediyor, çaresiz ve vaatlerle dolu. Dilinin her darbesi içimde yanan alevleri körüklüyor. Tanrım, eğer bu adam bu gece beni bo altmazsa, a layaca ım.

"Beckett," diye nefes alıyorum, a ırısı ısınmı ım. Belki sıcak sudan ve etrafımızda yükselen buhardan, ama daha çok onun sert  p c klerinden.

Başparma ıyla alt duda ımı  eki tiriyor ve gülümsüyor. "Evet, Livy?" "Ne yapıyoruz biz?" Sayıklayarak fısıldıyorum.

"Senin için anlatmamı ister misin?" Daha da yaklaşıyor, dudakları kula ımda geziniyor. "Eğer sana dokunmamı istemiyorsan, durmamı söyle."

Ona durmasını söyleyebileceğim bir dünya yok. "Bana dokunmanı istiyorum."

Yanağıma gülümsüyor. "Nereye?"

Zihnim tamamen boşalıyor. Küfürlü konuşan biri değilim; nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum.

"Kelimelerini kullan Livy," diyor viskiyle ıslatıldığına inanmaya başladığım o yumuşak sesiyle. "Yoksa benimkileri mi kullanayım?"

"Senin," diye .

Beckett'in karşılık veren kıkırdaması içimi titretiyor, tüylerim diken diken oluyor. "Yalvar Livy. Yalvarmana bayılıyorum."

Ona yalvarırken sesim titriyor. "Lütfen, Beckett."

Dudaklarını boynumda gezdiriyor ve omzumu ısıyor. "Tadın çok güzel. Seni yalayıp temizlemek için sabırsızlanıyorum. Bunu ister misin Livy? Dilimi kalçalarının arasında ister misin?" Elini suyun altına daldırana kadar parmakları kolumda geziniyor. Üst baldırımı avuçlayıp bir inilti çıkardığında neredeyse ölecektim. "Çok iyi hissediyorsun." Geri çekilip beni inceliyor, sanki her kirli kelimesine verdiğim tepkiyi görmek istiyormuş gibi. "Bu kalçaların başımı sıkmasını istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

Yeşil gözleri dürüstlükten başka bir şeyle dolu

değil. İstemek. İhtiyaç. Arzu.

Cevap olarak dudağıma ısıyorum ve ondan bir lanet çıkarıyorum.

"Siktir." Dudakları yine benimkilerin üzerinde, bir elini kalçalarımın arasına sokup iki parmağını yarığıma bastırırken beni sert bir öpücüğe daha boğuyor.

Jetler yüksekten ne yaptığını izlemek imkansız, ancak hareketlerini anlatma şekli hayal edebileceğim her türlü görselden daha ateşli.

"Çok mükemmel. Bu yumuşak amcığı parmaklarımla becermeme izin verecek misin Livy? Onları benim için sağlayacak mısın? Her tarafına boşalacak ve sonra seni yalayarak temizlememe izin verecek misin?"

Tanrım, bu adam sadece sözleriyle bile beni boşaltabilir. Bir parmağını dudaklarımın arasından geçirirken gözlerim geri kayıyor.

"Çok sıcak." İnliyor. "Çok mükemmel."

Başparmağı klitorisimin üzerindeyken, ikinci bir parmak eklemenden önce hafifçe daireler çiziyor. "Seni benim için hazırlamalıyım. Şu anda çok darsın. Sikimin orada nefes alacak yere ihtiyacı var."

Sırtımı kamburlaştırırken nefes nefese gülmeme engel olamıyorum. "Ne ego ama."

Tekrar omzumu ısıyor. "Kendine güven, Livy. Şimdi iyi bir kız ol ve elime boşal ki yıllardır açlığını çektiğim şeyi sonunda yiyebileyim."

Parmaklarıyla beni sikerken ve dilini ağzıma sokarken daireler durmuyor. Hareketleri daha hızlı, daha çılgınca oluyor, ta ki dudağını ısırp eline karşı kıvrana, karnımdaki sıcaklık uzuvlarımda patlayana kadar.

"Siktir, bebeğim, evet," diye mırıldanıyorum.

Aşağı inip tekrar ona odaklandığımda Beckett dudaklarımı yalıyor ve elini sabit tutuyor, gözleri lazer gibi bana odaklanmış. "Bana ikinci kez böyle sesleniyorsun."

Nefes nefese, ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Bebeğim. Bana bebek dedin Livy. Kocana aşık mı oluyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başka tarafa bakarak onu itiyorum ama o bırakmayı reddediyor.

Parmakları içimdeyken orada tutuyor ve boşdaki eliyle çenemi eğerek ona bakmaya zorluyor. "Bana kocana aşık olduğunu söyle... lütfen?"

Yüz ifadesi çok içten. Arzulama arzusu iyi anladığım bir kavram. Ama anlamasam bile, ben yalancı değilim. Ona söyleyebileceğim tek şey gerçek. "Evet... kocam kesinlikle bana karşı büyüyor."

Gülümsemesi genişliyor, sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor, sanki beni öpmeden duramıyormuş gibi. "Öyle mi?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Bu iyi, çünkü karıma takıntının da ötesindeyim."

Sonra uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Hangi oyunu oynadığımızı bilmiyorum ve buraya nasıl geldiğimizi de bilmiyorum ama şu anda bunun için endişelenecek enerjiyi toplayamıyorum. Orgazm beni sadece onun için daha aç hale getirdi.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Eğer karına bu kadar takıntılıysan, bana göster."

T Bu kadına yapmak istediğim şeyler. Ona ne kadar takıntılı olduğumu göstermemi mi istiyor? Buna hazır olduğundan emin değilim. Ama sikim o kadar sert onun için ağlıyor ve eğer benden ne kadar çekici olduğuma dair kanıt istiyorsa

o zaman bu fırsatı boşa harcamayacağım.

"Kurulanın. Yatağın üzerinde dört ayak üzerinde durmanı istiyorum. Kışın havada Livy, beni bekliyorsun."

Gözbebekleri sönmüş bir halde dudaklarını yalıyor. "Tamam."

Bir elimi uzatarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve benden saklanmaya çalışır gibi hemen kendi içine kıvrıldığında, oflayıp lavabonun altındaki yığından bir havlu kapıyorum. Onu havluya sarıyorum ve sikimin uzunluğunu, sertliğini hissedebilmesi için kendime doğru çekiyorum.

"Vücudunun bana yaptığı şey bu," diye fısıldıyorum, kışını avuçlayıp onu kendime doğru daha sıkı çekerek. "Ben asla aklımı kaybetmem. Ben

yaptığım her şeyde kontrollüyüm. Günüm -hatta hayatım- titizlikle planlanır." Etini sıkıyorum. "Ama sen... öyle bir hale getiriyorsun ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bu kış, bu vücut, her bir santimin beni acıtıyor. Sahip olma duygusuyla beni çıldırtıyor. Seninle ilgilendiğini düşündüğüm için telefonunda düzgün sesli bir adamı neredeyse dövüyordum."

Kıkırdıyor. "Adı Joe Arden ve onu kıskanmalısınız. O bir çok baygın."

Arkama dönüp kaşlarımı çatıyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Kıçımı tutuyor ve beni daha yakına çekiyor. "Ama sen daha baygınsın."

Hırlıyorum ve omzunu ısıyorum. ısırmadan, işaretlemeden duramıyorum. Sanki bir hayvanım ve ona olan ihtiyacım bastırılmıyor. *Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.* Göğsümde atmaya devam eden tek şey bu.

Bileğini kavrayarak elini göğsüme götürüyorum ve ritmi hissetmesine izin veriyorum. "Bana yaptığın tek şey bu değil," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı ona doğru sürüyorum. "Kalbim senin için atıyor Livy. Senin için deliriyorum."

İfadesi yumuşuyor, sözlerimin doğruluğunun kanıtı olarak elimin onunkinin üzerinde yayılma şekline odaklanıyor.

Geri alamayacağım bir şey söylemenin eşiğindeyken bana şeytani bir sırıtış sunuyor. "Çok uzun sürmesin, bebeğim." Dudaklarımı okşuyor ve aceleyle banyodan çıkıyor.

Zihnimin onun gerçek duygularımızdan kaçtığı gerçeğine odaklanmasına izin vermiyorum, çünkü karım dört ayak üzerine kalkmak üzere ve ben o çıplak kışı görmek için *yıllarca* bekledim.

Öğleden sonra güneşi, yatağın üzerine tünemiş beni bekleyen güzel karımı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyor. Yumruğumu ağzıma götürüyorum ve ısıyorum. "Kahretsin... bu kış mükemmel," diye mırıldanıyorum. O kadar büyük ve yuvarlak ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Dilimi genişliğinde gezdirmek istiyorum. Yoğurmak ve sıkmak. Başka birinin yaklaşmasına izin verdiği için onu tokatlamak. Bu kışa sahip olmak istiyorum. Ve bir gün, dürüst olalım, onu becermek istiyorum.

Liv ileri geri kıpırdanıyor, benim yerime karar veriyor. Lanet olsun, ona olan ihtiyacım doymak bilmiyor. Arkasından yaklaşıp bir kalçasını kavriyorum ve boştaki elimi sağ yanağında daire çizecek şekilde gezdiriyorum. İyice okşadıktan sonra geri çekiliyor ve hafifçe vuruyorum. İnlediğinde, zaten sıcak olan kanım kaynıyor ve aletim zonkluyor.

"Hoşuna gitti mi Livy?" Cevabından cesaret alarak soruyorum. "Kocan için teşhir edilmek hoşuna mı gidiyor?"

Yüzü çarşaflara gömülüyken boğuk bir "hayır... evet... belki" sesi çıkarır. Ona tekrar vuruyorum, bu sefer biraz daha sert. İnliyor. "Lütfen."

Yüzüm bacaklarının arasına gelene kadar alçalıyorum, dudaklarının arasındaki bir çizgiyi yalıyorum. Vay anasını, çok lezzetli. Dilimin altında kıvranıyor, ama kalçalarını sabit tutuyorum ve tekrar içeri dalıyorum, sonra dışarı, onu dilimle beceriyorum.

Nefes nefese, "Evet, bebeğim, tam orası." diyor. *Siktir*. Bu evcil hayvan ismi beni mahvetti. Hayatımda hiç kimsenin bebeği olmak istemedim ama Liv'in dudaklarında, yalvarırken, nefes nefese kalırken ve benim için yalvarırken, bundan daha iyi bir ses olamaz. Bu kadının bebeği olmak için yapabileceklerimin sınırı yok.

"Lütfen Beckett, sik beni." Yine bana karşı kasıldı.

Ama onu sabit tutuyorum ve dik duruyorum. "Bu amı yemek için yıllarca bekledim, seni tatmak için yıllarca. Sen bayılmaya hazır olana kadar bunu yapacağım. Bu gerçekleşmeden önce kaç orgazmı kaldırabileceğini düşünüyorsun?"

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Taşak satıcısı."

Karanlık bir kıkırdamayla kendimi ona sürtüyorum. "İstediğin bu mu?"

Dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor.

"Kımıldama," diye bağırdım. Çabucak şortumu sıyırdım. Serbest kaldığında, sikim sert ve ağır bir şekilde aramızda sallanıyor. O izlerken iyice çekiştiriyorum, tepkisini kontrol edemiyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Gözleri hala bendeysen, tabanını kavriyorum ve amına sertçe vuruyorum.

Nefes nefese kalıyor ve beni ıslaklıkla kaplıyor, benim için fişkırıyor. "Aferin kızıma." Tekrar çömelip derin bir nefes alıyorum ve her lezzetli damlayı yalıyorum. "Tekrar yapabilir miyim?"

"Evet, lütfen." Kelimeleri boğuk, neredeyse acı çekiyor, çok muhtaç.

Kıçını iyice okşadıktan sonra elimi hızla aşağı indiriyorum. Çıtırtı sessiz odada yankılanıyor ve teni neredeyse anında kızarıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, ben tekrar sikimle amına şaplak atıyor, sonra da arzusunu yalıyordum.

Kıçıcı ve amı arasında dönüşümlü olarak bu şaplak ve tokatlamaya devam ediyoruz. Daha klitorisine bile dokunmamıştım ama en hafif dokunuşlarda bile ağlamaya ve titremeye başlamıştı. Sanki hayatı boyunca bunu bekliyormuş gibi.

"Lütfen, , lütfen," diye mırıldanıyor, sikim dudaklarına bir daha temas ettiğinde kasılıyor.

Çok sıcak ve onun tadı için çaresiz, dilimi onun içine kaydırıyorum. Allah kahretsin. Amcığı dilimin etrafında titreşirken neredeyse bayılacaktım. Ama bu onun için yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacı var.

Bir elimle kıcını okşarken, parmaklarımı dudaklarının arasından geçirerek onu kendime doğru açıyorum. Sonra bir parmağımı içeri kaydırıp kıvrıyorum, böylece G noktasına masaj yapabiliyorum. "Benim için fişkırmanı istiyorum Livy. Yüzümün her tarafına boşalmanı istiyorum. O zaman ve ancak o zaman sana bu horozu vereceğim. Bunu benim için yapabilir misin? Beni ıslatabilir misin?"

Elimi ve yüzümü sikerken kıcı havada kıvranıyor. Her saniyesine bayılıyorum. Sikim bu noktada ağlıyor, onun sıcak amcığı için yalvarıyor. Onu daha sert, daha hızlı çalıştırıyorum ve üçüncü orgazmında çığlık attığında, horozum beklentiyle spazm geçiriyor. Kulaklarımda nabız , onun altına kayıyorum, kalçalarını tutuyorum, böylece kıvranamaz. Pozisyonumu aldığım da klitorisini sertçe emiyorum ve onu yüzüme binmeye zorluyorum. Orgazmına kendini kaptıran Liv geri çekilmeye çalışmıyor. Yüzümü ıslatmaktan ve üstümde çırpınmaktan başka bir şey yapmıyor, bana tam olarak ona yalvardığım şeyi veriyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağılıyor.

Söz verdiğim gibi onu yalayarak temizledim ve kalçalarını sıktım.

Bir hışımla kendini bir tarafa atıyor, böylece sırt üstü yatıyor, kolları ve bacakları yayılıyor. Bir elimi iki yanındaki şilteye koyarak vücuduna sürünüyorum ve yakıcı bir öpücükle ağzını alıyorum. Tadım onunki gibi olmasına rağmen geri çekilmiyor. Hayır, öpücüğün içinde inliyor.

"Bu..." diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Harikaydın Livy." Ne kadar muhteşem görüldüğünü, teninin kızardığını ve gözlerinin arzuyla parladığını görmek için üzerinde duruyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Dudağını ısıırıyor. "İyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

"Bu bir iyilik değildi," diye homurdandım. "Bu bir lezzetti. Seni bütün gün yiyebilir ve hiç yorulmayabilirim." Dudaklarını ısıırıyorum, sonra çıplak vücudunu inceliyorum, henüz dikkatimi vermediğim iri göğüslerine bakıyorum. "Kahretsin, bunlar harika." Aşağı iniyorum ve bir meme ucunu torna ederken diğerinin etrafında daireler çiziyorum. "Göğüslerinin ne kadar harika olduğu hakkında bir fikrin var mı?" İkisini de sıkıyorum ve ona bakıyorum.

Yüz ifadesini göremeyeyim diye başını yana eğiyor.

Başparmağımla bir meme ucunu kavrayıp biraz geri çekiyorum. "Bana bak Livy. Sana ne kadar takıntılı olduğuma bak."

Kahverengi gözleri benimkileri buluyor ve usulca gülümsüyor. "Ben sadece..."

"Mükemmel," diye bitiriyorum, kalçalarımı onunkilerin arasına sokana kadar indiriyorum. "Çok güzel. Lezzetli. Daha da devam edebilirim."

Hafifçe gülüyor ama sesi biraz tereddütlü çıkıyor. "Böyle şeyler söyleyip durmana gerek yok. Seni her şekilde becereceğim."

Yaptığı yorum ciğerlerimin sıkışmasına neden oldu. Bana ne yaptığını nasıl görmez?

"Bunları söylemek zorundayım. Sen benim karımsın." Memesini biraz fazla kuvvetle sıkıyorum ve o da inliyor. "Tapılmayı hak ediyorsun Livy." Geri çekilip etini okşuyorum. "Ben sadece bunu yapma onuruna erişen şanslı bir piçim. Aslında bunları söylemeden edemiyorum, çünkü böyle hissediyorum. Sana bakıyorum ve Tanrım, Liv, lanet olası bir hayvana dönüşüyorum. Sana sahip olmalıyım."

"Beckett," diye bağılıyor, sıcak, sırlıslıkla amını sikime sürtmeye başlamıştı bile. Yine çok muhtaç.

"Evet, karıcığım? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" "Sikin. Sikine ihtiyacım var."

Dudaklarındaki o müstehcen sözcüklerin sesi... Kahretsin, mükemmel.

"Prezervatif," diye homurdanıyorum, sıcaklığının beni sarmalamasıyla kendimden geçiyorum.

dudaklarının arasında.

Bana tekrar sürtünüyor. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve kontrolden geçtim. Ya sen?" Sözleri nefes nefese geliyor, bu sadece şehvetin konuşması mı diye merak etmeme neden oluyor.

"Gözlerini aç Livy. Bana bak." İtaat ediyor, altımda hareketsiz kalıyor.

"Hiç kimsenin içinde çıplak kalmadım... Ama seninle bunu istiyorum... ama *sadece* sen istersen."

Başka bir kadına hiç bu kadar güvenmemiştim. Başka bir kadına beni tuzağa düşürme fırsatı vermedim. Kimseyle çocuk sahibi olma riskini göze almadım. Ama Liv'le? Lanet olsun, fırsat verilse muhtemelen tuzağa düşüren ben olurum.

Sıcak avucunu yanağıma bastırarak başparmağını dudaklarıma sürüyor. "Beni çıplak becer, Beckett. Ne istersen al. Seninim."

Bu sözler üzerine kontrolümün son parçası da kırıldı. Aramıza uzanıyorum ve sikimi onun girişine yönlendiriyorum. Düzgün bir hamleyle, her bir inç olarak içine itiyorum. Onun amının sikimi emmesini izlemiyorum.

Hayır, odağım onun yüzünde. Gözlerinin bulanıklaşmasına. Dişlerinin dolgun alt dudagına nasıl battığına. Aramızda titreşen yumuşak inilti ve adımı bir duaymış gibi soluk soluğa . "Beckett." Aramızda fısıltıdan başka bir şey yok.

Kendimi durduramayıp aşağıya iniyorum ve dudaklarını avuçluyorum, bu sırada sıcak amcığı beni sıkıyor, derinliklerine ulaştığımda sabit duruyor, beni sımsıkı sarmış olmasının keyfini çıkarıyorum. Dudakları, lanet olası amı, ama hepsinden öte, kalbi. Onu hissediyorum, aramızdaki bu anın her zerresini hissediyorum, kalbim onunkiyle aynı ritimde çarpıyor.

Ve sonra, çok uzun zamandır dilimin ucunda olan kelimeleri söylemeden önce, hareket ediyorum. Kollarımın üzerinde doğrulup çekiliyorum ve tekrar içine giriyorum. Küçük nefes alışları öpücüklerimin arasında kayboluyor.

Kollarını boynuma doluyor ve göğüs göğüse gelene kadar beni kendine çekiyor, ona her vurduğumda göğüsleri altımda zıplıyor.

"Çok mükemmel. Çok iyi," diye mırıldanıyorum hareketlerimizle eş zamanlı olarak.

Kelimelerimiz homurtular ve nefesler arasında kayboluyor. Çok geçmeden, taşaklarımdaki belirgin çekilme yaklaşan boşalmamı işaret ediyor. "Boşalacağım. Seni bir kez daha boşaltmama izin ver." Bir eli benimkini kavırken, onu aramıza sokuyorum ama o geri çekiliyor, kıcımı kavırıyor ve beni yaklaştırmaya zorluyor.

"Sadece seni bana karşı hissetmek istiyorum. Lütfen," diye yalvarıyor.

"Senin için her şeyi yaparım." Durmuyorum ama hareketlerimi sınırlıyorum. İtişlerim artık kısa. Beni yakın istiyor, ben de öyle kalıyorum. "Nereye istiyorsun Livy?"

Dudağını ısıırıyor, gözleri geniş ve arzuyla dolu, ama cevap vermiyor.

Dudaklarımı bastırarak onu derinden öpüyorum. "Tereddüt etme. Sadece nereye boşalmamı istediğini söyle. Yüzüne mi?"

Burnunu kaşdı ve ben de gülmekten kendimi alamadım. Bu bir hayır demek. "Ağzın mı?" Dudaklarını yalıyorum.

Bana karşı iç geçiriyor ve sonunda fısıldıyor, "Amıma."

Düşündükçe sikim kabarıyor. Sikeyim. Çekiyorum ve aletimi bir saniyeliğine boğuyorum, orgazmımı geri tutuyorum, böylece şu anda nasıl görüldüğünü ezberleyebiliyorum.

Liv'in tüm dikkati bana odaklanmış durumda. Cildini boyamamı beklerken yüz ifadesi o kadar sabırlı, o kadar güven dolu ki. Parlıyor, dudakları kabarık, yanakları pembe.

"Çok güzel amına koyayım," diye fısıldıyorum sikimi amına vururken. Onun karşılık veren nefesi beni teşvik ediyor, bu yüzden tekrar tokatlıyorum. Onu tekrar uçurumun kenarına fırlatmak için gereken tek şey bu, vücudu çırpınıyor ve beni de onunla birlikte götürüyor. Orgazmım onu ele geçiriyor ve şişmiş klitorisini kaplayan uzun fişkirmalarla boşalıyorum.

Karşı koyamadığım için, iki parmağımı içine sokuyorum, parmaklarımı sıkıp son bir kez boşalana kadar aç veriyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor yüksekte inerken.

"Daha yeni başlıyorum Livy," diye mırıldanıyorum onu usulca öperken.
"Daha yeni başlıyorum."

"Fuckers."

"Ne var Yanlış, bebek?" Burada Hayır durdurmak ve yol Sevgi sözcükleri dilimden dökölüyor.

Beckett telefonunu yatağın üzerine atıyor ve beni kendine çekerek başını boynumun kıvrımına bırakıyor.

"Bana böyle seslenmene bayılıyorum." Hassas etimi ısıyor. Adam beni işaretlemekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Ve göğüslerime doyamıyor. "Bunları seviyorum." Homurdanarak sıkıyor ve yoğuruyor, beni neyin tahrik ettiğini çoktan anlamış.

Ağzımdan kaçan iniltiyi durdurmak mümkün değil ama daha fazla dayanabileceğimden de emin değilim. Hayatımın tartışmasız en iyi seksinden sonra Beckett beni duşa sürükledi ve yıkadı, ardından beşinci orgazmımı yaşattı. Daha sonra saçlarımı yıkadı, beni havluya sardı ve kuruladı.

ve beni son bir saattir yattığımız yatağa geri götürdü. Güneş gökyüzünden kayboldu. Bana dokunmayı bırakmazsa akşam yemeğine geç kalacağız. O kadar endişelendiğimden değil. Gerçi açlıktan ölüyorum.

"Beckett."

"Evet, karıcığım?" diye mırıldanıyor, elini karnımın üzerinde gezdirene kadar aşağı kaydırıyor.

Karnımın dışarı fırladığını bir şekilde hissetmemesini umarak içime çekiyorum. Adam bana başka yerlerden dokunmaya kararlı görünüyor ve durmuyor. Bacaklarımın arasına uzanıyor ve beni avuçluyor, bunun yeni favori bağımlılığı olduğu hakkında inliyor ve ben tüm güvensizliklerimi unutuyorum.

"Seni üzen mesaj neydi?" Nefes nefese sordum. Eğer onun dikkatini görevinden uzaklaştırmazsam, odadan asla çıkamayacağız.

Beckett boynuma doğru kıkırdıyor. "Bakmaktan çekinme." "Telefonuna bakmamı mı istiyorsun?"

Bir parmağını içime daldırıp inliyor. "Benim olan senindir." "Beckett," diye homurdanıyorum.

Drake telefonuna bakmama *asla* izin vermezdi -muhtemelen bu bir işaret olmalıydı- ama Beckett'ın dikkatinin dağılmasından şu anda yararlanmayacağım.

"Livy, senden sakladığım hiçbir şey yok dediğimde ciddiym. Muhtemelen hakkımda herkesten daha çok şey biliyorsun. Kardeşlerim de dahil. Bulabileceğin ve beni endişelendirecek hiçbir şey yok."

Pes ederek telefonuna uzanıyorum ve son sıkıntısını okurken kahkahalarımı tutamıyorum.

Aiden: Akşam yemeği saat kaçta?

Gavin: 7.

Harika, atıştırmak için zamanım var. Brooks:

Saat 6. Gerçekten akşam yemeğini

bekleyemiyor musun?

Senin atıştırmalık anlayışın lanet bir çizburger. Şu anda çizburger yeme, Aiden.

Siktir git, ben büyüyen bir çocuğum. Hepimiz ön büroda çalışamayız. Bazılarımız arenaları satarak bu aile işini ayakta tutmak zorunda.

Brooks: LOL

Göt herif. Pisliklerden bahsetmişken, Beckett, orada mısın?

Hayır, karısıyla vakit geçiriyor. Brooks: Aferin sana

Beckett. Liv'e selamımızı söyle. Balayı süütünün tadını
mı çıkarıyorsun?

Bekle, balayı süütinde misin? Çatı katında kaldığını sanıyordum.
Gavin, eğer sen çatı katındaysan, neden Rivers'la aynı odayı
paylaşıyorum?

Brooks diğer yatak odasını kullanıyor. Bir şeyler atıştırmayı
planlamıyor muydun?

Siktir git. Nasıl oluyor da Brooks'un kendine ait bir odası oluyor?

Onu daha çok seviyorum.

Brooks: LOL.

Aiden: Yarın ceplerinizi dolduracak puanları toplarken bunu
hatırlayacağım.

Senin de cebini dolduruyorlar, göt herif.

Yemeğe gelmiyoruz. İyi geceler.

BECKETT SOHBETTEN AYRILDI.

AIDEN BECKETT'I SOHBETE EKLEDİ.

WTF adamım?! Bir karın var ve şimdi de bizim için fazla mı iyisin?

Brooks: O her zaman senin için fazla iyiydi.

Gavin: LOL

Siktir git. Rivers'la yemeğe gidiyorum.

Gülerek Beckett'ın telefonunu yatağın üzerine fırlatıyorum ve onunla
yüzleşiyorum. "Kardeşlerin delirmiş. Hep böyle midirler?" Elbette, yıllardır
tanıyorum ama benim yanımda çok daha sakinler. Birbirleriyle konuşurken
kişilikleri gerçekten parlıyor.

Beckett homurdanıyor. "Evet."

"Neden yemeğe gitmiyoruz?" Midem guruldamak için o anı seçti. O et
lokantasını dört gözle bekliyordum.

Beckett kıcımlı avuçluyor ve sıkıyor. "Çünkü seni paylaşmaktan yoruldum.
Bu gece seninle ve benimle ilgili. Bugün Cuma. Kurallarımız var Bayan
Langfield." Gülümsüyorum. "Evet, mesela PDA yok, öpüşmek yok,
çizgileri aşmak yok."

Dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştiriyor. "Siktir et senin kurallarını.
Benimkiler daha iyi. Cuma geceleri yatağında her zaman çıplak olmalısın.
Akşam yemeği sadece ikimizden oluşur ve ardından her zaman birden fazla
orgazm gelir."

Boynumu yalayıp göğüslerime doğru ilerlerken inliyorum. "Yani, bunlar korkunç kurallar değil..." Nefes nefese kaldım. "Ama revizyonları gözden geçirmesi için avukatıma ihtiyacım olacak."

"Medusa'yı siktir et. Beni engelleyecek."

Bir kahkaha attım. "İyi, ama yedikten sonra beni besleyeceksin."

Beckett sırtıyor. "Biz Langfield'lar atıştırmalıklarımızı severiz."

ODA SERVİSİ GELDİĞİNDE, çizburgerlerin, süslü şampanyaların ve kanepede oturup saatlerce konuşmanın tadını çıkarıyoruz. Bir elini kucağına stratejik olarak yerleştirdiği kalçama koymuş, başını yastığa yaslamış beni izliyor.

"Bana kardeşlerinizle büyümenizden biraz daha bahsedin. Beyzbolla ilgilenen bir tek sen varsın, neden?"

Beckett iç geçirir. "Beni yanlış anlama, hokeyi seviyorum. Ama bilmiyorum." Uzaklarda bir yere gitmiş gibi yanımdan geçip gidiyor. "Beyzbolla ilgili bir şey var, biliyor musun? Stadyum, koku."

Burnumu kıvırıyorum. "Sanırım sosisli seviyorsan."

Kalçamı sıkıyor. "Lang Field sosisli sandviç gibi kokmuyor."

Evet, Boston Revolutionaries'in oynadığı stadyumun adı gerçekten de bu. Aile ne kadar harika olsa da Langfield'lar *biraz* egoist.

Omuz silkiyorum. "Sen ne dersen o. Devam et."

"Topla buluştuğunda sopanın çıkardığı ses. Tüm stadyumun topun yakalanıp yakalanmayacağını görmek için beklediği o sessizlik..." Beckett elini kaldırıp havaya doğru itiyor, sesi sanki havada vızıldayan bir topu taklit ediyormuş gibi fısıltıyla yumuşaklaşıyor, "büyük bir smaç olacak."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. "Seni seviyorum." Elini tekrar bacağıma atarak bana göz kırpmıyor.

"Üniversitede oynadın mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Ben her zaman işin daha çok iş kısmıyla ilgilendim. Kardeşlerimin hepsi hokey oynadı. Gavin profesyonel olarak başarılı olmadı ama o da benim gibi işin iş kısmını seviyordu. Ama aynı zamanda

oyunu biliyor. İstese koçluk yapabilir; işe aldığımız çoğu daha fazla şey biliyor."

"İlginç."

"Ama Brooks? Onu patenleriyle izlemek?" Sessiz bir huşu içinde başını sallıyor. "İlk günden beri onun harika olacağını biliyordum. Aiden'la yaşları çok yakın olduğundan ve Aiden da Brooks'un yaptığı her şeyi yapmak istediğinden, paten kayarken onu takip etmesi sürpriz olmadı."

"Tanrım, annen uyanık olduğu her anı çocukların oyunlarından birinde geçiriyor olmalı." Bunu düşünmek bile başımı döndürüyor. Umarım çocuklarım spor yapmazlar; ev ödevleri ve kaydolmam gereken Zumba dersinin üzerine bir de iş ve bu sorumlulukla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Beckett derin bir nefes verir. "Dürüst olmak gerekirse, pek fazla maça gitmediler. Babam için müşterileri eğlendirmekle ya da onunla seyahat etmekle meşguldü." Omuz silkiyor. "Ama Gavin ve ben orada olduğumuzdan emin olduk. İkimizin arasında, çocukların her zaman onları destekleyen birileri vardı."

Bu düşünce göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Sen gerçekten iyi bir kardeşsin."

Çenesini kaldırıyor ve gülüyor. "Bunu Aiden'a söyle. Hâlâ yemeğe gelmememle ilgili şikâyetlerle telefonumu patlatıyor."

Midemde küçük bir suçluluk düğümü oluşuyor. Ellerimi kucağımda sıkarak onu inceliyorum. "Gidip onlarla tanışabilirsin. Benimle oturmana gerek yok. Biliyorum biz sadece-" Cümlemi bitiremiyorum çünkü ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. İş arkadaşı mı? Arkadaş mı? Sahte karı koca mı? Birlikte yatmadan önce bu şeyi kategorize etmek çok daha kolaydı.

Hayır, bu tam olarak doğru değil. Beni ilk öptüğünden beri işler yavaş yavaş değişiyor. Belki ondan da önce. Ama bu geceden sonra ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, şimdiden biteceği günden korktuğum. "Biz sıradan bir şey değiliz," diyor Beckett, ses tonu sert. Gözleri bana kilitlenmişken kendini durduruyor ve derin bir nefes alıyor. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak. "Onları Salı günü göreceğim. Jay Paris'ten geliyor ve maça gidiyoruz. Metros'la oynuyoruz, o yüzden Jamie de geliyor. kasabaya da."

"Evet, bunu . Bu büyük bir seri."

Beckett çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Evet, eğer Clayton kendine çeki düzen vermezse, topa takımdaki diğer oyuncularından daha iyi vurması umurumda değil, onu kenara alıyorum."

"Onu yedekleyemezsin." Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sen koç değilsin."

Kaşları çatık, bana bakıyor. "İzle beni."

Ona gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum, bu da beni gıdıklamasına neden oluyor. Bir de baktım ki, ona sarılmışım ve bir elini yanağıma bastırmış. "Peki ya sen Livy? Büyürken nasıl olduğunu anlat bana."

"Anlatacak pek bir şey yok." Omuz silkiyorum. "Sanırım tipik bir kızdım. Ağabeyim benim kahramanımdı, annem canını dişine takarak çalışırdı ve babamız da ortalarda yoktu."

Beckett başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, ifadesi sıcağı. "Zor olmuş olmalı."

"Kolay değildi," diye itiraf ediyorum. "Ama başardık. Annem her zaman gelenin fazlasını yaptı. Ağabeyim de öyle. Evine sana kötü davrandığını biliyorum ama hayatını beni koruyarak geçirdi. Ve aynı rolü çocuklarım için de üstlendi. Drake'i hiç sevmedi." Acı bir kahkaha attım. "Onu dinlemeliydim."

Beckett, "Ama o zaman çocuklarınız olmazdı," diye belirtiyor.

"Doğru." Çenemi indiriyorum, göğsüm onları düşündükçe gurur ve özlemle birazcık ağrıyor. "Ve her ne kadar çok çalışsalar da, onlar benim her şeyim."

"Harikalar Livy. Onlarla harika bir iş çıkarmışsın."

İltifatları kabul etmekte her zaman zorlanmışımdır ama söz konusu bebeklerim olunca daha kolay oluyor. "Teşekkür ederim. Pazarlık ettiğinden çok daha fazlası olduklarını biliyorum-"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Paket anlaşıyor. Ve ben paketi beğendim. Bir alana iki bedava gibi."

Gülüyorum. "Daha çok bire on bir gibi. Çatı katına dönmek için can atıyor olmalısın."

Beckett omuzlarımı kavırıyor, yeşil gözleri gözlerimi tutuyor ve dudaklarımız birbirine bir nefes mesafeye gelene kadar beni aşağı çekiyor. "Biraz bile özlemiyorum."

Son boşluğu da kapatarak onu öpüyorum. Uzun, yavaş ve durgun. Bu gecenin her yönü, söylediği her kelime, yaptığı her hareket fazlasıyla mükemmel. Sadece bu gece için, geleceğin ne getireceğini düşünmek istemiyorum. Sadece tadını çıkarmak istiyorum.

Dylan: Kablo çalışmayı durdurdu

Shayla: Bu kablonun ne olduğu...

Kırmızı olanı kesmemeni söylemiştim Delia:

Bunun için evi suçlayamazsın.

Shayla: Liv, ne zaman döneceksin? Beckett'a ihtiyacımız var.

Kesinlikle HAYIR!

Hgtv izlemek istedim. Planlarım vardı.

Shayla: LOL. Delia muhtemelen kabloyu kesti çünkü bu evde herhangi bir şeyi kendin yapman fikri onu çok korkutuyor.

Yarın tekrar geleceğiz. Eve dönerken yeni bir kablo alabileceğimizi söyledi.

Kendin yap diye bir şey olmayacak! Hanımlar, bir şeyleri tamir etmek için bir erkeğe ihtiyacımız yok. Gidip lanet bir kablo alacağım.

S Başımı sallayarak telefonumu yanımdaki yere bırakıyorum ve elimdeki işe geri dönüyorum: lanet olası bir çift topuklu ayakkabı bulmak.

Şaka yapıyor olmalısın. Omzumun üzerinden bir ayakkabı fırlattım. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Eşleşen bir çift istemek çok mu fazla? Görünüşe bakılırsa, uçakta giydiğim deri botlar sahip olduğum tek tam takım. Vegas'ta bir beyzbol maçında gülünç görünecek deri botlar.

Bir iniltiyle bavulumun önünde yere yığılıyorum.

"Burada neler oluyor böyle?" Beckett koyu mavi bir kot pantolon ve Revs forması giymiş, kahverengi saçları mükemmel bir şekilde dağılmış bir halde banyodan çıkıyor.

Bugün onunla maça gidemem. O çok güzel.

Yerdeki giysi ve ayakkabı yığınının göstererek iç geçiriyorum. "Hiç uygun ayakkabım yok. Maça kendin gitmek zorunda kalacaksın. Ben burada kalacağım ve acil durumlar için bana ihtiyacın olursa telefonumu yakınında tutacağım."

Beckett şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak üzerimde geziniyor. "Ne?"

Bir nefes veriyorum ve ona bakıyorum. "İşimi buradan da yapabilirim. Zaten bana orada ihtiyacınız yok. Bariz olanı belirtmek istemiyorum, çünkü iş güvenliği ve her şey, ama işimin çoğunu telefonumdan yapabilirim. Burada olmama gerçekten gerek yok."

Sesli bir şekilde yutkunuyor, yüzünü tavana doğru eğiyor ve uzun bir nefes veriyor, sanki bana kızmış gibi. Şu anda onu suçladığımdan emin değilim. Kendi dağınıklığının ortasında yatıyorum, ayakkabılarımı ararken ter içinde kaldığım için saçlarım yüzüme yapışmış durumda ve maç için hala üstümü değiştirmedim çünkü bir elbise giymeyi planlamıştım ve önce kırılganlığını istemiyordum. sadece otel tarafından verilen ve bana tam olarak uymayan waffle örgülü bir bornoz var. Tek beden herkese uyarmış, kıcımın kenarı.

çömeliyor, dirseklerini bacaklarına dayıyor ve ellerini önünde kavuşturuyor. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Sert bir iç geçirdi. "Oyunlarda sana *ihtiyacım* yok; seni orada *istiyorum*."

Kaşlarımı çatıyorum, göğsümde bir tedirginlik belirliyor. "Doğru, çünkü her oyunda olmak istiyorsun. Kontrol sorunun var."

Gülerek kıcının üzerine düşüyor. "Hayır Livy, seni bu hafta sonu maça davet etmedim çünkü çalışmana ihtiyacım var. Maça karım olarak gitmeni istiyorum. *Sahibinin karısı* olarak orada olacaksın."

Hassiktir. Doğru. Anlaşmanın bana düşen kısmı. Karı koca fotoğrafları.

"Ayakkabım yok," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi yere, iki ayağımın arasına veriyorum.

Biz.

Beckett ayağa kalktı ve ellerini bana doğru uzattı. beni ayağa kaldırdı. "Masanın altında tuttuklarını aldım; yanımda taşıyorum. Bana bir saniye ver." Dolabın içinde kayboluyor ve tekrar ortaya çıktığında siyah topuklu ayakkabılarım parmaklarının arasından sarkıyor.

"Ha?"

Onları bana uzatarak bir omzunu kaldırdı. "Dolabında sana uyan tek bir çift bile yok. Devil Spawn ya da Shining Twins'in neyin peşinde olduğundan emin değilim ama senin bavuluna da girmiş olabilirler diye bunları getirdim."

"Masamın altından ayakkabılarımı mı aldın?"

Şaşkınlığımı anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. Ama cidden, onunki gibi yoğun bir programı olan bir adam benim için fazladan çift ayakkabı almayı nasıl hatırlıyor? Her şeye rağmen sadece kendini düşünen bir adam. En azından ben hep böyle düşünürdüm. Ama her gün, onun herkesten daha fazla önemseydiğini biraz daha anlıyorum. Ve konu ben olduğumda, herkesin gördüğünden daha fazlasını görüyor.

Banyoya doğru başını sallıyor. "Orada sana uygun bir forma bıraktım."

Kaşlarımı çatattığımda gözlerini deviriyor.

"Muhtemelen bir elbise giyeceğini biliyorum. Seni hiç kot pantolon giyerken gördüğümü sanmıyorum. Ama belki üzerine forma giyebilirsin?"

"Elbisemin üzerine bir forma mı?"

Bana neredeyse karşı konulmaz bir sırtış fırlatıyor. "Lütfen mi? Benim için.

Birlikte iyi görüneceğiz."

Doğru. Fotoğraflarla. Bu evliliği dünyaya satmalıyız. Omuzlarımı düşürüp, teslimiyet içinde iç çekiyorum. Bir söz verdim ve asla sözümünden dönmem. Keşke bunu forma yerine elbiseyle yapabilseydim. Benim gibi büyük göğüslü ve göbekli bir kadın için daha az gurur verici bir şey olamaz.

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye kararlı bir şekilde bavulumdan Spanx'ımı ve siyah elbisemi alıp üstümü değiştirmek için banyoya gidiyorum.

Duşun yanındaki kancada birkaç forma asılı. Yakından incelendiğinde tasarımlarının aynı olduğu görölüyor. Tek fark boyutları. Kalp atışlarım hızlanıyor ve gözlerim doluyor.

Bu adam neden bu kadar düşünceli? Gerçekten her şeyi düşünüyor.

Elbisemi giydikten sonra, muhtemelen üzerime en iyi oturacak formayı seçiyorum. Aynada kendimi her açıdan kontrol edebilmek için döndüğümde gülümsemeden edemiyorum. Bu kıyafet bir maçta Beckett'ın yanında dururken giymek için seçeceğim bir kıyafet olmayabilir ama düğmelerini iliklemek yerine alttan bağlamak daha az kapalı görünmesini sağlıyor ve şaşırtıcı bir şekilde kıvrımlarımı iyi bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Beckett kapıyı çaldığında hemen açıyorum.

"Neredeyse hazır mısın?"

Kıyafetimin ve kocamın düşünceliliğinin bana verdiği özgüvenle gülümsüyorum. "Farklı bedenler aldığınız için teşekkür ederim. Minnettarım."

Beni baştan aşağı süzerken gözleri acıkıyor. "Tamam karıcığım, yalan söylemeyeceğim. Seni takımımın formasıyla görmek bana bir şeyler yapıyor. Seni şu tezgâhın üzerine yatırıp sikmeden önce gitsek iyi olacak."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Hiç kimse beni bu kadar arzuladığını hissettirmemişti. Uzattığı elini tutarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu yanağından öpüyorum. Ve bir dakika sonra onu odadan çıkarken takip ettiğimde, kendimi var olan en şanslı kadın gibi hissediyorum.

Maçtan sonra saatlerce süren gülümseme, tezahürat ve medyayla uğraşma faslını, diğer Langfield çocuklarının Las Vegas'a karşı oynadıkları ve Aiden Langfield ile sağ kanat oyuncusu Tyler Warren sayesinde uzatmada kazandıkları maçı izlemek için piste limuzinle gitmeleri izledi.

Ama bunun tek anlamı, son on iki saattir bir çift Spanx'ın içine tıklandığım ve bütün gün ayakta kaldıktan sonra kendimi patlamaya hazır bir balon gibi hissettiğim.

Süitimizin yatak odasına adım attığımız anda Beckett üzerime çullanıyor. "Kahretsin, bugün çok uzundu." Beni duvara doğru yönlendirirken elleri kalçalarımın aşağı yukarı dolaşırken, dudakları çoktan benimkilerin üzerinde.

Ne kadar yorgun olsam da, yarın gerçekliğe dönmeye önce onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istiyorum. Yedi çocuk ve üç yargılayıcı oda arkadaşıyla birlikte kahverengi taştaki hayata dönmeye önce.

Tamam, Dylan ve Shay yargılayıcı değiller ama Delia'nın sürekli yorum yapması üçüne de yetiyor. Diğer kızlar destekleyici olsalar bile bizi bir sirk gösterisiymişiz gibi izliyorlar: Dylan ilk günden beri bunu söylediği için haklı çıkmayı bekliyor ve Shay ne yaptığımızı tam olarak anlayamıyormuş gibi sessiz bir incelemeyle bizi inceliyor.

Ya da belki bu sadece benim güvensizliğimdir.

Beckett'in bana dokunmasına izin veriyorum. Onunla birlikte beni de çılgına çevirmesine. Beni o kadar aptalca öpüyor ki, ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıp insanoğlunun bildiği en seksi külotlara ulaşana kadar iç çamaşırlarımı unutuyorum.

Spanx.

"Bunlar da ne böyle?" Sesinin tınısı alçak ve sert ve omurgamdan aşağıya doğru sinir ve arzu karışımı bir sıçrama gönderiyor.

Boynundaki tutuşumu bırakarak, mahcup bir şekilde elbisemin eteklerini çekiştiriyorum. Doğal olarak buna izin vermedi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöküyor, ellerimi savuşturuyor ve elbisemi yukarı itiyor.

"Lütfen Beckett," diye yalvarıyorum, utanç verici iç çamaşırlarımı gizlemek için boşuna bir çabayla dizlerimi birbirine bastırıyorum. "Soyunup yatağa girmeye ne dersin? Rahatlamam için bana bir dakika ver. Söz veriyorum buna degecek bir şey yapacağım." Kaşlarımı sallıyorum ama içimde yükselen panikle bu hareketin seksi bir hareket olduğunu düşünemiyorum.

"Bu da ne?" diye homurdanıyor.

Bir hışımla mücadelemden vazgeçiyorum ve elbisemi kaldırmasına izin veriyorum, böylece benim tamamen aşağılanmama tanıklık edebilsin. Dün gece kazandığım tüm cazibe ve güven çoktan gitmişti.

Siyah Spanx kaburgalarıma ve kalçalarıma batıyor, beni bir sosıs gibi gösteriyor.

Çok seksi.

Beckett parmaklarını siyah kumaşın altından geçirerek bir kalçasına bastırıyor ve çekiştiriyor. "Siktir."

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın acısıyla savaşıyorum. "Bırak beni gideyim."

Bir hırıltıyla elbisemi karnıma kadar itiyor. Oraya vardığında kumaşı çekiştirerek kalın kalçalarımın üzerinden geçirmeye çalışıyor. "Bu da ne böyle? Bu şeyi nasıl çıkarıyorsun?"

İnledim. "Bu Spanx. Sallanan tüm parçalarımı içeride tutması gerekiyor."

"Sallanan neyiniz?" Tekrar çekiştiriyor, gözleri çıldırmış. "Makas lazım!" Sesinin tonu yüksek, paniklemiş, sanki ciddi bir endişe içindeymiş gibi ve nedense bu beni kıkırdatıyor.

"Beckett, sorun yok."

"Bu iyi değil. Vücudun bu mekanizmanın içinde boğuluyor. Ve bütün gün bunu mu takıyordun? Kan akışını kaybetmiş olabilirsin." Tekrar çekiyor.

İfadesindeki ciddiyet ve sesindeki aciliyet karşısında kendimi kaybediyorum. Kahkahadan titreyerek yere yığılıyorum ve Beckett'ı da yanıma alarak gürültüyle yere düşüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor manik bir şekilde, gözleri inanılmaz derecede geniş.

O kadar gülüyorum ki zor nefes alıyorum. *Spanx*'im hakkında o kadar endişeli, o kadar kaygılı ki gülünç. Bir homurtu verebildiğim tek tepki.

Beni üzerinden itip sırt üstü yatırdı, neye hazırlanıyordu? Ağızdan ağıza mı? Sallanan parçalarımı kurtarmak için ameliyat mı yapacak? Bu düşünce beni bir kahkaha krizine daha soktu.

Beckett saf bir dehşet ifadesiyle yüzümü tarıyor. "Neler oluyor?"

"Bebeğim, ben iyiyim," diyorum yutkunarak. "Sadece iç çamaşırı."

"Bu iç çamaşırı *değil*." Parmağını tekrar kalçamdaki kumaşın altına sokuyor, sesi küstahça çıkıyor. "Bu bir işkence odası."

İkimiz de kahkahayı patlattık. Bu sefer yere düşen o oldu. Sırt üstü, yan yana, titriyor, çırpınıyor ve hırıltılar çıkarıyoruz. Sonunda nefesimizi topladığımızda Beckett yan dönüyor ve dirseğinin üzerinde doğruluyor. "Bunu neden giydin ki?" Elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine dolayarak bir cevap bekliyor.

Yenilgi içime işlerken nefesimi uzun ve yüksek sesle veriyorum. "Bugün stadyumdaki ya da pistteki kadınlar gibi değilim."

Kaşlarını çatıyor, kaşları düşük. "Bu da ne demek oluyor?"

"Oyuncuların eşleri, kardeşinizin kız arkadaşı, hepsi genç ve muhteşem. Formayla iyi görünüyorlar. Sırtlarında erkek arkadaşlarının isimlerini taşıyan sevimli küçük şeyler."

"Yani... adımı sırtına mı yazdırmak istiyorsun?"

"Hayır." Başımı arkaya eğip tavana bakarak inliyorum. "Demek istediğim... Ben genç ve küçük bir şey değilim. Bu forma mı? Eğer düğmelerini ilikleseydim, çadır gibi görünürdü. Ya bu elbise? Eğer Spanx giymeseydim," elimi onunkinden çekip karın bölgemi gösteriyorum, "*bunların* hepsi sergilenirdi."

Elleri belimi kavrarken vahşi bir hırıltı çıkarıyor. "Çıkar şunu."

İçimi çekiyorum ama cidden, bu korseyi giymekten bıktım. Zaten şimdi aşağı çekilmiş durumda, karnımı sergiliyor ve artık amacına hizmet etmiyor.

Banyoya giriyorum ve duşu açıyorum, kapıyı kapatma zahmetine girmiyorum. Vegas güneşinin altında ve dışında geçen on iki saatten sonra işim bitmişti.

Spreyin altına henüz yerleşmiş, yüzümü sıcak suya doğru eğmişim ki cam kapı açılıyor ve Beckett içeri giriyor. "Gel buraya," diye mırıldanıyor, ellerini uzatarak.

"Ama bütün sallanan yerlerimi göreceksin," diye mızızlanıyorum gönülsüzce.

Yine de kendimi tutmama izin vermiyor. Beni göğsüne çekip sıkıca sarılıyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "Sallanan yerlerini benden saklamana gerek yok. Sen çok güzelsin."

"Bu hissettiklerimi değiştirmiyor," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı.

"Bunu anlıyorum, ama size ne gördüğümü söyleyebilir miyim? Ne hissettiğimi söyleyebilir miyim?" Sırtım ona dönük olacak şekilde beni döndürüyor ve yüzünü omzuma koyarak ellerini kollarımda gezdiriyor. "Sen yalnız başıma saatler geçirmek istediğim ilk kadınsın. Vücuduna doyamadığım ilk kadınsın."

Sıcak dudaklar boynuma bastırıyor ve elleri belime dolanarak karnımın en nefret ettiğim kısmını okşuyor. "Tam burası mı? Sikeyim. Çok yumuşak. Bayıldım."

Göğsüm sıkışıyor ve elini itmek için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Hamileliklerimden kalan, uçuşan deri. Yumuşak çünkü gevşek ve gün ışığını hiç görmüyor. "Lütfen."

O ana kadar beni aynaya doğru çevirdiğini fark etmemiştim. Sıcaktan buğulu ama yüz hatlarını seçebiliyorum ve su spreynin altında yansımamızı nasıl incelediğini görebiliyorum.

"Sana nasıl hissedeceğini söylememden hoşlanmıyorsun, o yüzden bana nasıl hissettiğimi söyleme. Bu"-elini tekrar karnımda gezdiriyor ve zorlama olmayan bir şekilde dudaklarını yalıyor; doğuştan, sanki bana gerçekten açmış gibi

- "Ellerime karşı çok iyi hissediyorum. Sanki benim için yaratılmışsın Livy. Yumuşaklığını seviyorum, benim sertliğime karşı yumuşaklığını. Dış dünyanın senin bir versiyonunu görmesine rağmen senin başka bir versiyonunu, daha savunmasız olanını görmeme izin vermeni seviyorum. Senin bu yanını anlıyorum." Bir kez daha sıkarak sertleşmiş sikini bana sürüyor. "Bu kısmını seviyorum." Sesi alçak, gırtlaktan geliyor. "Şimdi, devam edebilir miyim?"

Büyülenmiş ve biraz da şehvetten aptallaşmış bir halde başımı sallıyorum.

"Bu kalçalar mı? Lanet olsun, boynuma dolanmalarına ve yüzüme binmene bayılıyorum. Bu memeler? Onları ne kadar sevdiğimi anlatmaya başlamayayım bile." Birini kabaca sıkıyor ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdiriyor. Bu his neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. "Yıllardır bu göğüslere bakmamaya çalışıyorum Livy, yıllardır, ama sen benim lanet olası kriptonitimsin. Karım olmasını istediğim tek kadındın ve artık benimsin."

Yumuşak sözlerine karışan sert dokunuşlarıyla, her hecesinden damlayan aşkla inleyerek dönüyorum ve ona uzanıyorum. "Ben seninim."

"Aferin kızıma. Şimdi söyle bakalım karıcığım, seni ilk nerede becermemi istersin?"

"Sikini ağzıma almam gerek." Hayatım boyunca ağzımdan çıkan bu sözleri söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama son yirmi dört saat içinde bana verdiği onca şeyden sonra, bedenim ona geri vermek için can atıyor.

Beckett bir meme ucunu çimdikliyor ve kesik kesik bir nefes veriyor. "Ne kadar da muhtaç bir eş." Boynumu ısıtıyor ve sonra yalıyor. "Ama önce seni sikerken beni izlemeni istiyorum. Bunu yapabilir miyiz? Seni böyle tutabilir miyim? Ben seni arkadan becerirken gözlerini aynadan ayırmamanı istiyorum. Birlikte ne kadar güzel göründüğümüzü sana gösterebilir miyim? Bizi benim gördüğüm gibi görmeni istiyorum."

Yüzünü inceleyip herhangi bir yalan belirtisi ararken, kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Hâlâ göğsümü avuçlayan elini boynuma götürüyor. "Bunu tekrar yap," diye fısıldıyor kulağıma. İtaat ediyorum, tekrar yutkunuyorum ve bana karşı inliyor. "Kahretsin, daha sonra boynunu böyle tutacağım, böylece boğazından aşağı boşalırken hissedebileceğim."

Aman Tanrım. Sıvı ısı çekirdeğimi ısıtıyor ve bir ürperti Ben.

Parmaklarını oldukları yerde bırakıp biraz daha sıkıyor. "Ellerini cama koy. O muhteşem kışını dışarı çıkar ki seni hak ettiğin gibi sikebileyim."

"Peki bu nasıl?" Sesindeki bariz arzudan cesaret alarak soruyorum.

"Benimmişsin gibi."

Bacaklarımın arasında ısı birikiyor.

"Şimdi sikimi tut ve bizi sıraya diz, benim güzel karım."

Ellerini hareket ettirmiyor. Beni hala boynumdan ve karnımdan tutarak, iki ayrı insan olduğumuz andan, sert bir hamleyle içime girip bizi bir yaptığı ana kadar her saniyeyi hissetmeye zorluyor.

Parmakları karnımın etine batarken iç geçiriyor. "Çok iyi. Benim mükemmel karım. Sadece benim için yaratılmış."

Gözlerim yoğun baskıdan, ortaya çıkardığı coşkudan ve içimdeyken hissettiğim bütünlükten dolayı kapanıyor. Hayatımda hiç bu kadar değer verildiğimi, saygı duyulduğumu ve sevildiğimi aynı nefeste hissetmemiştim.

İt. "Gözler." İtme. "Açık." İtme. "Biz."

Keskin bir nefes çekerek aynadaki yansımamızı izliyorum, onun perili bakışlarına kilitleniyorum. Bana verdiği darbeyi izlerken her zerresinde saf açlık ve şehvet var. Boynumu biraz daha sıkıyor ve omzumu öyle sert ısırtıyor ki irkiliyorum. Yine de özür dilemiyor. Yavaşlamadan elini indirip bacaklarımın arasından kavırıyor ve tam da en çok ihtiyacım olan yere baskı uyguluyor.

"böyle, karıcığım. Ben seni becerirken sen de benim elime bin. İkimize de ne kadar vahşi olabileceğini, kocanın siki içindeyken ne kadar güzel olduğunu göster. Ne kadar açgözlü olduğunu. Hepsini iste. Bu dünyada sana vermeyeceğim hiçbir şey yok."

Yıldızlar. Lanet olası yıldızları görüyorum. İçime o kadar derin giriyor ki. Avucunun klitorisime yaptığı baskı. Sözleriyle bana verdiği güç. Sadece benim besleyebildiğim açlığıyla ortaya çıkardığı güven.

"Şimdi sikimin her yerine boşalın, Bayan Langfield. Beni döllerinle ıslat ki ben de seni benimkilerle boyayabileyim."

Beni uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey bu. Dudaklarımda onun adı, kollarında paramparça oluyorum. Dizlerimin bağı çözüldü ama o beni tuttu. Çekerek beni döndürüyor ve ağzını benimkine çarpıyor.

Ağzımızın arasından sular akarken yanağımı okşuyor. "Şimdi görüyor musun?" diye fısıldıyor, yeşil gözleri her özelliğimi katalogluyor.

"Neyi gördün?" Nefesim kesildi.

"Birlikte ne kadar güzel olduğumuzu. Seni ilk gördüğümünden beri her gün böyle görüyorum."

Övgüyü tam olarak kabul edemeyecek kadar toy olduğumdan, ona cilveli bir gülümseme ve dudaklarına bir öpücük kondurarak soruyu geçiştiriyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. "Gözlerin aynada olsun bebeğim. Seni boşaltırken beni izle."

Onu boğazımdan aşağı indirirken inliyor, ama bu kadar kolay kurtulmama izin vermeyeceğini bilmeliydim.

"Nuh-uh," diye mırıldanıyor, elini boğazıma dolayarak. "Boşalırken izlediğim tek kişi sensin, güzelim." Bununla birlikte gevşiyor, boğazımı sıkıyor ve ben son damlasına kadar yutana kadar ağzımı beceriyor.

Bir saat sonra, yatakta birlikte kıvrılmıştık. Dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok ve yarın gerçekliğe dönmekten korkmaya başlıyorum. Girdap gibi dönen parmakları çıplak sırtımda dans ediyor ve alımdan öpüyor. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim. Çok zor olduğunu biliyorum."

Övgüsü altında kızarıyorum, göğsüne sokuluyorum. "Tabii ki. Bu anlaşmanın bir parçası. Umarım ben de üzerime düşeni yapıyorumdur."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Boğazım düğümleniyor, kalbim sızlıyor ama kendimi ona bakmaya zorluyorum. Her şey gibi davranmak için. "Bugün çalışanınız gibi değil de karınız gibi davranmamı istemiştiniz. Fotoğraf çekmemi, bilirsin, halkla ilişkiler gösterisi için. Böylece halk seni bir aile babası olarak görecektir. Umarım bu bilet satışlarına yardımcı olur."

Beckett bir an sessiz kaldı. Kaşlarını çatmış, yüzümün her santimini inceliyor.

Yanlış bir şey söylediğimden endişelenerek devam ediyorum. "Bu yüzden bugün gelmemi istedin, değil mi? İş için değil, ev sahibinin eşi olarak orada olduğumu söylemişsiniz."

Kahretsin. Batırdım mı? Maç sırasında, tüm gözler başka yerdeyken çalışmalı mıydım? Karısı gibi mi davrandım?

"Demek istediğim," dişlerini gıcırdatıyor, "seni orada karım olarak görmek istedim. Bir halkla ilişkiler gösterisi için değil, sana deli olduğum için göstermek istediğim kadın olarak."

Kalbim boğazıma kaçıyor ve ağzım açık kalıyor. "Oh."

İki parmağıyla çenemi kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Evet, oh. Dedğim gibi, bugün için teşekkür ederim. Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum Livy, belki biraz fazla. Çılgınca olduğunu biliyorum ama ne yazık ki,

Benim hayatım bu, bir etkinlikten diğetine koşmak, istediğim insanlarla istediğim kadar vakit geçirememek." Nefesini üflüyor ve Vegas silüetine doğru bakıyor. "Ama sadece bugün için, karım olarak yanımda olman güzeldi. Bunun nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebildim."

Göğsüne yayılana kadar beni itip kakıyor ve sadece bu gece için, bu adamın kollarında gerçekten mutlu olmanın, gerçekten değerli olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimliyorum.

O Liv'le baş başa geçirdiğim bir hafta sonu bile saplantımı beslemeye yetmedi. Aksine, ateşi körükledi. Pazartesi sabahı, Sırtım ağrıyor ve bunun tek nedeni Addie'nin çocuk odası olması gereken yerde, lanet olası ikiz yatakta uyumam değil. Geceyi Liv'in vücuduna sarılarak geçirmediğim için.

Ancak bu, geri döndüğümüz ilk gün ters giden şeylerin uzun bir listesinin sadece başlangıcı.

"Bir ayakkabı daha!" Liv dolabından çığlık atıyor.

İşte bu kadar. Bu akşam bir aile toplantısı düzenleyeceğim. Bu çocukların ona oyun oynamasından bıktım.

Medusa'nın onayladığı müteahhitler bu sabah herkes ayrıldıktan sonra benimle evde buluşacaklar - Gavin'in Liv'den arenaya gelmesini istediğinden emin oldum, böylece bu toplantı için burada olmayacak.

Hâlâ boxer'larım, Liv'in ayakkabısını aramasına yardım etmek için dolaba doğru gidiyorum. Yolun yarısında kahverengi bir kürk topu hızla geçiyor. Aiden'in bile gurur duyacağı kadar yükseğe zıplarken boğazımdan kopan çığlıkla gurur duymuyorum. "*Bu da ne böyle?*"

Liv yerinden fırlayıp dolap kapısına doğru koşuyor ama kediden daha büyük bir hayvan odanın diğer tarafına doğru koşarken onun çıkışını engelliyorum.

"Bir binlik daha!" diye bağıyor ikizlerden biri koridordan. Gözlerimi yaratıktan ayırmadan fısıldıyorum, "Git bana bir sopa getir." "Ne oldu?"

Pazumu sertçe kavırıyor ama hemen bırakıp geri çekiliyor. tekrar dolabın içine.

"Hiçbir fikrim yok."

Sesim kısık, ama lanet olası Parlayan İkizler görünüşe göre beni kıvrandıran o lanet olası büyük beyinleriyle birlikte üstün bir işitme yetisine sahipler.

"Çok zengin olacağız," diye ciyaklıyor içlerinden biri.

Hayvan köşeye kaçıyor ve Liv elime bir sopa tutuşturduğu sırada Huck kapıyı açıp "Junior'a zarar verme!" diye bağıyor.

Canavar irkilerek donuyor ve siyah halkalı gözlerini bana çeviriyor.

Bir rakun.

Dişlerinin arasına sıkışmış bir ayakkabıyla, kalçalarının üzerinde geriye doğru yükseliyor ve neredeyse teslim oluyormuş gibi pençelerini kaldırıyor. Ama sonra o boncuk gibi küçük gözler kısılıyor ve o lanet şey tıslarken ayakkabı yere düşüyor.

Oyun başlasın, orospu çocuğu.

Ona doğru yürüyorum, sopayı sallıyorum, bir gladyatör gibi ileri geri sallıyorum. İyi bir ölçü için, bir kükreme çıkardım. Bu evdeki insanların bana söylemekte son derece iyi olduğumu söyledikleri türden bir kükreme.

Bu rakun *düşüyor.*

"Patron!" Huck bağıyor, aniden yanımda beliriyor.

Kuduz olma ihtimali olan hayvana fazla yaklaşmadan sopayı bırakıp onu parke zeminden yakalıyorum. Bacaklarını tekmeleyip beni itiyor ve rakun bunu kaçmak için bir fırsat olarak değerlendiriyor. Ayakkabıyı tekrar kapıyor ve havalandırma deliğine dalıyor. Kenara itilmiş olan ızgara, o hızla geçerken yere çarpıyor.

Akıllı küçük pislik.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Medusa havlıyor.

Huck hala kucağımdayken, müzikle -diğer adıyla çok kızgın annelerle-yüzleşmek için dönüyorum. Hepsi bakıyor.

Liv'in ayakkabısını çaldıktan sonra sürünerek havalandırmaya girdi.

Finn'i önümde tutuyorum çünkü üzerimde boxer'dan başka bir şey yok ve evdeki tüm gözler sanki buradaki sorun benmişim gibi bana çevrilmiş durumda. "Kemirgenlerimiz var."

Medusa gözlerini kısar. "Bu yüzden seni burada tutuyoruz. Henüz ev eğitimi almadın."

Liv onu dürtüyor. "Gerçek kemirgenler, Delia. Uslu dur."

Medusa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bu yüzden mi çığlık atıyor? Küçük bir fare seni korkuttu mu?"

"O bir fare değil, Delia Teyze," diye şarkı söylüyor Huck. "O benim evcil hayvanım."

Tüm dikkatler hemen kucağımdaki bir metre boyundaki çocuğa yöneliyor. "Senin neyin?" Onu bana bakmaya zorlayacak şekilde çevirerek soruyorum.

Liv yaklaşıyor. "Finn, ne yaptın sen?"

Huck dişlek bir sırıtışla patlar. "Merak etme. Onu tıpkı Shayla Teyze'nin bana gösterdiği gibi besliyorum."

Hepimiz Shayla'nın etrafında dönüyoruz.

O da en az bizim kadar şaşkın görünüyor. "Ona fare beslemesini hiç söylemedim."

Liv ve ben aynı , "Bu bir fare değil," diyoruz.

"Bu benim evcil rakunum. Junior." Finn bir kolunu boynuma dolayarak ışıldıyor.

Vay anasını. Midem alt oldu. Evcil bir rakunu var. Evin içinde. "Bir rakun!" Shayla çığlık atıyor, Kai'yi yanından çekip itiyor. "Hepimizin kontrolden geçmesi gerekiyor. Ne tür bir rakun olduğunu biliyor musun? Bu şeylerin taşıyabileceği hastalıklar?"

"Rakunlarımın dismieseası yok." Finn Shayla'ya kaşlarını çatıyor, sonra bana dönüyor ve tombul elleriyle yanaklarımı kavırıyor. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi Patron? Biz herkesle ilgileniriz. Onları incitmeyiz."

Başımı eğme isteğime karşı koyuyorum. Kahretsin. Çocuk gitti ve bir rakuna aşık oldu. "Ona zarar vermeyeceğiz, Huck."

"Um, evet, yapacağız," diye karşı çıkıyor Medusa. "Hemen imha ekibini arıyorum."

Finn kollarımda geriliyor, gözleri kıpkırmızı oluyor.

Tepkisi karşısında hırlamaktan kendimi alamıyorum. "Lanet rakuna hiçbir şey olmuyor Medusa."

"Buna temiz bir beş bin diyelim mi?" İkiz A soruyor. "Bugün sizin için pahalı bir gün olacak gibi görünüyor, bu yüzden sanırım ben

sana bir anlaşma öneriyorum."

Liam koridorda belirdiğinde Finn elimden kurtulup ona doğru koşuyor. "Söyle onlara Liam! Onlara Junior'ı iyi beslediğimizi söyle. Ona iyi bir baba olduğumu söyle."

Hepimiz ona döndüğümüzde Liam bakışlarını yere indirecek kadar sağduyulu davranıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, yüzünde kızarıklıklar belirliyor.

Dylan kafasının arkasına vuruyor. "Rakun mu, Liam?"

Yüzünü buruşturuyor ve ona bakıyor. "Onu bize evren getirdi anne. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir dolar." İkiz B elini uzattı.

Liam tereddüt etmeden cebinden cüzdanını çıkarır ve bir dolarlık banknotu kızın eline sıkıştırır.

"Bekle bir saniye. Bin dolar olduğunu sanıyordum." İki dolandırıcıya ters ters baktım.

Hep birlikte omuz silkiyorlar. "Onu daha çok seviyoruz."

Liv iç çekiyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bu iş kontrolden çıktı. Herkes dışarı çıksın ki Finn'le konuşabileyim. Hareket etmezseniz okula geç kalacaksınız."

Finn Liam'ın kolunu çekerek çocuğun boynunda asılı duran kulaklığı itiyor. "Deneyciyi aramalarına izin verme."

Liam'ın yüzü şaşkınlıkla buruşur.

"Yok edici," diye düzeltiyorum, sonra Finn'in seviyesine iniyorum. "Kimse evcil hayvanınıza zarar vermeyecek. Ama evin içinde dolaşmasına da izin veremeyiz. Kuduz olup olmadığını kontrol ettirmeliyiz."

"O bir tavşan değil, aptal Bossman." Finn burnuma vuruyor.

Tanrım, bu çocuk. Buna nasıl gülemem? "Tavşan değil, doğru. Ama yine de kontrol ettirebilir miyim?"

"Sadece doktorlar buradayken kalabilirsem." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve omuzlarını geriye çekiyor. "Doktorların yanındayken korkmayayım diye annem hep ellerimi tutar."

"Bu çok saçma," diye inliyor Medusa. "Hadi ama kızlar. Bu sabah yeterince aptallığa tanık oldunuz."

Odada sadece Liv ve Finn kaldığında, havalandırmayı kapatabilmek için alet aramaya çıkıyorum.

Evcil hayvan olarak lanet bir rakun. Kendimi neyin içine soktum ben?

Finn'in Junior'ı Shay kadar iyi beslediğini söylerken ne demek istediğini ancak yemekten sonra anlıyoruz. Yemek Dylan'ın gecesini ama Shay'ın yapmakta ısrar ettiği garnitür -hepimiz yemiş gibi görünmek için çatallarımızla ittiğimiz- Finn'e göre Junior'ın favorisi.

"Beni takip ediyor," diyor.

Fareli Köyün Kavalcısı gibi, tüm grup itaat ediyor. Finn'i şömineye kadar takip ediyoruz, orada yemeği tabağa koyuyor.

Hiçbir şey olmuyor. Rol yaptığından eminim, saçlarını karıştırıyorum ve ona hoşgörölü bir gülümseme veriyorum. Bir süre sonra hepimiz *Thor*'u izlerken o lanet rakun ortaya çıkıyor. Yiyeceği kapıp bacadan geri kaçıyor.

Bugün görüştüğüm müteahhitlere hızlı bir mesaj yazarak yarın ilk iş olarak şömineyi kapatmalarını talep ediyorum. Şimdiden uzun bir listeleri var. Addie'nin odası ve çatı bunların en başında geliyor ve görünüşe göre şimdi de lanet rakun için bir oda var.

"Onu seviyorum," diye mırıldanıyor Dylan, Liam'ın yanındaki kanepenin koluna yerleşirken. "Rakun mu?" Şaha kalkarak soruyorum.

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Hayır, Thor."

"*Biliyoruz* anne, bunu her izlediğimizde söylüyorsun. Keşke Chris Hemsworth bir beyzbol oyuncusu olsaydı," diye mırıldanıyor Liam.

"Chris Hemsworth değil. *Thor*. O saçlarıyla evrenle bir bütün."

"Aman Tanrım. Kendimi mutlak bir ölüm gibi hissediyorum," diye mırıldanan Medusa kendini köşedeki sandalyeye attı.

"Aynı," diye mırıldanıyor Shay, Kai'yi yanına çekiyor ve Thor ekrandayken gözlerini kapatıyor.

"Anne," diye sızlanıyor Kai. "Bu filmi beş kere falan izledim."

Nefesinin altında homurdanıyor. Muhtemelen bu filmlerin ne kadar kötü bir etkisi olduğu hakkında bir şeyler.

Dylan sesini yükseltiyor. "Kristallerimi çıkarayım mı? Kramplarına iyi gelecektir. Benimkiler onlar sayesinde çok daha az acı veriyor."

Kramp mı? Hassiktir. Bir kadından diğetine ve diğetine bakarken midem bulanıyor.

Liv homurdanıyor ve omzuyla bana vuruyor. "Özür dilerim," .

Medusa'nın yüzündeki şeytani sırıtış tüylerimi diken diken ediyor.

"Çamaşır yıkama görevini devraldığına sevinmedin mi, Patron?"

"Ha?"

"İki kelime," diye fısıldıyor. "Dönem külotu."

"İşte bu kadar!" Kendimi koltuktan fırlatıp fuayeye yöneldim. "Biraz temiz hava alacağım."

Ayakkabılarımı giyerken Liv, "Zavallı adamı rahat bırakacak mısın?" diye çıkıştı.

Ördek dönemi külotları. Evcil hayvan olarak rakunlar. Çok fazla eğilen kadın var. Birinin benimle konuşması lazım.

Sormaya korkuyorum. Regl

külotu mu?

Bu iğrenç. Bu sohbetteki mesajlaşma ayrıcalıklarını kaldırıyorum.

AIDEN BECKETT'I SOHBETTEN ÇIKARDI.

UZUN BİR NEFES ALIP VEREREK, elimde telefon, caddeye doğru ilerliyorum. Bir dakika geçmeden tekrar yandı.

Gavin yeni bir sohbet oluşturdu.

Gavin: İyi misin?

Brooks: Aiden pisliğin teki.

Ben her şeyim ama iyiyim.

Aiden, Beckett'ı sohbeta ekledi. Aiden:

Bensiz bir sohbet mi başlattın? Alo?

Annemi arıyorum.

Aptala GÜLMEDİM BİLE. Başım hâlâ dönüyor. Bu bir *Gün*.

Brooks: Yarına kadar hiçbirimiz ona cevap vermeyelim derim.

Anlaştık.

Bir poker gecesine ihtiyacım var.

Gelmek ister misin?

Brooks: On beş dakika içinde orada olabilirim.

Tam Uber uygulamasını açmıştım ki telefonum çaldı ve ekranın üst kısmında bir bildirim belirdi.

Livy: Bugün için üzgünüm.

İçimi çektim ve kardeşlerime bir mesaj attım.

Aiden, büyü artık. Yarınki maçta üçünüze de ihtiyacım var. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Orada olacağız. Brooks: Neye ihtiyacınız olursa.

Dışarı çıkmak ister misin? Jill selfie çekiyor, gittiğimi fark etmez bile.

Hayır. Eve, karımın yanına gidiyorum. İyi geceler çocuklar.

A Şansa bakın ki, Brownstone'daki dört kadın da regl dönemindedir. Aynı zamanda. Ayla ilgili bir şey.

Dylan.

Sebebi ne olursa olsun, duygularım tavan yapmıştı ve ben çocuklarla beyzbol maçına giderken, acı çektiği her halinden belli olan eşimi üç çocuğa bakması için bırakamazdım. En azından *tüm* çocuklarla onu bırakamazdım. Bu yüzden Huck ve Bear'ı götürmeyi teklif ettim - Bear evde kalıp bitirmek üzere olduğu bir sanat projesi üzerinde çalışmayı tercih ettiğini söylese de - ve tam bir hıyar olmadığım için Kai ve Liam'ı da davet ettim.

Liam soğukkanlı davranmaya çalıştı ama yakın zamana kadar New York'ta yaşıyordu ve büyük bir Metros taraftarıydı. Tuttuğu takımı izlemek için loca koltuklarına hayır demek

Sırf bana inat olsun diye *oynayıp* evde dört mızımız kadınla mı kalacak? En büyük hayranım olmayabilir ama sağlıklı bir kendini koruma duygusu var.

Shay ilk başta bu fikre karşı çıktı ama sonunda Dylan ona Kai'nin biraz erkek erkeğe vakit geçirmesinin iyi olacağını hatırlattı. Yine de bu durum Shay'in bana Kai'nin yemesine izin verilmeyen yiyeceklerin uzun bir listesini vermesini engellemedi. Önerilen yiyecekler listesindeki tek bir madde bile stadyumda mevcut değildi, ama bunu kendime saklayacağım.

Bir ağız dolusu sosisli sandviçle -kesinlikle onaylananlar listesinde değil- bana sırtıyor.

Evet, çocuğa verdim, o yüzden beni dava et.

Liam locanın ön tarafında oturmuş, büyük bir dikkatle maçı izlerken, benim odağım kucağımdaki küçük çocukta, tabii ki Boston Revs formasıyla lacivert bir tütü giyiyor.

"Rakun nasıl?" Gavin sosisli sandviçinin ısıkları arasında soruyor.

Finn'in gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Junior harika! Patron şapkalı adamlara ona bir oda yaptırdı ve şimdi içeriden beni izliyor ve bütün gün gülümsüyor."

Tam olarak öyle olmadı. Önce veteriner geldi ve bize Junior'ın aslında dişi olduğunu söyledi. Sonra da bize hamile olduğunu söyledi.

Medusa'dan bir sürü çılgık ve Shay'den endişeli saçmalıklar geldi ama Dylan ve Liv onlara işlerinin bu olduğunu, annelere baktıklarını hatırlattı. Neden bahsettiklerinden emin değilim. Tek bildiğim, bunun bir şekilde Junior'a gebelik için güvenli bir alan bulmamız gerektiği anlamına geldiği. Bacayı çok sevdiği için veteriner, onu besleyebilmemiz ve izleyebilmemiz için metal bir kapı koymamızı önerdi, ancak dışarı çıkmaması için. Daha sonra Finn ona ağlamadığı için ne kadar cesur olduğunu söylerken Junior'a kuduz aşısı yaptı.

Yapılması gereken çok şey vardı ve sonuçta bu, birkaç hafta içinde duvarlarımızda daha fazla küçük rakunun yaşayacağı anlamına geliyor.

Muhteşem.

Gavin sırtışını bastırmaya çalışır ama başaramaz. "Öyle mi? O ev çok kalabalık olmaya başladı, hmm?"

Huck başını sallar. "Hayır, biz Bossman'e sahip olmayı seviyoruz, o da bizi seviyor, değil mi?" Çocuk annesinin kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve ben eriyorum.

Saçlarını karıştırıyorum. "Elbette, Huck. Adamlar sayıca azalıyor. Birbirimizden ayrılmamalıyız."

"Hassiktir!" Liam bağıyor.

New York Metros'tan Cortney Miller benim lanet stadyumumda bir grand slam vuruşu yaparken hepimiz ayağa fırlayıp boynumuzu uzatıyoruz.

"Allah kahretsin."

Miller'ın kardeşi Jamie yuhalıyor ve alkışlıyor.

Finn burnunu kıvrarak, "İyi ki ikizler burada değil," diyor. "Bu çok fazla dolar demek patron."

İç çekiyorum ve koltuğuma geri dönüyorum. "Annelere söyleme."

Finn başını sallayarak kucağımdan atlıyor ve Liam'a doğru koşuyor. "Heys, bu Thor!" diye bağıyor, Liam'ın kolundan çekiştiriyor ve kalede koşan Miller'ı işaret ediyor.

Liam hiç eğlenmiyor ama bu sözler anında beynimin tüm silindirlerini ateşliyor.

Thor'a benzeyen bir beyzbol oyuncusu.

Atıcısını nasıl bilen bir tutucu. Topa vurabilen bir oyuncu.

Kahretsin, ben bir dahiyim.

Maçtan eve döndüğümüzde geç olmuştu ve Liv, Addie'yle yatağına uzanmıştı.

"Hey, nasıl gitti?" diye soruyor, bir kolunu yukarı kaldırarak.

Addie'yi yataktan kaldırıyorum ve başını öpüyorum, beşiğe yerleştirmeden önce bir anlığına onu içime çekiyorum. Bir sonraki öpücüğüm, tüm hayatımı yavaş yavaş çözmekte olan kadına ait.

Yeni hayatımla ilgili tek bir şey bile tanıdık ya da rahat değil ve eski yaşam tarzımla ilgili hiçbir şeyi özlediğimi söyleyemem.

"Maç harikaydı. Miller'ın büyük smaçından sonra bile kazandık." Liv esniyor. "Gördüm. Çocuklar senin için iyi miydi?"

Formamın düğmelerini açarak dolaba doğru ilerliyorum, Addie'yi uyandırmamak için sesimi alçaltıyorum. "Harikaydılar. Shay'e söyleme ama Kai iki sosisli yedi. Brooks ve Aiden bizimle takılmak için geldiklerinde bunu en güzel gün ilan etti."

Kot pantolonumu ve formamı paylaştığımız çamaşır sepetine atıyorum ve yatarken giymek için bir çift file şort alıyorum. *Raccoongate*'ten sonra Liv onun odasında kalmam için ısrar etti. Rakun dolaba tekrar girerse diye.

Müteahhitlere evi rakun geçirmez hale getirmeleri için fazladan on bin dolar ödediğimden böyle bir şey olmayacak ama yine de teklifini kabul ettim. Liv'i bütün gece tutma fırsatı kaçırılmayacak kadar güzel.

Beni yatağında tutacaksa korkmuş gibi davranabilirim. Sırf satmak için evin içinde donumla koşturup yine bir kız gibi çığlık atarım.

"Nasıl hissediyorsun?" Yanına geçip onu kollarıma çektiğimde yatak eğiliyor.

Sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi bana sokuluyor ve bu da sikimin sertleşmesine neden oluyor. Bu gece hiç ilgi görmüyor. Küçük Olan odada olmasa bile, onun lanet regl dönemiyle uğraşmak zorundayız.

"Şimdi daha iyiyim." İç çekiyor, dudaklarını göğsüme değdiriyor.

Daha fazla katılamazdım. Birlikteyken her şey daha güzel.

Brownstone'un içindeki hayat iyiye gidiyordu. Müteahhit Addie'nin odasını kapattı ve bir kapı ekledi. Bitmiş ürünü gördüğünde orada olmak istediğim için Liv'e burnunu sokmaması konusunda kesin talimatlar vermiştim. Hayatımın takasını yapmışım; hem profesyonel hem de özel hayatımı iyileştirecek bir takas. Ve en sevdiğim insanla randevu geceme bir gün kalmıştı.

Ama önce her zamanki Perşembe gecesi işimden kurtulmam gerekiyordu.

"Hokey maçına hangi gün gidiyoruz?" Kai Salı günü kardeşlerimi gördüğünden beri onuncu kez soruyor. Maça gelirsek onu buza sokmayı teklif etmek gibi bir hata yaptılar.

Bu bir hata çünkü Shayla'nın evet demesine imkan yok. Ona üç kez sordum ve sürekli programına bakıp bana döneceğini söylüyor. Sorun şu ki, kazanmaya devam etmezlerse sezon sona eriyor. Boston'da kimse buna üzülmez.

Nefesimi üfleyerek çocuğa dürüstçe gerçeği söyledim. "Deniyorum, Buz Adam."

İç geçiriyor ve annelerin haftalık akşamları için ortadan kayboldukları kapıya bakarak kaşlarını çatıyor. Bodrumda ne halt ettiklerinden emin değilim ve Liv'e bunu öğrenmek isteyecek kadar deli oluyorum.

"Hey," diye fısıldadım, Kai'ye yaklaşmasını işaret ederek. "Aşağıda ne yaptıklarına dair bir fikrin var mı?"

Omuz silkiyor ve Liam'ın sipariş ettiğimiz pizzaları hazırladığı yemek odasına yöneliyor.

İkiz A, "Son satın aldığınız şeyi inceliyordum," diyor. Gerçekten isimlerini öğrenmeliyim.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet. İstatistikler bunun şimdiye kadar yapılmış en aptalca takas olduğunu söylüyor." "Ne sikim?" Mırıldandım.

İkizlerden biri tek kelime edemeden telefonumu uzattım. İkizlerden küçük olanı, İkiz B, telefonu kapıyor, gülümsüyor ve hızlıca para transferi yapıyor.

"Diyordum ki," diye devam ediyor diğeri çenesini kaldırarak, "yakalayıcınızı ve gelecekteki dört draft hakkını teklif etmek istatistiksel olarak aptalca."

Elinde pizza dolu iki kâğıt tabakla odaya geri dönen Liam'a dönüyorum. "Eminim bunun aptalca olduğunu düşünmüyorsundur."

Liam kaşlarını çatıyor. "En iyi oyuncumuzu çaldın."

"Cortney Miller en iyi oyuncunuz değildi," diye alay ediyorum. "Otuz beş yaşında; en iyi ihtimalle iki sezonu kaldı."

"Gördün mü, sana aptalca olduğunu söylemiştim." İkiz A boğazını temizler. "Daha iyi seçim olabilecek yakalayıcıların bir listesini çıkardım. Belki onların üzerinden geçebiliriz?"

Siktir, sorsam iyi olacak. "Adın senin?" Kaşlarını çatı.

"Cidden isimlerimizi bilmiyor musun?"

İkisinin arasında el sallıyorum. "Birinizin Collette, diğerinizin Phoebe olduğunu biliyorum. Sizi ayırmak için kullanabileceğim bir işaret var mı? Ya da, biliyorum, birinizin üzerine bir C harfi koysak nasıl olur, o zaman sizi ayırt edebilirim?"

Sanki aynadaki görüntüleriymiş gibi, çeneleri aynı şekilde düşüyor. "Şaka yapıyorum." Bir kahkaha attım.

Değilim, ama kelimeler ağızımdan çıktığı anda ne kadar saçma olduklarını fark ettim. Medusa'nın önerime vereceği tepkiyi düşününce hayalarım biraz büzüştü.

Liam pizza dilimlerini dağıtıyor ve biz de sorulara geçiyoruz. Görünüşe göre bu geceki tartışma Revs'in sahibi olarak verdiğim kötü kararlarla ilgili - bu sezon oldukça iyi gittiğimize aldırmayın. Sıkılıp bir film açıp açamayacaklarını sorana kadar bana yönelttikleri her soruyla eğlenmelerine izin veriyorum. Hepsini yerleştirdikten sonra odanın içinde bir tur atıp tabakları ve peçeteleri topluyorum. Winnie elinde bir broşürle içeri girdiğinde hala mutfakta temizlik yapıyordum.

Ellerimi kurulaşıp ona dönüyorum. "Hey, Bear. Ne ?" İç geçiriyor ve dikkatini ayaklarına veriyor. "Ah, hiçbir şey."

"Göster bana." İki adım daha yaklaşıp önünde çömeliyorum.

Derin bir iç çekişle kâğıdı ellerime tutuşturuyor.

"Okulda bir sanat sergisi mi?" El ilanını taramak için bir dakikamı ayırıyorum. "Bu heyecan verici. Neden mutlu görünmüyorsun?"

"O hafta sonu babamlarda olacağız." Sesi o kadar kısık ki onu duymak zor. İçindeki yenilgi kalbimi parçalıyor.

"Belki annen ve ben hâlâ gelebiliriz. Takvime bir bakayım." Telefonumu çıkardım ve hemen bir sorunumuz olduğunu fark ettim. Büyük bir sorun. Gülümseyerek Winnie'ye bakıyorum. "Şimdi takvime ekliyorum."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Gelmek zorunda değilsin."

"Orada olacak mısın?"

Gözlerini deviriyor ve gülümsüyor. "Şey, evet."

"O zaman ben de gelmek istiyorum. Sadece birkaç şeyin yerini değiştirmem gerek ama merak etme küçük ayı, ben hallederim."

Kollarını bana doladığında o kadar şaşıyorum ki neredeyse kıcımın üzerine düşecektim. Oturma odasında kaybolduğunda ayağa kalkıp Mesajlar uygulamamı açıyorum. Tutmam gereken bir söz var.

Prömiyeri Boston'a taşımanı istiyorum.

Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak.

Çocuğumun bir resim sergisi var.

Senin çocuğun mu?

Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmamak için sıkıca kavriyorum.

Liv'in kızı. Babası hiçbir şeye gelmeyen tam bir israf. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama Sienna'nın da yanında olmak istiyorum.

Bununla başlamalıydık. Cat ve Sienna ile konuşacağım. Olmuş .

Sağ ol dostum.

KENDİME SIKI BİR DOKUNUŞLA telefonumu tekrar cebime sokuyorum. Kafam o kadar karışık ki artık neyin aşağı neyin yukarı olduğunu göremiyorum.

"Lanet olsun!"

Diğer odadan yankılanan lanete gülüyorum, aniden yeniden canlanıyorum. "Bu bin dolar eder." Oturma odasına girerken telefonumu uzattım. İkiz A'lardaki makası gördüğüm anda gülümsemem düşüyor ve midem bulanıyor - tamam, cidden onları nasıl ayırt edeceğimi bilmiyorum -El.

"Ne yaptın sen?" İki elimle boynumu kavıyorum ve sanki bir şekilde bundan saklanabilecekmişim gibi başımın üzerinde gezdiriyorum.

Liv beni öldürecek.

"S o gelecek haftanın kitabı..." Dylan'ın gözlerinde dans eden mizahın tek bir anlamı olabilir. Bir şeylerin peşinde.

"Oh kahretsin!" Üst kattan gelen çığlık hepimizin ağzını açık bıraktı. Tavan.

"O... Phoebe miydi?" Delia, tatlı ikizlerinden birinin böyle bir küfür ettiğine inanamıyormuş gibi elini göğsüne götürerek soruyor.

Phoebe olduğu çok açıktı, ama onun iğnelemelerine maruz kalmamak için çenemi kapalı tuttum.

Bir çırpıda ayağa kalkıyor ve merdivenlere doğru koşuyor. "Sana onun kötü bir etkisi olduğunu söylemiştim," diye mırıldanıyor.

Beckett'tan bahsediyor tabii ki. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bunu çözene kadar sakın kalalım."

Onun peşinden merdivenleri çıkıyor ve yüksek sesleri takip ederek oturma odasına gidiyoruz. Delia kısa bir süre duruyor ve hepimiz teker teker birbirimize çarpıyoruz. Bir nefesle elini ağzına götürdü. "Ah!" Sesi hakarete uğramış gibi çıkacağına, bir kahkahayı bastırdığına yemin edebilirim.

Sonunda etrafına baktığımda Beckett'ı elinde bir makasla kanepenin yanında dururken buluyorum. Onun önünde Finn başını arkaya eğmiş duruyor ve yüzündeki ifade tam bir dehşet ifadesi.

"Ne oluyor Beckett?" Ses tonum niyetimden daha keskin.

Kimse bana dönmüyor. İkizler bile. Sanki ani bir hareket yapamayacak kadar korkmuş gibiler.

Biraz zaman alıyor ama Beckett sonunda Finn'den bana bakıyor, yeşil gözleri suçlulukla parlıyor ve omuzları çöküyor. "Çok özür dilerim."

"Anlamıyorum." Finn'e doğru koşuyorum ve onu kollarıma alıyorum. Paniklemiş ifadesi hızla bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki ne kadar gülünç görüldüğünden gurur duyuyor. Saçları - henüz kestirmedığım güzel küçük çocuk saçları - önden kesilmiş, böylece alnını fırçalayan inç uzunluğunda kakülleri var. Elimi saçlarında gezdiriyorum ve Beckett'a bakakalıyorum. "Neden?"

Oda sessiz ve tüm gözler bize kilitlenmiş durumda.

Beckett yüzünü buruşturarak *Dumb and Dumber*'ın oynadığı televizyonu işaret eder. "Harry gibi görünmek istedi."

Delia arkamızdan kıkırdıyor ama ben arkamı döndüğümde hemen toparlanıp ikizleri yakalıyor. "Yatma vakti geldi kızlar."

Hep bir ağızdan annelerine göz kırpmıyorlar, sonra da sessizce Beckett'a bakıyorlar. Sonra, şimdiye kadar gördüğüm en garip hareketle, Phoebe ayaklarını sürüyerek geliyor ve kollarını onun beline dolayarak... sarılıyor?

İç çekiyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. Aşağı inerek buradan çıkaramadığım bir şeyler mırıldanıyor ve karşılığında ona sarılıyor.

Diğer çocuklar da teker teker onu takip ediyor. Liam bile neredeyse dayanışma içinde ona başını sallıyor. Belli ki dünyadaki son anlarını yaşıyor çünkü onu öldüreceğim.

Finn avuçlarını yanaklarıma bastırıyor ve ben ona bakana kadar yüzümü çeviriyor. "Kızma anne. Bossman en iyisi."

Odağımı tavana çevirerek dört kez nefes alıyorum, sonra dört kez veriyorum. "Banyoya git, ufaklık. Bu saçla ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek."

Beckett homurdanıyor, "Gidip tıraş takımımı getireyim."

"Çocuğumun kafasını tıraş etmeyeceksin," diye homurdanarak Finn'i göğsüme çekiyorum. Evet, anne modu devreye girdi.

Beckett çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Liv, saçını öyle bırakamayız."

Alaycı bir ifadeyle çenemi kaldırıyorum. "Belli ki."

Onun sözlerini tekrar hatırladığımda kızgınlığım hızla sıkıntıya dönüşüyor.

Liv.

Bana Liv dedi, Livy değil. Midem bulanıyor. Daha birkaç saat önce her şey çok iyiydi.

Bir el omzumu kavradığında düşüncemden sıyrılıyorum.

Dylan yanıma yaklaşıyor ve omzumu sıkarak beni aşağı doğru inen sarmalımdan çekip çıkarıyor. "Sen ve ben şarabımızı bitirip Becks'in bu işi halletmesine ne dersin?"

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

Başını sallayarak eğiliyor ve fısıldıyor: "Finn seni izliyor. Küçük gözler, küçük kulaklar... fark ettiğimizden daha fazlasını görüyorlar."

Beckett Finn için kollarını uzatıyor ve oğlum onun için zıplıyor. Çok bağlanıyor. Ne halt ediyoruz biz? Somut cevaplara ihtiyacım var. Hiç bu kadar pervasız olmamıştım.

"Bana güveniyor musun?" Beckett sorar.

Bu iki basit kelime çok fazla ağırlık taşıyor. Ona güveniyor muyum? Akıllı olsaydım, hiçbir erkeğe güvenmezdim. Başıma gelenlerden sonra olmaz. Ama Beckett Drake değil. Belli ki bu bir hataydı. Büyük, aptalca bir hata ama yine de masum hata. Finn ona gülümsüyor. Oğlum mutlu, ağlamıyor.

Beckett önemsiyor.

Ve Finn'i kendisi olması için cesaretlendiriyor. Küçük oğlum geçen gece formasıyla tütü giyerek merdivenlerden indiğinde hiç irkilmedi. Gözünü bile kırpmadan onu kucağına aldı ve maça götürdü. Eminim insanlar -belki kardeşleri bile- bakıyordu ama Beckett tek kelime etmedi.

O Drake değil.

Dudağımı ısııyorum ve kabul ediyorum. "Tamam. Birazdan gelirim." Daha da yaklaşarak Finn'in başına bir öpücük konduruyorum ve ellerimi yumuşak saçlarında gezdiriyorum. Yukarı çıktığımda hepsi gitmiş olacak. Bunun olmasını kesinlikle izleyemem.

Dylan kolunu benimkine doluyor ve beni mutfığa çekiyor. "Derin nefes al," diye mırıldanıyor.

Şarap şişesini alıyorum ve üzerinde "*Fueled by wine and smut*" yazan bardağa dolduruyorum. Sonra içindekileri yudumluyorum ve alkol boğazımı yaktığında irkiliyorum.

Kısa bir süre sonra diğer arkadaşlarım mutfakta beliriyor. Delia'nın dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış ve kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş. Bu gece onun atıp tutmalarıyla uğraşacak halim yok. Ellerimi kaldırdım. "Bana söylediğini söylemeden önce-"

Boğazını temizler ve başını sallar. "Phoebe'ydi." Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Phoebe Finn'in saçını kesti."

"O zaman neden Beckett suçu üstlendi?"

Yanımda, Dylan o çok bilmiş gülümsemesiyle gülümsüyor.

"Siktir," diye mırıldandım. Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Sadece beni ve çocuklarımı kazanmaya çalışmıyor. O gerçekten iyi bir adam. Ve bu kalbim için çok daha tehlikeli.

Üst katta, Finn aynada kestirdiği saçlarına hayranlıkla bakıp sırtıyor. Dürüst olmak gerekirse, yeni görünümü çok sevimli, ama benim gözlerim de bu manzara karşısında doluyor. Bebek yüzü gitmiş. Artık çok daha yaşlı görünüyor.

"Seninkini de tıraş edecek misin Bossman?" diye soruyor, başını geriye atarak.

"Hayır!" İtirazım ben durduramadan ağzımdan kaçıyor.

Beckett aynada benimle göz göze geliyor ve sırtıyor. "Saçıma mı takıldın Livy?"

O, kalçalarımın arasındayken benim saçlarımı çekiştirdiğim görüntüler zihnimde uçuşuyor. İçimi doldurmakla tehdit eden arzuyu bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Sadece tıraşlı bir kafayı kaldırabilecek bir yüzün olduğunu sanmıyorum."

Başını eğerek kıkırdıyor.

Finn onun kolunu tutuyor ve kaşlarını çatıyor. "Komik olan ne?"

Beckett ellerini küçük adamımın başının üzerinde gezdiriyor ve boşuna yüz ifadesini düzeltmeye çalışıyor. "Hiçbir şey. Annen sadece aptal bir kadın. Tamam, yatağa."

Şimdi."

Finn ona kısa bir baş selamı veriyor ve odadan çıkıyor. Tüm bunların ne kadar normal olduğuna bir kez daha şaşır kalıyorum. Yatma zamanı rutinimiz sırasında bu adamın yanımda olması ne kadar kolay.

Ama o çocuk istemiyor, kendime hatırlatıyorum. Bu ne kadar kolay olursa olsun, onun istediği bu değil.

Finn'i yatırdıktan sonra odama gidiyorum ve Beckett'ı elinde telefonuyla yatakta uzanmış, hararetle mesaj yazarken buluyorum.

"Hey," diye fısıldıyorum, Addie'yi uyandırmak istemiyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve telefonunu yanındaki yatağın üzerine koyuyor. "Merhaba."

"Daha önce olanlar için özür ," diyerek yanına oturdum. Hâlâ yüzümü yıkamam ve üstümü değiştirmem gerekiyordu ama bunu şimdi yapmak ve işim bittiğinde onu çoktan uyumuş bulmak istemiyordum. Uyuyacağından değil; normalde benden daha geç kalkar, kitap okur ya da e-postalarını gözden geçirir.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Kolumu nazikçe sıkıyor.

"Beckett," diyorum, kalbim ağırlaşarak. "Sana çok kötü davrandım. Sana çok kötü davrandım.

Sonuçlar."

Kaşlarını çatarak başını yastığına yaslar. "Livy, anlaşmazlıklar yaşayacağız. Her şeyi berbat edeceğim. Evlilik bu. Ama seni ve çocuklarını her zaman ilk sıraya koyacağım. Bu gece seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Ne oldu? Kalbim kaburgalarımın karşı öfkeli bir ritimle çarpıyor. *Evlilik bu mu?*

"Sahte bir evlilik," fısıldıyorum, sanki bir soruymuş gibi.

Çenesini yukarı kaldırıyor, çenesi kilitlenmiş durumda. "Bunlardan herhangi biri sana sahte geldi mi?"

Dudaklarımdan bir nefes geçiyor ve ellerim hafifçe titriyor. "Kurallar..."

"Dudaklarımız birbirine değdiği anda kırıldık." Vücudunu bana bakacak şekilde çeviriyor. "Livy, gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama bunun," diye aramızda işaret ediyor, "yaşadığım en gerçek şey olduğunu biliyorum. Çocukların için daha iyisini yapacağıma yemin ederim. Onlara göz kulak olmalıydım."

"Finn'in saçını Phoebe kesti," diye araya giriyorum.

Nefesinin altında, "Demek adı buymuş." diye mırıldandığına eminim. Güldüm. "Beckett."

Omuz silkiyor ve bakışlarını altındaki çarşafa indiriyor. "Bu işte iyi değilim Livy. Deniyorum." Bana tekrar baktığında gözleri gerçek bir kalp acısıyla . "Ama bu işte *gerçekten* iyi değilim."

İçgüdüsel olarak parmaklarım saçlarına gidiyor ve saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Kendine verdiğin değerden çok daha iyisin."

Yatağın üzerinde telefonu çalıyor ve inliyor. "Üzgünüm, kardeşlerim arıyor." Telefonu eline alıyor, sırtıyor, bir mesaj yazıyor ve sonra tekrar yere atıyor. "Paris yüzünden bana bok atıyorlar."

Paris'e. Her şeyi unuttum. Sadece birkaç hafta kaldı ve bir daha bahsetmedi. Belki de tek başına gitmeyi planlıyordur.

"Neden?"

Bana telefonunu uzatıyor, ben de mesajlar arasında geziniyorum.

Çok kırbaçlanmışsın.

cehenneme.

Brooks: Beckett neden kırbaçlandı?

Aiden: <Ellerini birbirine sürme emoji> Evet, dökül.

Kapa
çeneni.

Gavin: Winnie'nin sanat sergisini kaçırmamak için Hanson'a Sienna'nın galasını Paris'ten Boston'a aldırdı.

KALBİM yarım saniyeliğine durdu ve nefesimi içime çektim. "Ne yaptın?"

Beckett ne okuduğumu görmek için kolumun arkasından bakıyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Önemli bir şey değil. Winnie'nin sanat sergisi de aynı hafta sonu. Açıkçası, kaçıramazsın."

"Ama sen yapabilirsin." Bu kadar suçlayıcı konuşmak istemezdim ama tepkimi kontrol edemeyecek kadar şok olmuş durumdayım.

Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Onu hayal kırıklığına uğratan başka bir erkek olmayı reddediyorum."

"O sekiz yaşında. Bu, birinin onu hayal kırıklığına uğrattığı son sefer olmayacak. Hayat bu."

Çenesi sıkıştı. "Ben değil.

Ben değilim." "Ne?"

"Annem ve babam bir şeylere gelmediği için kardeşlerimin hayal kırıklığına uğramasını yıllarca izledim."

Daha önce ne demek istediğini anladığımda içime bir sıcaklık yayılıyor. Bu işte iyi değil ama deniyor. Benim ve çocuklarım için çabalıyor. Bize karşı babasının onlar çocukken olduğundan daha iyi olmaya çalışıyor. Drake'in şimdiye kadar olduğundan daha fazla var olmaya çalışıyor.

"Demek Jay Hanson'ı kız kardeşinin televizyon prömiyerini Boston'a taşımaya ikna ettin," diyorum yavaşça.

Başını sallıyor ve normal sırtışının yerini utangaç bir gülümseme aldığında savaşı resmen kaybettiğimi anlıyorum. Beckett Langfield'a aşık oluyorum. Tüm kuralları çiğnedim ve sahte kocama aşık oldum.

25 May

Shayla: Ölüyorum. <gülme emoji> Beckett az önce gevşek basamaktan düştü.

Aman Tanrım! O iyi mi?

O iyi, ama bilin bakalım kimin yeni bir adımı var? Elveda Trippy. Seni özleyeceğiz!

Delia: Orijinal meşeyi yok ederse onu öldürürüm.

Dylan: Aslında iyi görünüyor ve Shayla haklı Becks'i bacağı Trippy'ye sıkışmış halde bulduk. Çok komikti.

Shayla: Dylan'ın yüzünden gerçek gözyaşları akıyor.

8 HAZİRANTH

Bunu yaptığına inanamıyorum.

Ne? Karıma soda mı getirdin?

Benny bana asılmıyordu, seni deli! Geri çekilmesi için ona homurdanmaya gerek yoktu.

Beckett: Bugün çok güzel görünüyorsun.

her insana hırlayamazsın.

Bu geceki randevu için sabırsızlanıyorum.

Beckett!

Beckett: Livy!

<Sen delisin. Ama ben de

sabırsızlanıyorum bebeğim.

10 HAZİRANTH

Dylan: Junior'ın yuva yaptığından oldukça

eminim Beckett: Bu da ne demek oluyor?

Delia: Lanet olası ilaçlayıcıyı çağırma vakti geldi demek.

Ben: DELIA!

Beckett: Bir ebeye ihtiyacı var mı? Bebek rakunların özel bir tür süte mi ihtiyacı var?

Beckett: Biriniz bununla ilgilenebilir mi lütfen? Shayla: O hayvanın yanına bile yaklaşmam.

Dylan: Aman Tanrım, az önce Google'da bebek rakunları arattım, çok tatlılar!

<Yavru rakun resmi ekli> Shayla: Tamam, bu çok şirin.

Finn kaybedecek! Çok sevimliler.

Kimse yok mu? Bu şeyleri nasıl DOĞURACAĞIMIZI bulmamız gerektiği kimsenin umurunda mı?

Delia: LOL. Doğum konusunda endişeli bir adam. Bu bir ilk. Merak etme Beckett, kadınlar her zamanki gibi her şeyi halledecek.

10 HAZİRAN

Özür
dilerim.

Beckett: Bunu telafi etmenin birkaç yolunu düşünebilirim.

: LOL Eminim yapabilirsin.

Kurutma makinesini kapattıktan sonra Dylan'ın telefonuna bakıyorum. "Daha ne kadar vaktimiz var?"

Winnie'nin banyosundaki sanat sergisi için hazırlanıyoruz. Beckett tüm ailenin gitmesi için ısrar ediyor. Bizi getirmesi için bir limuzin bile ayarladı. Saçmalıyor ama Winnie çok heyecanlı, o yüzden ona fazla takılmadım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Drake'e sanat sergisinin kendi hafta sonuna denk geldiğini söylediğimde, değiştirmeyi sorun etmeyeceğini söyledi. Bu gece geleceğini sanmıyorum.

"Kahretsin, limuzin yirmi dakika içinde burada olacak. Gidip çocukları kontrol etsem iyi olacak."

Fön makinesini Dylan'a uzattığımda ve o da çalıştırdığında, sigorta vızıltılı bir ses çıkarıyor ve her şey kararıyor.

"Kahretsin!" Shayla diğer odadan çığlık atıyor. "Çok yaklaştım!"

Dylan ve ben kıkırdamaya başladık. Shayla'nın bir erkek bulması lazım. Pille çalışan oyuncaklarına olan takıntısı biraz fazla ileri gitti.

"Siz kızlar aşağıda iyi misiniz?" Beckett bağırıyor. Banyodan dışarı bakıyorum ve onu merdivenlerin başında dikilirken buluyorum. Ne giydiğini seçebilmeme yetecek kadar ışık var. Kahretsin, bir kot pantolonun içini mükemmel dolduruyor. Üzerinde eskiden beyaz olduğuna inandığım açık pembe bir gömlek ve lacivert bir blazer ceket var. Çok seksi görünüyor.

İç çektim. "Evet, sanırım sigortayı attırdık."

"Ben hallederim," diye teklif ediyor, merdivenlerden aşağı koşarak inerken. "Sadece sigorta kutusunun nerede olduğunu söyle."

Dylan beni dürtüyor ve ben içten içe inliyorum. Neden bu evde hiçbir şey basit değil?

Beckett'ın arkasında Finn elinde bir el feneriyle merdivenlerden iner. İki oğlum da koridorda durdu ve beklentiyle bana baktı.

"Sigorta kutusu, Livy. Nerede o?"

Dylan gülümsüyor. "İşte orada."

"Şu kapıdan mı?" Beckett telefonundaki feneri koridorun sonundaki açıklığa doğru tutuyor. Bir köpek ya da belki bir elf için yapılmış yarım bir kapı gibi. Taşındığımız ilk hafta sonu keşfettik ve

Liam'ı devreyi sıfırlamaya zorladı. O zamandan beri, tekrar açmamak için vardiyalı olarak hazırlanma konusunda oldukça iyiyiz. Eski evler, eski elektrik.

Beckett evin etrafındaki işleri yavaş yavaş tamir ediyor olsa da, elektrik kesinlikle büyük bir proje. Henüz o kabusun üstesinden gelmeye hazır değiliz.

Kapıya bakıyor, sonra kaşlarını çatarak bize dönüyor. "Ben buraya birini getirene kadar bir otele gideceğiz."

Dudaklarım titriyor. "Devreyi sıfırlamak yerine bir otelde mi kalmak istiyorsun?"

Bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Livy, şu odayı görüyor musun?" El fenerini sürünme boşluğundaki örümcek ağlarına tutuyor.

Gülmemek için dudagımı ısıyorum. "Ben hallederim." Finn bileğimi tutuyor. "Patron, her zaman ne diyorsun?" "Biz erkekler kızlarla ilgileniriz," diye homurdanıyor.

Finn Beckett'a gururlu bir ebeveyn gibi gülümsüyor. "Ben feneri tutacağım, sen de sürüneceksin."

Beş dakika, bir kız çığlığı ve bir yığın küfürden sonra elektrik yeniden geldi. Beckett yüzü kül rengi olmuş bir halde sürünerek dışarı çıkarken kahkahalarımı tutmak için kendimi zor tutuyorum. Tozla kaplanmış kot pantolonunu karıştırıyor. "Finn'in evcil hayvan olarak yılan beslemesini istemiyorsak ilaçlama şirketini arasak iyi olur."

Yüzüm kızarıyor. Kesinlikle olmaz.

Beckett beni merdivenlerden yukarı çıkarmak için elimi tutarken, Shayla elinde bir asayla kapıda beliriyor. "Teşekkürler Beckett!"

Nefesinin altında mırıldanıyor: "Lütfen bana onun saç maşası olduğunu söyle."

WINNIE bizi öğrenci kalabalığının arasından geçiriyor. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, Drake gelmeye zahmet etmedi. Ama sorun değil, çünkü Winnie'nin oldukça kalabalık bir çevresi var ve Beckett aramızdaki en gürültücü kişi.

"Bu inanılmaz, Bear. Livy, bu kızı Paris'e götürmeliyiz."

Winnie'nin yanakları onun övgüsü altında pembeleşti. Kahverengi binanın dışını çizdi. Ön plana da "Dört anne "yi ekledi. Hepimiz eve bakıyoruz, böylece izleyenler sadece sırtımızı görebiliyor. Yakın zamanda Louvre'da asılı olacağını sanmıyorum ama çok sevimli.

Resim öğretmenini elinde panosuyla yanından geçerken Beckett ona el sallar. "Bu parça ne kadar?"

Kadın kısa boylu, siyah saçlarını iki çubukla arkadan bağlamış. Başını eğiyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "Affedersiniz?"

Beckett, "Açık artırma başlamadan önce bir teklif yapmak istiyorum," diye açıklıyor. Delia homurdanır ve resim öğretmenini başını sallar. "Efendim, bu satılık değil." "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Tamam, sert oynamak istiyorsun." O sırtıyor. "Elli bin."

Şok olmuş bir nefes alıyorum ve arkadaşlarım arkamdan kıs kıs gülüyorlar. Öğretmen kaşlarını çatıyor ve panosunu göğsüne bastırıyor. "Hayır, cidden, satmıyoruz."

"Oyun oynamıyorum. Bu tabloya ihtiyacım var." Beckett çek defterini çıkardı. "Yüz bin. Okula göndereyim mi?"

Kalabalık olduğumuzu fark ettiğimde sinirlerim geriliyor ve saçlarımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlıyor.

Öğretmen, "Efendim, cidden," demeye çalışıyor ama müdür tarafından sözü kesiliyor.

"Evet," diyor aceleyle resim öğretmeninin yanında durarak, "bunu yeni-"

"Hayır," diyor Beckett, çeki onun eline tutuştururken. "Tek şartım, bunun yalnızca sanat programını finanse etmek için kullanılması."

Başını sallıyor, çeki inceliyor ve sonra sanki bir hayaletmiş gibi Beckett'a bakıyor. Hepimiz öyleyiz. Ona ne oldu böyle?

Winnie onun kolundan çeker. "Sanat eserlerinin ücretsiz olduğunu biliyorsun, değil mi?" Birkaç çocuğun sanat eserlerini stantlardan indirip ailelerine verdiği odanın diğer ucunu işaret ediyor.

Beckett çömelir, böylece göz göze gelirler. "Bunu biliyorum, Ayı. Ama artık sevdiğin program için fon var."

Kızım gözyaşları içinde kollarını Beckett'a doluyor ve Beckett ona sarılıyor. Ayağa kalktığında ve gözleri duygularla parlayarak benimkilerle buluştuğunda, işimin bittiğini anladım. Kalbimin bu adama karşı hiç şansı yoktu.

Gösteriden sonra limuzin bizi bir dondurmacıya götürdü. Ailemiz üç stantta yer aldı. Winnie ve ikizler sadece kızların oturabileceği bir yer tuttular. Beckett'ın hayran kulübü -Finn ve Kai- onunla birlikte oturması için yalvarıyor ve herkesi şaşırtan bir şekilde Liam, Beckett'ın karşısındaki koltuğa oturuyor. Beyzbol konuşuyorlar, bu da bana kendi kabinimizdeki arkadaşlarıma çıldırmak için zaman veriyor.

"Onun sanat eserlerini satın aldı," diye tıslıyorum, duyulmamak için masanın diğer tarafına doğru eğilerek.

Delia dondurmasını kaşıklarken mırıldanıyor. "Bu salak beni etkilemeye başladı."

Ağzım açık kalıyor ama ilk konuşan Shayla oluyor. "Cordelia Masters gerçekten hoşlandığı bir adam mı buldu?"

Delia'nın yanıtı ters ters bakmak olur. "Ondan *hoşlandığımı* söylemedim. Beni etkilemeye başladığını söyledim. Mantar da insanların üzerinde büyür. Çıldırmayalım."

Dylan gülüyor ve dondurma külahını yalıyor. "Ondan çok hoşlanıyor. Hey, Becks," diye bağılıyor dükkânın öbür ucundan.

Beckett ona gülümserken bile gözlerini deviriyor. "Evet, Dippy Do?"

Dik oturuyor ve bankın üzerinde zıplıyor. "Delia az önce senden hoşlandığını söyledi."

Başını sallar, tüm çekiciliğiyle. "Kalbini kırdığım için üzgünüm Medusa, ama benimki alındı." Bana göz kırptıyor, sonra olan biten her şey normalmiş gibi konuşmasına geri dönüyor.

Bu normal mi? Bir ilişkide rahat olmak böyle mi hissettirir? Güvende olmak? El üstünde tutulmak? Elbette, eninde sonunda eskiyecek. Benden bıkacak. Bu böyle sürmez. Ama Tanrım, ben de istiyorum. Ve bir parçam, bunu gerçekleştirebilecek bir adam varsa, onun Beckett olduğuna inanıyor.

Sonsuza dek var olacak.

Eve döndüğümüzde grup dağılır. Böyle özel gecelerde bile yatma zamanı rutinlerine uyulmalıdır.

Beckett'la birlikte merdivenlerden bizim kata çıkıyoruz ve ben Addie'yle ilgilenirken o da Finn'i hazırlamayı teklif ediyor.

"Ah, Livy," diyor ben içeri adımımı atar atmaz kapı aralığımndan. Kıkırdayan Finn'i sanki Süpermen'miş gibi kucağında tutuyor. "Odamdan benim için bir tişört alabilir misin? Bu banyo yaparken gömleğimin ıslanmasını istemiyorum."

Başımı sallayarak Addie'yi ayağa kaldırdım. Hemen mırıldanmaya ve Beckett'a doğru yürümeye başladı. Beckett onun yeni favori insanı ve benim de favorim olmaya başladı.

Dolabın arkasında, Beckett'in taktığı kapıyı iterek açıyorum. İş bittiğinden beri onun odasına girmemiştım. Eşiği geçip içeri girdiğimde nefesimi tutamıyorum.

Mor duvarlar ve bolca balerin. Parmaklıkları koruma amaçlı hala yukarıda duran beyaz bir çocuk yatağı. Tavanda yıldızlar parılıyor ve şifonyerin üzerinde beyaz şablonla yazılmış *Little One (Küçük Bir)* yazıyor.

Kalbim kabarıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Gözlerimi kırıştıyorum ama nafi bir çaba. Çok hızlı geliyorlar. Döndüğümde Beckett arkamda duruyor, bir kolunda Finn'i, diğesinde Addie'yi tutuyor.

"Annem neden ağlıyor?" Finn soruyor. Kaşlarını çatarak bana doğru uzanıyor. Tatlı oğlum anında beni teselli etmeye hazırlanıyor.

Onu göğsüme çekiyorum ve boynuna sarılıyorum. Kıkırdıyor. "Anne, bu gıdıklıyor."

Başımı kaldırdığımda Beckett bana yaklaşıyor ve boşdaki kolunu uzatıp gözyaşlarını siliyor. "Beğendin mi?"

Göğsüne bastırıyorum ve bir yanımda Finn, diğ yanımıda Addie varken dağılıyorum. "Bayıldım."

Beckett Addie'yi yere bırakır. "Ne düşünüyorsun ufaklık? Bu gece odanda kalmak ister misin?"

Finn'in kaşları sevimli bir şekilde birbirine dolandı. "Ama nerede kalacaksın?"

Beckett gülümsemesini tutarak çenesine vuruyor. "Hmm, belki çatı?"

"Bu çılgınlık!" Finn başını geriye atarak bağırıyor.

Beckett, Finn'in yere yuvarlanmasını önlemek için kendini desteklemek zorunda kalıyor.

Küçük adamıma hak verdiğinde omuz silkiyor. "Senin odan mı?"

"Sadece küçük bir yatağım var." Finn öfkeyle başını sallar. "Sığmazsın."

"Güzel. Ne dersin Livy? Senin odanda yatıya kalabilir miyim?"

"Yani, bu kadar zahmete girdiğine göre, senin için yere bir yastık koyabiliriz sanırım," diye takılıyor.

"Uyku tulumum var. Üzerinde Örümcek bile var!"

Beckett öyle büyük bir kahkaha atar ki Finn'i itip kakar. "Anlaştık, Huckleberry.

Şimdi gidip şu banyoyu yapalım."

Kapıya doğru dönerken elini tutup sıkıyorum.

Bana bakıp, kaşlarını kaldırarak, "Bu gece horoz bloğu yok"

dedi. Gülüyorum ve cevap veriyorum, "Evet bebeğim.

Kesinlikle sevişeceksin."

"T Burada gerçek bir kapı var," diye fısıldıyor Liv, dikkati sadece benim üzerimde.

Yan yana, kalça kalçaya uzanmış, bu huzur ve sessizlik anının tadını çıkarıyoruz.

"Beckett, o oda..." Başını sallıyor ve gözlerini kırpıştırıyor, gözleri yeniden cam gibi oluyor. "Gerçekten inanılmaz."

"nemli bir şey değil."

"Hayır." Vücutlarımız aynı hizada olacak şekilde yaklaşıyor. "Bu *her şey*."

Vegas'ta olduğumuzdan farklı olarak, onu kendime yaklaştırıp usulca öpmek için acele etmiyorum, sonra da çok uzun süre oyalanıyorum. Ya da belki de mkemmek bir süre, çünkü her okşayış Liv'i daha da heyecanlandırıyor. Kısa süre sonra bana sürtünüyor, usulca inliyor ve daha fazlası için yalvarıyor.

"Sessiz olur musun Livy? İkimiz de ne kadar gürültücü olabileceğini biliyoruz. Benim için nasıl çığlık atıyorsun." Boynundan aşağı bir iz yalıyorum ve ona keskin bir ısırık veriyorum.

yeteneğini test ediyorum. Çok yüksek sesle inlediğinde geri çekiyorum. "Eğer inlemeden daha yüksek bir ses çıkarırsan, dururum."

Dişlerini alt dudağının etine geçiriyor ve başını sallıyor.

Lanet olsun. Yardım edemiyorum ama ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Şimdi iyi bir kız ol ve sikimi çıkar."

Parmaklarını şaftımın etrafına sarmadan önce, kaya gibi sert ve istekliyim. Çekiştirdiğinde kendi lanet kuralımı bozmamak için omzunu ısırarak zorunda kalıyorum.

Nefes nefese bir kakhaha atıyor ama beni bırakmıyor. "O kadar kolay değil, değil mi koca adam?"

"Lütfen," diye bağırdım. "Bu oyunda seni haftanın her günü yenebilirim."

Hızır bir sırtıyla şilteden aşağı kayıyor. Dudakları sikime değdiği anda, dilimi sikimin çatısına bastırmak zorunda kalıyorum. İnlememek için ağzımı zor tutuyorum.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldanıyor. Sikimin başında daireler çiziyor ve sonra uzun ve sert bir şekilde emiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Gırtlaktan geliyor. Beni derin boğazlarken ağzının ıslak sıcaklığıyla sarmalanmak aklımı kaçırmama neden oluyor. "Bana bak."

İtaatkâr bir şekilde dikkatini yüzüme yöneltiyor ama yavaşlamıyor.

Boynunu her yutkunduğunda hissedebileceğim kadar sıkı kavriyorum. "Aferin kızıma. Şimdi devam et."

Aletimin etrafında inliyor, sonra yanaklarını çukurlaştırıyor ve tekrar emiyor. Her yalamada, açgözlü amını kalçama sürüyor ve beni inanılmaz derecede sertleştiriyor.

"İşte benim kızım. Bacağıma bin. Ben boğazından aşağı dökülürken senin boşalmanı istiyorum."

Emirlerim onu teşvik ediyor. Çok geçmeden bana karşı kendini bırakmış bir şekilde kıvranmaya başladı ve ben de boynunu yerinde tutarken ağzına pistonlarımı sokuyor, onu tam ihtiyacım olan hızda beceriyordum. İnlemeleri boğuk, ama daha ateşli hale geliyor, yaklaşan orgazmının sinyalini veriyor. Boğazını biraz daha sıkıyorum ve sonra hep birlikte paramparça oluyoruz, etrafımda yutkunma hissi, ona verdiğim her şeyi alırken boğazının sallanması beni karanlığa sürüklüyor.

Onu bıraktığımda "Vay anasını," diye fısıldıyor.

"Buraya gel ve yüzüme otur Livy. Sonra seni yarına kadar becereceğim."

Yastığı yorganın üzerine atarken, karıma iki kafası varmış gibi bakıyorum. Yatağı birlikte hazırlarken onları onun istediği şekilde düzenlemeye çalışıyorum. "Yarın gitmek zorunda mısın? Neden?"

"Her iki takım için de çalışıyorum. Bolts playofflarda. Benim de orada olmam gerekiyor."

"Hayır. Sen Langfield Corp için çalışıyorsun. *Burada* olman gerekiyor."

Gölüyor ve yatağın kendi tarafındaki yastığı kabartıyor. "Her zaman seninle seyahat ediyorum. Gavin'in de bazen bana ihtiyacı oluyor."

"Sana ihtiyacım var." Bunu itiraf etmekte en ufak bir isteksizliğim yok. Ama asıl söylemem gereken *seni istiyorum*. İhtiyaç kulağa işe dayalı gibi geliyor, peki ya bu? Bu onun çok ötesinde.

Gözlerini deviriyor. "Evet, farkındayım. Sen her zaman benim en büyük baş belam oldun."

"Birini işe al."

"Ne?"

"Hokey takımıyla ilgilenebilecek bir stajyeriniz falan yok mu?"

Çenesini düşürerek iç geçiriyor ve yorganı düzeltiyor. "Evet, altımda koca bir destek ekibi var. Her takımla ilgilenmeleri gerekiyor ama sen bunu yapmama izin vermiyorsun. Her beyzbol maçına gitmemde ısrar eden sensin."

"Doğru, ne zamandan beri hokey maçlarında sana ihtiyaç duyuluyor?"

Omuz silkiyor. "Gavin genellikle onunla seyahat etmemi istemez. Senin kadar muhtaç değil." Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Ama artık bana daha sık ihtiyacı olacağını söyledi."

Eğilen kardeşim. Bana işkence etmeye çalışıyor. Liv'i özleyeceğimi kabul etmeyeceğimi sanıyor.

"Birini seç," diyorum.

Liv dimdik duruyor, yüzü ağarıyor. "*Birini* mi seçtin? Kardeşinle aramda hiçbir şey yok."

Gölüyorum. "Tabii ki. Ortada bir rekabet yok. Açıkçası ben daha yakışıklı, daha eğlenceli kardeşinizim."

"Hayır, kesinlikle değilsin." Yüzüme baktığında bir kahkaha atıyor. Hiç eğlenmedim. "Tamam, daha yakışıklı olan sensin ama daha eğlenceli olduğunu bana kabul ettiremezsin."

Ses tonunda bir alay var, nadiren gördüğüm bir hafiflik. Ve ben buna bayılıyorum. Onu böyle gülümsetecekse bana her zaman sıkıcı bir huysuz olduğumu söyleyebilir. Şu anda olduğu gibi benimle flört edecekse.

Pantolonum sıkışıyor ve onun kalın kalçalarını tutup kendime çekmek için kaşınıyorum. Onu yatağa geri atmak ve tüm günü burada, onun içinde kaybolmuş bir şekilde geçirmek. Yatağın ucunda yuvarlanıp onu kendime doğru çekmeye razı oluyorum, böylece en azından ona dokunabiliyorum.

"Hokey takımının halkla ilişkilerini yönetecek birini seç." Derin bir nefes alıyorum. "Ve beyzbol takımının." Bunu yaptığımı inanamıyorum ama gerçek şu ki, çocuklarının ona daha çok ihtiyacı var. Onu benimle maçlara gelmesi için zorlamamalıyım. Çocukları olmayan çalışanlarımızdan biri bu işlerle ilgilenmeli.

Bakışlarını tekrar yatağa indiriyor ve birkaç saniye önce hissettiğim hafiflik dağılıyor. "Artık seninle gelmemi istemiyor musun?"

Bu sefer kendimi tutmuyorum. Parmaklarımı kalçalarına geçirip onu kendime çekiyorum, sonra da çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Karım olarak, evet. Seni her zaman yanımda istiyorum. Ama çocukların sana burada ihtiyacı var. Seni deplasman maçlarına gelmeye zorlamakla bencillik ettim." Dudaklarımı yaladım. "Daha iyi olmaya çalışıyorum."

Liv nazıkçe dudağını ısıyor, gözleri bir kez daha parlıyor. "Beni tamamen kendinize istediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz Bay Langfield?"

Ağzımı onunkine çarpıyorum. Kelimelere gerek yok. Onu sadece kendime istemiyorum. Ona ihtiyacım var.

BAKTIĞIM HER YERDE BASIN VAR. Jay ve eşi sürekli haberlerde, bu yüzden gerçekten şaşırtıcı değil. Sadece rakip iş ailelerinden gelmekle kalmadılar, aynı zamanda yakın zamanda bir medya şirketi satın aldılar. Tüm dünya bununla ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyor. Kız kardeşimin şovu - kariyerine ve moda dünyasına odaklanan bir reality şov- onların ilk

ve herkes medya tarihinin oluşumuna tanıklık etmek için burada.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Unutmayın, kocaman gülümseyin. Evde her şey yolunda. Birbirinize aşkınsınız ve Beckett çocuklarla çok iyi anlaşıyor," diyor Liv'in asistanlarından Hannah. Yüzünde boyalı bir heyecan ifadesi var.

Liv'in "idare edilmek" karşısında suratını ekşitmesi beni güldürüyor. "Bana nasıl gülümseyeceğimi söylemene ihtiyacım yok," diye kestirip atıyor Liv. "Ben senin patronunum."

Kıkırdayarak karımın kalçalarını sıkıyorum ve dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Otoriter bir kadından talimat almak o kadar kolay değil, değil mi?"

Bana yönelttiği bakışlar başımı döndürüyor. "Haydi, Bayan Langfield. Gidip basına ne kadar iyi olduğumu anlatın."

Gözlerini deviriyor olsa da, sadece benim için olan gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudakları bir parça yukarı kalkıyor.

Bir süre sonra birçok el kayıt cihazından ilki yüzümüze tutuldu. Muhabirin yüzündeki hınzır gülümseme her şeyi anlatıyor. Bu soru çok zor olacak. "Olivia, seni kameranın bu tarafında görmeye alışık değiliz. Sen ve Beckett yıllardır birlikte çalışıyorsunuz. İşlerin değiştiğini ne zaman anladınız?"

Liv dudaklarını yalıyor ve cevap vermeye hazırlanırken omuzlarını hafifçe kıpırdatıyor. Hay sikeyim. Şu anda çok küstah. Ne söyleyeceğini sadece hayal edebiliyorum.

"Gördüğünüz gibi Beckett çok talepkâr bir patron."

Kadın başını sallıyor. "Tahmin edebiliyorum."

"Ve şu mavi pelüş hayvan vardı-"

Parmaklarımı Liv'in kalçalarına gömüyor, bu hikâyeyi dünyaya anlatmaması için ona sessizce yalvarıyorum.

Havalı bir kahkaha atıyor. "Ona takılıyorum sadece. Dürüst olmak gerekirse, büyük bir hikaye yok. Bir gün biz sadece..." Gözleri benimkilerle buluştu. Yüzündeki gülümseme o kadar içten ve o kadar hayranlık dolu ki. "Sadece biliyorduk. Dışarıya karşı CEO ve aşırı ilgili bir beyzbol sahibi ama evde çocuklarla arası çok iyi. Her öğleden sonra bana diyet kola getiriyor çünkü rutinlerime dikkat ediyor. Ayakkabılarımı unutmadığımdan emin oluyor-"

"Aman Tanrım. Beckett Langfield yumuşak biri mi?" diye soruyor muhabir.

Başımı sallayarak karımın şakağını öptüm. "Sadece onun için. Ve çocuklarımız için."

Liv bir an kollarımda kaskatı kesiliyor ve muhabirin çenesi düşüyor.

"Şimdi bize izin verirsiniz, karım ve benim katılmamız gereken bir parti var."

Liv'i kırmızı halıdan aşağı yönlendiriyorum. Sonunda içeri girdiğimizde derin bir nefes alıyorum ve böyle kalabalıkların her zaman getirdiği gerginliği üzerimden atıyorum.

Etkinlik *Jolie*'nin genel merkezinin çatı katında düzenleniyor. *Jolie* dünyanın en popüler kadın ve Jay ile eşinin yeniden bir araya gelip aşık oldukları yerdir.

Asansörle yukarı çıkarken bir an karımın görüntüsünü içime çekiyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Omuzlarını yuvarlayarak kıkırdıyor. "Son derece."

"Eğer tüm dünya benim yumuşak başlı olduğumu düşünüyorsa-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Küçük bir röportaj itibarını düzeltme. Merak etme. Hayatının büyük bölümünde bir pislik gibi davrandın. İnsanlar bunu hatırlayacaktır."

Kıkırdıyorum, kendimi bir kez daha onu yakınımaya çekip tam olarak nasıl hissettiğimi söylemek isterken buluyorum.

Sonra görüşürüz.

Şimdi bu konuşmanın zamanı değil. Hızlı bir asansör itirafından daha fazlasını hak ediyor.

Paslanmaz çelik kapılar çatıya açılırken Liv, "Vay anasını," diye mırıldanıyor. Tepkisi anlaşılabilir. Her yüzey yeşilliklerle kaplanmış, neredeyse bir tavan oluşturuyor. Mekânda farklı yüksekliklerde mumlar sıralanıyor. Köşedeki barda kardeşlerim daire şeklinde dizilmiş, sohbet ediyorlar.

Liv başka bir kadınla konuşmakta olan kız kardeşimi işaret ediyor. "Sienna orada. Gidip merhaba demeliyiz."

Dudaklarımı omzuna bastırıyorum. "Sen önden git. Ben içecek bir şeyler alacağım.

Şarap?"

Liv, üzerine titrediğimde hâlâ ne yapacağını bilemiyormuş gibi küçük, neredeyse utangaç bir baş hareketiyle beni selamlıyor. Yine de onu ileri itiyorum. Artık fazla düşünmek yok. Karım bir kraliçe gibi davranılmaya alışsa iyi olur, çünkü durmaya niyetim yok.

Barda yanına yerleştiğimde Brooks, "En iyi arkadaşımı tüm playoff maçlarına götürdüğün için sana teşekkür etmem gerektiğini duydum," diyor.

Gavin kıkırdıyor ve omzuma vuruyor. "Liv'in ekiple seyahat etmesini yasakladığın için Sara bize eşlik edecek."

Kolunu iterek içimi çektim. "Sen bir pisliksin."

"Sadece küçük evlilik saçmalığınız konusunda aklınızı başınıza toplamayı sağlamaya çalışıyorum."

Maskaralık kelimesi göğsümü yakıyor. "Benim evliliğim sahte değil."

Elleri cebinde olan Gavin bana sert bir bakış attı. "Artık."

Gavin'in aksine yarım bir beyni olduğu için Brooks yüzüne yayılan sırıtışı avucuyla kapatıyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum. Barmenin bana uzattığı viskiyi ve Liv'in pinot noir'ını alıyorum. "Şimdi izin verirsiniz, ikinizin aksine benim vakit geçirmem gereken bir karım var."

Gavin gözlerini deviriyor. "Aile etkinliklerine randevular kadınlara yanlış izlenim verir."

Brooks başını eğiyor. "Peki bu nasıl bir izlenim?"

"İlgilendiğim izlenimi," diye takılıyor Gavin.

"Bir gün onunla tanışacaksın," diye uyarıyorum onu.

Cevap vermeden önce viskisinden uzun bir yudum alıyor. "Kim?"

"O. Ona ilgi duyduğunu kanıtlamak için aile etkinliklerine davet etmekten daha fazlasını yapacağın kadın." Kız kardeşimle bir masada oturmuş gülüşen Liv'e odaklanıyorum. "Uğruna tüm hayatını alt üst edeceğin kişi."

Kardeşlerime döndüğümde Gavin eğlenerek sırıtıyor ama Brooks'un dikkati dans pistine kilitlenmiş durumda. Yüzündeki ifade neredeyse acı çekmiş gibi. Görüş alanını takip ettiğimde nedenini anlıyorum. Sara, takım arkadaşlarından biri olan War'la dans ediyor.

Görünüşe göre Brooks o kişiyi bulmanın nasıl bir his olduğunu anlıyor. Henüz bilmesi bile. Umarım benim gibi harekete geçmesi on yılını almaz.

Dikkatini çekmek için omzunu sıkıyorum. Sersemliğini üzerinden attığında bana mahcup bir gülümseme veriyor. Yakalandığını biliyordu. "Bunu Liv'e götüreceğim. Sen gidip dans etmelisin."

Gavin homurdanıyor. "Sahte bir evlilikte iki ay geçirdi ve aşkın Dalai Lama'sı oldu."

Ona ters ters bakıp . Bu F kelimesinden nefret başlıyorum.

Ben daha yanına varamadan annem karımın dikkatini çekmek için araya giriyor. Ellerim Liv'in kalçalarını sıkıyorm. Sersemliğini üzerinden attığında bana mahcup bir gülümseme veriyor. Yakalandığını biliyordu. "Bunu Liv'e götüreceğim. Sen gidip dans etmelisin."

Hissettiklerimi saklamaktan bıktım. O benim karım ve bunu herkesin bilmesini istiyorum, çocukları da dahil.

Annem "Bu etkinlik harika," diye övünüyor.

Kız kardeşim övgülerinin altında kızarıyor. "Cat gösteri konusunda bana çok fazla kontrol verdi, ama parti? Hepsi Jay'in. O adam biraz kontrol manyağı."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. Adam parti planlamaya bayılıyor. Onu barda kolunu karısına dolamış halde görüyorum. Cat başka bir kadınla sohbet ederken, tüm dikkati karısının üzerinde. Sanki gözlerini ayıramıyor. Sanki gördüğü en büyüleyici şey oymuş gibi.

O zaman Liv'e muhtemelen benim de aynı şekilde baktığımı fark ettim.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi bana dönüyor ve dudaklarını ısırtıyor.

"Merhaba güzelim," diyorum.

Karşılık veren gülümsemesi muhteşem bir manzara. Dudakları parlak, saçları aşağıya inmiş ve yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış ve yanakları çoktan kızarmış. Çenesini eğip başını sallamadan önce bakışlarımı sadece bir an tutuyor. Hafif kızarıklık, göğsünden yukarı doğru süzülen tam bir allığa dönüşüyor.

Daha sonra dilimle o kızarıklığın izini sürmek için sabırsızlanıyorum.

"Beckett, iyi haberlerim var," diyor annem dikkatimi çekerek. "Geçen günkü konuşmamızdan sonra müteahhidimle konuştum. Programın iki hafta önündeyiz, yani önümüzdeki hafta yatağına dönebilirsin."

Liv'in gözleri benimkilerle çarpışıyor ve Brownstone'dan kaçmaya çalıştığıma inandığı anı görüyorum. Ondan kaçmak. Başlangıçta bu "anlaşmanın" annemin evi bitene kadar süreceği konusunda anlaşmıştık. Ama o lanet anlaşmayı yaptığımızdan beri tüm dünyanın altüst olmadığını düşünüyorsa bir an bile dikkat etmemiş demektir.

Ya da ona nasıl hissettiğimi göstermek için yeterince şey yapmadım.

Çenem gergin, bu konuşmadan mümkün olduğunca çabuk sıyrılmaya çalışıyorum. "Sağ ol anne. Livy, Jay'e merhaba demek istiyorum. Benimle gel."

Onu yalnız bırakmaya yönelik bariz girişimim karşısında dudaklarını büzüyor ama bunu bana söylemiyor. "Tekrar tebrikler Sienna. Gösteri tam bir hit olacak," diyor kız kardeşimin kolunu sıkarken.

Pinot noir bardağını Liv'e uzatıyorum ve boştaki elini tutuyorum. "Kaçmaya çalışmıyorum," diye mırıldanıyorum masadan uzaklaşırken.

Liv'in ağır iç çekişi parçalıyor. "Brownstone'un çalışmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Kıkırdamamı tutamıyorum. "Livy, bu bir tehlike, taş ev değil. Çocuklarının her biri çatı katında kendi odasına sahip olabilir. Havuz da var.

Oyun odasına dönüştürebileceğimiz bir alan. Ve duvarlar. Yılan ya da evcil rakun yok. Ebeveyn yatak odasında dinlenip nefes alabileceğiniz özel bir balkon var. Ve bir de jakuzi var."

Kaşlarını çatıyor ve bana bakmaktan kaçınmasına rağmen gözleri acıyla doluyor. "Ama kızlar ve çocukları için yeterli yer yok."

Kaşlarımı çattım. "Şey, hayır. Ama senin durumun geçiciydi. Sonsuza kadar onlarla yaşayamayız. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Evin onarımı için çeki vereceğim. Belli ki medya ve evliliğimiz konusunda yapman gerekeni yapmışsın ama onlarla kalmak zorunda değiliz."

Burnunun kenarını sıkarak başını öne eğiyor. "Anlaşma bu." "Anlaştık mı?" diye soruyorum, ama o cevap veremedi önce, bir tek ben fark ediyorum

dikkatimi karımdan ayırabilirdi.

Liv'in eski sevgilisi.

Nasıl oldu da bu partiye davet edildi?

Bizden sadece birkaç adım ötede duruyor ve sinsî bir sırıtış sergiliyor. "Biliyordum amına koyayım," diye tıslıyor.

Liv onun sesiyle irkiliyor, sonra dönüp ona ters ters bakıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kadını bir kez daha süzerken yüzünde beliren hınzır sırıtış, suratının ortasına bir yumruk atma isteği uyandırıyor bende. "Şirketim Bouvier Media ile çalışıyor."

"Şimdilik," diye homurdanıyorum. Bu çakalın kız kardeşimle ilgili herhangi bir konuda çalışmasına imkân yok. Yarın ilk işim Jay'i arayıp bu pisliği kovmasını sağlamak olacak.

Drake çenesini sıkıyor, sert gözlerini bana diyor. "Hayır. Çok yakında Langfield Corp'u temsil etmem için beni de işe alacaksınız."

"Hayal görüyorsun," diye tükürdüm.

Dünyadaki tüm güce sahipmiş gibi omuz silkiyor. "Çocuklarımızın, annelerinin para için evlilik pazarlayan bir fahişe olduğunu öğrenmelerini istemezsin. Bu odadaki herhangi bir kadınla birlikte olabilecekken neden benim şişko eski karımla birlikte olduğunu hiç anlayamadım. Ama kendini fahişeliğe vermeye istekliyse... Yargıcın ne düşüneceğini merak ediyor insan-"

Tehdidi, yumruğumun çenesine çarpmasıyla kesildi.

o.

"Beckett!"

Liv'in sesini seçebiliyorum, ama çok uzakta.
ve yüzüne vuruyor, içindeki öfkeyi kontrol edemiyordu.

Benim sistemim.

Kimse karımla böyle konuşamaz.

I Brooks ve Gavin'in Beckett'ı Drake'ten koparması sadece bir dakika sürer. Eski kocam sersemlemiş ve kanlar içinde ayağa fırladı. Yere tükürdü ve bir dişi fırladı.

Kahretsin.

"Sana sahip olacağım," diye homurdanıyor Drake pantolonunun arasından, aynı derecede ağır nefes alan Beckett'a bakarak.

"Ne oluyor lan?" Brooks Beckett'ı tutarken Gavin tıslıyor.

"Karıma fahişe dedi. Onu tehdit etti." Beckett onu işaret etti. "Seni öldüreceğim."

"Eski sevgilimle yaptığın küçük anlaşmayı kardeşlerine anlatacak mısın?" Drake alay ediyor. "Bu saldırıdan alacağım tazminatla, çocuklarımın tek velayetini almama yardımcı olacak bir avukata verecek bol miktarda param olacak."

Gavin önce bana sonra da Drake'e baktı. "Hayır, durduğum yerden ayağın takılıp düşmüşsün gibi görünüyordu. Çok fazla alkol almışsın, şüphesiz. Düşerken başını çarpmış olmalısın."

Drake'in gözleri şişiyor ve göğsünü kabartıyor. "Ciddi olamazsın. Her yerde kameralar var. Medya her yerde."

Gavin başını sallar. "Evet, Bouvier Medya. Sahibi kim biliyor musun? Jay Hanson. En iyi arkadaşının kim olduğunu biliyor musun?" Beckett'ı işaret ediyor. "Tekrar deneyelim. Ayağın takıldı ve düştün. Doğru değil mi?"

Drake sert bakışlarını bana çevirdi. "Bu yanına kalmayacak."

Drake'in tehditleri beynimde tekrar tekrar dolaşırken kalbim güm güm atıyor ve kan kulaklarımda uğulduyor.

"Onunla konuşmuyorsun," diye homurdanıyor Beckett.

Sara yanımda beliriyor ve titreyen elimi tutuyor. "Hadi seni buradan çıkaralım. İnsanlar izliyor."

Uyuşmuş bir halde başımı sallıyorum ve beni mekandan çıkarıp limuzine bindirmesine izin veriyorum.

Eve dönüş yolculuğu tamamen bulanıktı. Son yirmi dört saatin her anını geri sararken buraya nasıl geldiğimize bile şaşıyorum. Her şey çok iyiydi. Hatta mükemmeldi. Bu gecedan sonra, Beckett'ın itibarını düzeltmek için yaptığımız tüm çalışmaların tek bir anda silinmiş olma ihtimali çok yüksek. Muhteşem bir yumrukla silinip gitti.

Peki ya Drake hakime giderse? Çocuklarımı gerçekten alabilir mi?

Hikayenin ortaya uzun sürmedi.

Yatakta uzanmış, tavana bakıyorum, elbisem hala üzerimde, Beckett'ın kapıdan girmesini bekliyorum, o sırada telefonumda bir uyarı beliriyor.

Sienna Lan4field'in yeni televizyon programının galası hava muhalefeti nedeniyle yarıda kesildi.

Bağlantıya tıklamıyorum. Kendi gözlerimle tanık olmak zorunda kaldığım şeyi siyah beyaz okumaya dayanamıyorum. Her anı beynime kazınmış, yatak odamın sessizliğinde tekrar tekrar oynuyor.

Telefonum tekrar çalışıyor, bu sefer bir mesajla.

Stres yapma. Her şey kontrolümüz altında. Sen iyi misin?

Evet. Beckett'tan haber var mı?
Beckett'tan haber var mı?

Kardeşleri onu oradan çıkardı. Basından kaçmak için onu erkenden uçağa bindirdiler. Önümüzdeki birkaç gün takımla birlikte seyahat edecek. Bu boktan fırtına sırasında burada olmaması muhtemelen iyi bir şey.

MİDEM DÜŞÜYOR ve gözlerim yaşıyor. Beckett'ın bu hafta seyahate çıkacağını unutmuşum. Normalde onun yanında olurum ama bu sabah çocuklarla evde kalmam konusunda ayak dirediğinden beri...

İç çekiyorum. Sadece onu görmek istiyorum. Onunla konuşmak. Ve şimdi lanet bir uçakta mı?

Yarın ofise gitmemeni söyledi. Önce hikayelerimizi açıklığa kavuşturalım.

DOĞRU. Mesajına cevap bile vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kapı çalınır ve Dylan iterek içeri girer. Arkasından Shayla ve Delia da onu takip ediyor. Şaşkın yüzlerine zayıf bir gülümseme konduruyorum.

"Kimi öldürmek zorundayım?" Delia yatağa yerleşerek soruyor.

Oflayıp bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Drake."

"Bu ismi hiç sevmedim. Daha uygun bir isim bulalım. Beckett'ın oyun kitabından bir satır alalım," diye düşünüyor Shayla odamı adımlarken. Kız hiç hareket etmiyor. "Dangalak? Sik suratlı? Küçük çük!"

Dylan yatağın Beckett'ın tarafına kıvrılıyor ve beni inceliyor, kızıl saçları etrafına yayılıyor. "İyi misin?"

Tüm varlığım omuz silkiyor. "Drake 'anlaşma' hakkında konuşurken kulak misafiri oldu. Bana fahişe dedi, Beckett da onu yumrukladı. Sonra çocukları almakla tehdit etti..." Kendimi yastığıma geri atıyorum. "Sanırım bu her şeyi özetliyor."

"anasını," diye mırıldanıyor Delia. "Beckett için bir puan." "Şimdi nerede o?" Dylan'ın kaşları birbirine çarpıyor.

Bir kakhaha attım. "Muhtemelen buradan çok çok uzakta bir uçakta." Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. "Benden çatı katına taşınmamı istedi," diye fısıldıyorum.

Delia nefesini içine çekiyor. "Bizi terk mi ediyorsun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Asla yapmam. Sonsuza kadar biziz."

Dylan kaşlarını çatıyor, hâlâ Beckett'in yastığına yaslanmış ama şimdi yan yatmış, bana bakıyor. "Beckett bu konuda ne dedi?"

Boğuk bir kahkaha attım. Eğer gülmezsem, kesinlikle ağlayacağım. "Burada olmak istemiyor; hiçbir zaman çocuk istemedi. Şimdi ben ona, beni istiyorsa sadece benim çocuklarımla değil, en iyi üç arkadaşım ve onların çocuklarıyla da yaşamak zorunda olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu çok fazla."

Shayla durur ve Dylan'ın diğer tarafındaki yatağın üzerinde gezinir. "Seni seviyoruz ve son birkaç ay Ajay'i kaybettiğimden beri geçirdiğim en güzel aylardı ama bu kalman gerektiği anlamına gelmiyor."

Delia bacağımı sıkıyor. "Beckett seni mutlu ediyorsa, ki koca aptalın mutlu ettiği çok açık, buna gerçek bir şans vermelisin."

Delia'dan Shay'e ve Dylan'a bakıyorum, ne yapacağımı şaşırılmış bir halde. Onları terk etmeyeceğim, bunu biliyorum. Ama Beckett kalmak istemiyorsa, veda etmeye hazır mıyım?

Telefon çaldığında irkildim. Telefona atlıyorum ve kocamdan gelen FaceTime aramasını kabul ediyorum.

"Hey," diye fısıldıyorum, ekranın bir köşesinde bana geri yansıyan görüntüm karşısında irkiliyorum. Yüzüm kızarmış ve gözlerim ağlamaktan şişmiş.

Sargılı elini yüzünde gezdiriyor. Gözleri kızarmış ve sık sık takındığı çatık kaşların yerini acı ve yorgunluk dolu bir kaş çatma almış. "Çok üzgünüm Livy. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Gülümsemeye zorluyorum ama pek inandırıcı değil. "Neden özür diliyorsun? Tüm bunlara sebep olan benim pislik eski sevgilim."

Beckett'in çenesi gerilir ve gözleri ekrandan uzaklaşır. "O bir sorun olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Bir yolunu bulacağız."

Aramıza bir ağırlık çöküyor. Gerçekten yapabilir miyiz? Artık ortaya çıktığına göre hikâyenin yayılmasını engelleyecek bir şey yok. Bu konuda bir şey okumaktan kaçındım ama gerçeğin ortaya çıkması an meselesi - anlaşılmamızın detayları siyah beyaz yazılmadan önce. Sonra ne olacak?

"Sara ile konuşacağım. Bir plan yaparız."

"Hayır, Livy. Şimdilik Langfield Corp'tan uzak dur. Bunun çocukları etkilemesini istemiyorum. Onları kardeşine götür. Sadece-" Homurdanıyor. "Sen çocuklar için endişelen, gerisini ben hallederim."

"Ne zaman evde olacaksın?" Dudağımı ısıyorum ve odayı tarıyorum. Tanrı aşkına, çatı katı müsaitken neden buraya geri dönmek istesin ki?

Beckett yenilgi dolu bir iç çekiş yapar.

Şu anda içime kapanmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün yoldayız."

Bunu biliyordum, ama sadece, bilmiyorum... Bana bizi seçtiğini, kalacağını söylemesini istedim. Bu çok saçma, gerçekten, çünkü bu oyuna başladığımızda bana tam olarak bundan korktuğunu söylemişti. Bağlanmaktan. Bu şekilde ihtiyaç duyulmaktan. Ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan.

Bunu o istemedi. O

bunu istemiyor.

"Tamam. Çocukları Bristol'a götüreceğim. İyi uçuşlar, Beckett."

"Livy, ben-" Ağzını kapatıyor ve yutkunuyor, adem elması çalışıyor. Bir süre sessizce beni izliyor. O da benimle aynı şeyleri mi düşünüyor? Beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyor ama sorumluluklarından da vazgeçemiyor. Kendini tamamen değiştirip birdenbire hayatı boyunca bir aile özlemi çekmiş bir adam haline gelemmez. Denedi, gelenin en iyisini yaptı ve beni hayal kırıklığına uğratmanın ona zarar verdiğini bildiğim halde onu sözlerinde tutmayacağım. "Biraz dinlen," dedi sonunda.

Ekran kararırken, etrafımda neredeyse nefeslerini tutmuş olan arkadaşlarıma bakıyorum, kaybolmuş, kafaları karışmış ve çok üzgün hissediyorum.

"BASKETBOL OYNUYORUZ, dostum. Tütüler ve kramponlar birbirine pek yakışmıyor," diyor kardeşim hiç de eğlenmeyen Finn'e.

Çocukları toplayıp eve dönmeden önce Declan'ın evinde saklanarak üç gün geçirdik. Winnie'yi üç günlüğüne okuldan almak yeterince dramatikti. Bir yetişkin gibi davranmaya başlamam ve müzikle yüzleşmem gerekiyordu. Yine de kardeşim bunu tek başıma yapmama izin vermedi. Hafta sonu için beni Boston'a kadar takip etti ve şimdi Finn için T-ball'a gidiyoruz.

Beckett haftalardır ilk maçını kaçırdığı için üzülüyordu ama ona endişelenmemesini, Finn'in büyük bir olasılıkla

Yine de hatırlamak için.

Drake'e olanlardan sonra Beckett'ın olması gereken son yer oğlumun T-ball maçı. Drake'in orada olması pek olası değil ama bu riski almak istemiyorum.

"Patron ne istersem giyebileceğimi söylüyor." Finn kardeşime bakarken ayağını yere vuruyor.

Declan teslim olmak için ellerini kaldırır. "Tutus ve beyzbol kramponları o zaman."

Gülmemek için kendimi zor tutarak kardeşimin sırtını sıvazladım. "Yardımın için teşekkür ederim."

Bir kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kendine çekiyor. "Ne zaman istersen." Sonra, nefesinin altından, "Patron demişken, nerede bu salak?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Bu sabah inmiş olmalıydı. Yarın Lang Field'da oynayacaklar ama o eve gelmedi.

Belki de gitmiştir. Belki de çatı katına geri dönmüştür.

Çıplak yüzük parmağımı inceliyor, oynatıyorum. Son birkaç gündür ofise gitmediğim için o mücevheri takmama gerek kalmamıştı ama Tanrım, parmağımı boş hissediyorum.

T-ball maçı çok uzun sürüyor ama birkaç fotoğraf çekip Beckett'ın isteği üzerine ona gönderiyorum. Finn'in harika görüldüğünü söyledi ama hepsi bu kadar.

Hayır, *seni ne zaman göreceğim?* Hayır, *seni özledim.*

Belki de bir hafta uzak kalmak ona ihtiyacı olan berraklığı verdi. Belki de bu hayatın çok fazla olduğunu, tüm korkularının haklı olduğunu fark etti.

Kardeşim bizi yemeğe götürmeyi teklif etti ama bu hafta duygusal olarak beni çok etkiledi. Tek istediğim banyo yapmak, birkaç kadeh şarap içmek ve biraz yalnız kalmak, bu yüzden çocukları almasına izin verdim.

Elimde şarap şişesi, Dylan'ın bana aldığı bardağı dolaptan çıkarıyorum. Bir kez daha düşününce şişeyi almayı tercih ederek yerine koyuyorum. Merdivenlerden yukarı ilk kıkırdamayı duyuyorum, ardından da "Kahretsin. Yapmadı!"

Çılgınlıkları takip ediyorum, giderken açık şarap şişesini dudaklarıma götürüyorum. "Bekle, geri sar! Geri dön!" Shayla bilgisayarını işaret ederek uluyor.

Dylan'ın önünde.

Delia gözlerini devirir. "Banyomdaki suyun arkasında onun olduğunu biliyordum." Zihnim karışıklık içinde dönüyor ve henüz sarhoş bile değilim. "Ha?"

Dylan bana bakıyor, bilgisayar ekranının ışıltısı yüz ifadesini daha da aydınlatıyor. "Sen de kalmak istemediğini sanıyordun."

Tekrar ediyorum, ha? "Ne hakkında konuşuyoruz?"

Dylan donmuş bir görüntüyü işaret eder. "Beckett taşındığında Delia'nın yerleştirdiği kameranın görüntülerini izliyoruz."

"Delia!" Midem bulanıyor. "Bunu yapmayacağına söz vermiştin."

Delia şarap şişesini parmaklarımın arasından alıp bir yudum içiyor. "O adamın taşınmasına izin vereceğimi ve her hareketini izlemeyeceğimi mi sanıyordun? İyi ki yapmışım. Bu evi sabote ediyordu. Brownstone düşündüğümüz kadar kötü değilmiş."

Dylan şişeyi Delia'dan alırken kıkırdıyor. "Evet, öyle. Bunların hepsi çocuk oyuncağı. Buraya bakın." Görüntüleri yedekliyor.

Tekrar Play tuşuna bastığında Beckett mutfığa giriyor. Yalnız olduğundan emin olmak istercesine başını önce bir yana, sonra diğer yana eğiyor. Sonra bir İngiliz anahtarı çıkarır ve iğrenç muşambanın üzerine düşer, vücudunun üst yarısı lavabonun altında kaybolur.

Şişeyi çalıyorum ve uzun bir nefes daha çekiyorum. "İşte o zaman ondan musluğu tamir etmesini istedik."

Dylan kıkırdıyor. "Pek sayılmaz. İzle, işte."

Liam mutfığa girip musluğu açarken hepimiz pür dikkat itaat ediyoruz. Su ona doğru fışkırıyor, tam gözüne çarpıyor ve onu şaşırtıyor. Kameranın menzilinden dışarı çıkar. Bir an sonra Dylan ortaya çıkar. Musluğu inceler ve başını sallar.

"Liam'a bu numaraya kanmayacağımı söyledim. Onun ya da diğer çocuklardan birinin bana şaka yaptığını düşündüm."

Delia homurdanıyor, "İçlerinde en büyük çocuk olduğu ortaya çıktı, İnsan-çocuk Beckett."

Shay kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürür ve başını sallar.

Ekranda, Dylan Beckett'ı mutfığa sürüklüyor. Musluğa bakarak büyük bir anlaşma yapıyor. Sonra gözden kaybolur, ancak daha önce elinde tuttuğu lanet olası İngiliz anahtarıyla geri döner. Yere düşer, hareketleri daha öncekilere çok benzer ve lavabonun altında kaybolur. Tekrar ortaya çıktığında musluğu test eder ve işte, her şey düzelmiştir.

Hmm.

Şarabımdan sağlıklı yudum almadan önce "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye mırıldandım.

Dylan kaşlarını sallıyor. "Sadece izlemeye devam et."

Başka bir kameranın görüntülerine atlar. Bu kez Beckett merdivenin kırık basamağını çekmektedir - Dylan ve Shay'in düşerken onu izledikleri basamak. Bir kabloyu kesiyor. Daha sonra bana asılı bulunduğunu söylediği kabloyu. Üst kattaki koridordan bir başka çekimde, banyonun hemen içinde zıplıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor. Alt kattaki bir kameradan alınan ve bu kameranın zaman damgasıyla aynı hizada olan görüntülerde oturma odasının tavanındaki sıvaların mobilyaların üzerine yağdığı görülüyor. Aynı akşam ortalığı süpürmüş ve macunlamış.

"," diye mırıldanıyorum.

Dylan başını arkaya yatırıyor ve bana gülümsüyor. "Ona ihtiyaç duyulmasını istedi Liv."

Delia, "Ya da taşınması için evin etrafımızda yıkıldığına inanmasını istedi," diye belirtiyor.

Dylan başını sallayarak başka bir videoya tıklıyor. "O zaman Addie'nin odasını dekore etmek için neden bu kadar çok çalışsın ki? Ya da merdivenleri tamir etmek için? Kurcaladığı her şey zaten sorun yaşadığımız şeylerdi. Onları daha da kötüleştirdi, böylece biz de onları düzeltmek zorunda kaldık."

"Ama yine de çatımız akıyor," diye homurdanıyor Delia.

Kalbim küt küt atıyor. "Aslında..." Çit çekiyorum. "Dün gece yatak odamın tavanına bakıyordum, su lekeleri gitmiş."

Dylan iç geçirir. "Gidip çatıya bir göz atın hanımlar. Sonra da Beckett'ın onu göndermeye çalıştığını söyleyin."

Cam şişeyi kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum ve neredeyse koşarak odadan çıkıyorum, şarap ben giderken şıpırdıyor. Attığım her adımda Beckett'ın duygularından daha da emin oluyorum. Belki de hayal görüyorum, ama bir şeyleri bozmak için o kadar çok çalıştı ki biz de onları düzeltmek zorunda kaldık - umursamasa bunu neden yapsın ki? Evet, biraz dengesiz ama aşk da tam olarak bu değil mi? Bir insana ne yapar?

Bu rasyonel değildir; sonucun ne bilme şansı olmadan sıçramak ve inanmaktır. Ve evet, insanı biraz dengesizleştirebilir.

-Biraz çılgınca ama Tanrım, Beckett bana Vegas'ta dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi evlenme teklif etmeden önce yaşadığım robotik hayata bunu tercih ederdim.

Çatının kapısını açıyorum ve tüm nefesim ciğerlerimden fışkırıyor. Çok güzeldi. Buraya taşındığı ilk gece tarif ettiğim her şey.

Dinlenmek için bir yer. Ailemizin birlikte vakit geçirebileceği bir yer. Deniz mavisi, mor, pembe ve mavi tonlarında dış mekan minderlerine sahip kanepeler. Pırıl pırıl

ışıklar ve bitkiler. Addie için bir su masası, çocuklar için küçük bir masa ve yetişkinler için daha uzun bir tik masa. Ortasında bir ateş çukuru küçük bir veranda masası. Mekânın her köşesinde irili ufaklı mumlar.

Shay arkamda bir yerden "Vay anasını," diye mırıldanıyor.

Dylan'ın gülümsemesini duyabiliyorum. "Sana söylemiştim. Onu seviyor. Ona her şeyi vermek istiyor. Onunla ya da onsuz."

"Ama ya onunla birlikte istersem?" Fısıldıyorum, mekânı inceliyorum, ailemizin burada toplandığını hayal ediyorum. Çocuklar boyama kitaplarıyla masanın etrafına dolmuş, biz kızlar kanepelere kıvrılmış, bir ya da iki şişe şarabı paylaşıyoruz. Ve Beckett, tam orada, karmaşanın ortasında. Bazen yanımda, elimi tutuyor ya da alnımdan öpüyordu. Ama daha çok yerde bağdaş kurup oturur, çay partisi verirdi. İkizlerle hisse senedi seçeneklerini gözden geçiriyorduk. Winnie ile bileklik yapıyor. Liam ile beyzbol tartışıyor ya da Kai ile telefonundan hokey izliyor.

İşte o zaman anladım.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," diye fısıldıyorum arkadaşlarıma. "Ama yardımınıza ihtiyacım olacak."

İyi misin?

Beckett: Sadece karımı ve çocuklarımı özleyorum.

Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Çatı katı bende kalabilir mi? Benim evim o kadar büyük değil ve senin günbatımın daha güzel.

Çok erken, kardeşim. Çok erken.

Beckett: Ne zaman haber alacağız?

Gavin: Birkaç gün sürebilir, neden?

Brooks: Düşündüğünü düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?

Aiden: Ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok, ama eğer çatı katını büyük bir jest olarak satacaksan, bana sat!

Aiden, kapa .

Ördek. Ördek. Kaz!

Brooks: Aman Tanrım, sen bir aptalsın.

Hiç hoş değil, dostum. Hoş değil.

BECKETT SOHBETTEN AYRILDI.

"Y Saat on birde ESPN ve on bir buçukta *Sports Illustrated* ile röportajımız var. ESPN Kids de bir röportaj yeri talep etti, ancak *Sports Illustrated* ile ne kadar çabuk bitireceğinizi bekleyip göreceğiz."

Hannah bana bakmadan notlarına bakıyor, sonra telefonuna bir şeyler yazıyor.

Ev sahibinin odasından, son kırk yıldır hayatımın sahibi olan beyzbol sahasını değerlendiriyor ve iç geçiriyorum. Liv'i özlüyorum. Hannah yaptığı işte iyi, ama benim karım değil, bu yüzden varsayılan olarak ondan hoşlanmıyorum.

"*Sports Illustrated* ne istiyor?"

Telefon hala elimde, Aiden'ın beni tekrar sohbete eklemesini izliyorum, sonra hemen kendimi kaldırıyorum. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Her ne kadar çocuklar beni deli ediyormuş gibi davransam da, kardeşlerim olmadan kaybolurdum.

"Beyzbolun En Popüler Bekarı için seni seçtiler. Hokey için kardeşleriniz arasında başa baş bir yarış olduğunu söylemek isterdim ama Brooks açık ara kazandı." Kıkırdıyor. "Belki de iç çamaşırı kampanyasıdır. Adam bir çift dar tişörtün canına okuyabiliyor."

Çalışanlarımın benden beklediği kaşlarını çatarak karşılık veriyorum. İş yerinde kimse benimle şakalaşmaz. Liv dışında kimse. Hannah Liv değil. Yumuşadım mı? Çalışanlarım benimle gülmelerini istediğimi mi sanıyor? Boynumu sıkıp lanetimi geri alıyorum. "Ben bekâr değilim."

Hannah'nın yüzü düşer. "Teknik olarak değil, hayır... ama artık basın evliliğin bir hata olduğunu bildiğine göre... Vegas'ta ne olur-"

"Bu cümleyi bitirmemeni tavsiye ederim. Düğünümle ilgili hiçbir şey hata değildi. *Evliliğimle* ilgili hiçbir şey hata değildi. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Kayıtları düzeltme işini karıma bırakıyorum. Eğer boşanmak istiyorsa, bunu kabul eder ve suçu üstlenirim. Ama ben gelecek hafta açık artırmaya çıkarılacak bir sığır parçası değilim. ESPN çocuklarını 11'e koy. Sonra ESPN ile görüşeceğim. Damiano *Sports Illustrated*'ın yerine geçsin."

Yüzü kızarıyor. "Beyzboldaki en kötü kişiliğe sahip."

İşaret parmağımı ve başparmağımı burnumun kenarına bastırarak başımı sallıyorum. "O benden daha kötü değil."

"Ama sen"-elini bir aşağı bir yukarı sallıyor-"bir Langfield'sın. Beyzbol kraliyet ailesi. Herkes senin kişiliğine katlanıyor çünkü, saygı duyuyorum, *sen sensin*."

Gülüyorum. Hem de çok. Yalakalık yapmaya çalışmıyor ve içinde bulunduğum kargaşaya rağmen bu beni rahatlatıyor. Liv onu iyi eğitmiş.

Şekerleme yoktu. Bana çekici olduğumu ya da *insanlar beni tanıdığı*nda gerçekten iyi bir insan olduğumu söyleyerek egomu okşamadı. Kısaca zengin olduğumu ve insanların beni bu yüzden istediğini söyledi. İyi oynadın. Ve gerçek şu ki, o haklı. Gerçekten önemli olan tek kadın hariç herkes için. Banka hesabım, çatı katım ya da ona ne tür lüks hediyeler umurunda değil. O kadın, ailesinin en mutlu olduğu yer olduğu için etrafında yıkılmakta olan bir taş evde kalmayı seçiyor.

Tabii ki eskisi kadar düşmüyor, bundan eminim. Medusa'dan ve onun her şeyi kontrol etme ihtiyacından kurtuldum. Eğer o evde işleri daha da kötüleştirmemiş olsaydım, hala bir felaket olurdu. Mükemmel değil ama en azından evi güvenli hale getirmek için gerekeni yapmama izin verdi.

Dylan'ın hâlâ duvarları yok ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Göğsümdeki ağrıyı ovuyorum. Lanet olsun. Sanırım hepsini özledim. Dippy Do ve Medusa'yı bile.

Tamam, Medusa'yı özlemiyorum ama ikizlerle her gece borsa hakkında yaptığım sohbetleri özlüyorum. Gelecek hafta onları finansal planlamacımla tanıştırmayı planlıyordum. Bana sürekli yüksek getirili yatırımları kaçırdığımı söylüyorlar, ben de yüz binlerce dolar ödediğim adamın onlara cevap vermesine izin vereceğimi düşündüm.

Hannah çenesini indirir ve telefonunda gezinir. Işığı yakınca nefesi kesilir. "Cortney Miller'a ne dersiniz? Milyarder, New York kraliyet ailesinden, MLB'deki en iyi yakalayıcı ve en yeni takasımız."

Ona ters ters baktım. "Hayır. Onun için planlarım var."

İç çekiyor, omuzları çöküyor. "Damiano o zaman." Huysuz atıcımı bulma göreviyle ev sahibinin odasından çıktı. Onu ve *Sports Illustrated*'ı çıldırtacağından hiç şüphem yok.

Bu beni gülümsetiyor.

Bir dakika sonra babam kapıda belirdi. Onu selamlamadan bara yöneldim. Bu konuşma için bir viskiye ihtiyacımız olacak.

"Yani doğru mu?" diye mırıldandı. "Hepsi sahte miydi?"

Dişlerimi sıkarak öfkemi dizginlemek için tavana odaklanıyorum. Beni bu belaya bulaştıran babamdı. "Gerçekti baba. O da benim gibi biliyor."

"Ama her zaman öyle değildi," kestirip atıyor. Adam sinir bozucu derecede zeki.

Tekrar göğsümü ovuyorum. Gerçek olmadığını söylemek yalan olurdu. Benim için her zaman gerçekti. Liv'e karşı hissettiklerimin sahte bir yanı yok ve hiçbir zaman da olmadı. "Belki onun için değildi."

Babam biraz daha yaklaşıp ellerini ceplerine sokarak dürtüyor. "Ama senin için gerçekti?"

Bardağıma bir parmak viski doldurup iç geçiriyorum. "Evet. Her zaman gerçekti. O her zaman istediğim kişiydi. Mutlu musun?"

Yaşlı adam gülümsüyor ve benim barda yere doğru bir adım daha atıyor.

"Peki, öyle yapacağım." Sonra kaşlarını çattı ve çenesini bana doğru eğdi.

"Eğer gerçekse, neden sabahın on buçuğunda viski içiyoruz?"

İç çekerek kehribar rengi sıvıyı bardağımda döndürüyorum. "Çünkü yeterli olup olmadığımı bilmiyorum."

"Neden oturmuyoruz oğlum?" Babam dışarıdaki sandalyeleri işaret ediyor. Benim gibi onun da bu oyuna olan sevgisi her şeyi kapsıyor. Çimlerin kokusu, çalışanların sahayı hazırlamasını ve büfeleri hazırlamasını izlemek, burayla ilgili her şey... Burası her zaman bizim cennetimiz oldu. Ancak son zamanlarda Boston'da yıkık dökük bir ev, stadyumu en sevdiğim yerlerin en üst sırasından indirdi. O evde yaşayan kadının beni seçtiğinden emin olana kadar bu koltuklarda rahat edemeyeceğim. Ailesi beni yanında istiyor. *Ben* onun ailesiyim.

"Seni çocuklu bir kadınla yuva kurmaya itmiş olabilirim."

. "Bana şantaj yaptın baba. Seçeneklerim takımı bırakmak ya da sahte bir evliliğe atlamaktı."

Tarlayı incelerken dudaklarından ağır bir iç çekiş dökülüyor. "Kardeşlerine karşı hep çok iyiydin. Dikkatli. Sabırlı. Koruyucuydun. Her zaman önce kendilerinin geldiğini bilmelerini sağlardın."

"Birinin yapması gerekiyordu," diye mırıldandım. Kelimeler ağızımdan çıktığı anda babama ihtiyatlı bir bakış fırlatıyorum. Onu suçlamıyorum. Ben benim babamım, ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum. Tüm yetişkin hayatım boyunca oyunun her şeyden daha önemli olduğuna inandım. Ben çocukken, babam

bir sürü sorumluluğu vardı. Buna her zaman saygı duydum. O zamanlar sorumluluğumun kardeşlerime karşı olduğuna inanıyordum. Bunun değişeceğini, gelişeceğini ve eninde sonunda beyzbola öncelik vermesi gerekenin ben olacağımı hep biliyordum.

En azından ben öyle sanıyordum. Liv'le evlenene kadar. "Özür dilerim," diye homurdandım.

Babam başını sallıyor. "Özür dileyecek bir şey yok. Haklısın. Birinin yapması gerekiyordu ama ben yapmadım. Annen ve ben-" Yüzünü ovalıyor. "Dengeyi sağlama konusunda berbatlık. Siz bu konuda bizden çok daha iyisiniz."

Göğsümdeki ağrı alevleniyor. Bu konu her zaman biraz acı verir ama şu anda içinde debelendiğim sefaletle bir de bu eklenince, keşke yanımda antiasit olsaydı diyorum. "Ne?"

Babam kıkırdıyor. "Beckett, beyzbol takımını sorunsuz bir şekilde yönetiyorsun, ayrıca hokey maçlarına da düzenli olarak gidiyorsun. Kız kardeşini uzaktan destekliyorsun, Liv ve çocuklarına öncelik veriyorsun-"

Çenemi göğsüme indirip gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu hafta olmaz. Finn'in ilk T-ball maçını kaçırdım."

"Finn kim?"

Bu, uzun zamandır ilk kez yüzüme bir gülümseme getirdi. "Huck. Bilirsin, Huckleberry Finn. Onlara isimleriyle hitap etmezsem bağlanmayacağımı sanıyordum. Meğer bu da kendime söylediğim bir başka yalanmış."

Babam bacağımı okşuyor. "Çok fazla hissediyorsun. Asla bağlanmamazlık edemezsin."

"Sabrina'ya hiç bağlanmadım."

Babam koltuğunda kayıyor ve uzun bir süre beni düşünüyor. "Yıllarca Sabrina'yla çıktın çünkü gerçekten istediğin kişiye sahip olamadın. Bilinçaltında, gerçekten istediğin şeye, bir aileye ve bu işe sahip olamayacağını düşündün. Bu benim hatam. Sana seçim yapman gerektiğini düşündürdüm. Sen de beyzbolu seçtin. Bu şekilde kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaktın. Duvarlar örebilir, Liv'in çocuklarına farklı isimlerle hitap edebilir, yarattıkları karmaşa için sızlanabilirsin ama sonuçta her zaman hayatındaki insanlarla ilgilenen adam olacaksın. Eninde sonunda bunu anlayacağını biliyordum. Liv'le evlendiğini bize söylediğinde mi? Kendimden çok memnundum diyelim. Seni gerçekten istediğin şeyin peşinden gitmeye zorladığımı düşündüm."

Gülüyorum. "Bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptın. Ama o barda yanıma oturan Liv olmasaydı, bunu asla yapmazdım. Karar vermemi kolaylaştırdı. O hayatın ne olduğunu tatma fırsatı

gibi." İç çektim. "Bu tür şeyleri birlikte yaşamak istediğim tek kişi o."

"Her şeyi dengeleyebileceğini hep biliyordum. Önceliklerini belirlemede her zaman iyiydin. Ve senin önceliğin her zaman ailen olacak. Geri kalan her şey"-kolunu beyzbol sahasında gezdiriyor-"sadece bir oyun."

"Bunu biliyorum," diye aptalca cevap veriyorum, güldüğünde dizimi onunkine çarpıyorum. "Ama artık senin de bildiğine sevindim. Peki ya babam?" Dikkatini bana odaklıyor, gözleri sıcacık. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, evlat. Sadece mutlu ol. Tek istediğim bu."

Yüzüme yayılan gülümseme gerçek bir gülümseme. Mutluyum ya da en azından mutlu olacağım. Karım ve ben nihayet birbirimize karşı dürüst olduğumuzda. Çünkü bu konuda hiçbir şey sahte değildi, ne onun için ne de benim için.

OYUN DAHA BAŞLAMADI ama eve gidip Liv'e neler hissettiğimi anlatabilmek için bitmesini ipe çekiyorum. Onu en son kucağıma alalı bir hafta oldu ve eğer istediğim gibi olursa bir daha asla o kadar uzun sürmeyecek.

"Görüşme nasıl geçti?" Brooks patron odasının dışında bir sandalyeye yerleşirken soruyorum.

Yanındaki Gavin başını geriye atıp gülüyor.

"Neye güldüğünüzden emin değilim." Brooks, Gavin'e dirsek attı. "Sana gelince," diyor bana, "şu sırtımayı sil. Röportaj gayet iyiydi."

Aiden inliyor. "Bekâr olsaydım, en gözde bekâr adayı kesinlikle ben olurum."

Sara sırtıyor. "Üzgünüm, Aiden. Aziz Brooks ve onun daracık donu her zaman kazanacak."

Brooks kızarıyor, Sara'ya bakıyor. Kafasının arkasına vurmak istiyorum. Bunu izlemek acı verici. Ona nasıl baktığını görmüyor mu? Yoksa sadece ilgilenmiyor mu?

Onu bir saniye daha düşündüm. Hayır, o bir Langfield. Tabii ki ilgileniyor. Biz muhteşemiz.

Brooks kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu lakaptan nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

Sara onun omzuna vuruyor ve çenesini yukarı kaldırarak alanı tarıyor. "Çok kötü. Sen busun işte. Bunu kabullen." Nefesini içine çekerek hepimizin onun görüş açısını takip etmemizi istedi. "Vay anasını, beyzbol takımı gibi olmuş Beckett!"

"Son zamanlarda bazı şüpheli takas tercihleri yaptınız," diye mırıldandı Gavin, "ama belki de 1.80'den uzun oyuncularını takıma katmak bu takımın kazanmasına yardımcı olur."

Karımın, onun en iyi üç arkadaşının ve çocuklarımızın sahadaki duruşlarına hayranlıkla bakarak gülüyorum.

Evet, çocuklarımız.

Her biri Revs forması giyiyor ve Liv çömelip topraktan bir şey alan ve cebine koyan Finn'i azarlamak için eğildiğinde sırtındaki isim ortaya çıkıyor.

Bayan Langfield.

Karım, arkasında adımın yazılı olduğu takımımın formasını giyiyor.

İnsanların ona Bayan Langfield demesinden daha ateşli bir şey olmadığını düşündüğümde, bu olasılığı hiç düşünmemiştim bile.

Sara'nın telefonu elinde vızıldıyor ve bir kahkaha atıyor. "Beckett," diyor cihazını kaldırarak, "sahaya çağırılıyorsun."

Zaten kapıdan koşarak giriyorum. Ailemi geri alma vakti geldi.

"F Han, elinde ne var?"

Oğlum sinsi bir sırıtışla bana bakıyor. "Yok bir şey anne." "Karnım ağrıyor," diye sızlanıyor Addie. Yerde oturuyor ve Ellerinde avuç avuç ot.

"Lütfen bana onu yemediğini söyle." Collette yüzünü buruşturarak Addie'nin üzerinde geziniyor.

"İstatistiksel olarak konuşursak, büyük olasılıkla." Phoebe omuz silkiyor. "Yine de iyi olmalı. Medeniyet eskiden vejetaryen bir diyetle beslenirdi ve eminim ki bu diyet ottan oluşuyordu."

Shayla, Addie'yi kucığına aldı. "Shay Teyze seninle çok gurur duyuyor."

"Şu bitirebilir miyiz? Bu formayı daha fazla giyemem."

Liam homurdanıyor ve rahatsız edici kumaş parçası onu fiziksel olarak rahatsız ediyormuş gibi boynunu kaşıyor.

Dylan kafasının arkasına vuruyor. "Anne, lütfen."

"Aptal olma," diye karşılık veriyor. Sonra bana dönüyor ve güneşli bir gülümsemeye boğuluyor. "Bu çok eğlenceli! Daha önce hiç beyzbol sahasına çıkmamıştım. Erkekler nerede?"

Liam omuzlarını yuvarlayarak kendi içine daha da gömüldü. "Lütfen dur." Gülüyorum. Bu muhtemelen korkunç bir fikirdi.

Winnie'nin dikkati Sara'nın Beckett'la birlikte girmeleri gerektiğini söylediği kapıya odaklanmış durumda. Benim dışımda, onun yokluğunu en o hissediyor. Hiç kimse onun için Beckett gibi ortaya çıkmamıştı. Kendime hayal kırıklığı yaşamasının onun için iyi olduğunu söyledim. İnsanların her zaman ortaya çıkmadığını anlaması için Belki bu bir dereceye kadar doğrudur ama şimdilik sadece sekiz yaşında olmasını istiyorum. Erkeklerle güvenmesini istiyorum. Herkesin onu hayal kırıklığına uğratmayacağını, bazen insanların bizi çaba gösterecek kadar sevdiğini bilmesini istiyorum. Bunu ona kanıtlamanın ilk adımı kalbimi ortaya koyup Beckett'ın yanında olmak. Ona önemli olduğunu göstermek. Hepimiz için.

"O geliyor, Win," diye fısıldıyorum, elini sıkarak.

"Eğer yapmazsa taşaklarını keserim," diye mırıldanıyor Delia nefesinin altından. Dylan ve ben ona kaşlarımızı çattık. Shay kahkahalarını Addie'nin yumuşak saçları.

Sahanın kapıları açılır ve Beckett tipik maç günü kıyafetlerini giyerek dışarı çıkar - Langfield Boston Revs forması, klasik mavi beyzbol şapkası ve koyu renk kot pantolon. Tanrım, iyi görünüyor ve biraz da nefes nefese.

Önümde durup bir elini göğsüne götürdü. "İyi misin?"

Başını sallar ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak belinden eğilir. Birkaç derin nefes aldıktan sonra doğrulur. "Artık öyleyim."

Birden gerildim, alt dudağımı ısırdım ve dikkatimi yere verdim. Bütün bir planımız vardı ama onun gelişiyse beynim kısa devre yaptı.

"Gelip bana sarılacak mısın, yoksa yalvarmam mı gerekecek?" Beckett'ın sözleri beni hazırlıksız yakalıyor ve ona tekrar bakıyorum. Yüzünü bölen gülümseme o kadar büyük, o kadar parlak ki kendimi ona doğru fırlatmaktan alıkoyamıyorum. O gülümsemeyi yanağımnda hissetmek istiyorum. Sıcaklığını içime çekmeye ihtiyacım var. Beni sıkıca sarıyor ve nefesi boynumu gıdıklayarak içime çekiyor. "Duck, seni özledim."

Biraz geri çekilip ona bakıyorum. "Yaptın mı?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve avucunu yanağıma bastırıyor. "Eğer düşündüğüm sebepten dolayı buradaysan bana şimdi söyle. Çünkü seni gerçekten öpmem gerekiyor ama hazır değilsen bunu çocukların önünde yapmayacağım."

"Öp beni, Beckett. Onlara aşkın neye benzediğini göster. Zaten başından beri bunu yapıyordun."

Dudaklarını yalıyor ve sonra benimkilere bastırıyor. İffetli değil ama çok açık da değil. Onun içinde eriyorum, sanki ailemizi tamamlayan kişi olmadan geçen bir haftanın ardından nihayet evimdeymişim gibi.

Geri çekildiğinde, ağzıma karşı iç geçiriyor. "Aşk mı dedin?"

Sersemliğimden sıyrılıyorum. "Kahretsin, bir planım vardı."

Collette "hey!" diye bağılıyor ama Delia ağzını kapatıyor. "Şimdi olmaz."

Beckett alnını benimkine dayıyor. Gitmeme izin vermeden cebinden telefonunu çıkarıp uzatıyor. "Paramı al. O buna değer."

Gözlerimi deviriyorum ama şimdiden gülümsemekten

yanaklarım acıyor. "Peki, bana şu plandan bahseder misin?"

diye mırıldanıyor.

"Önce hepsi sana seni sevdiklerini söyleyeceklerdi."

Beckett kaşlarını kaldırarak geri çekildi. "Öyle mi?"

Benim tarafımdan Finn bağılıyor, "Sen en iyisisin, Patron. Elbette seni seviyoruz."

Beckett beni döndürüyor, böylece sırtım onun önüne geliyor ve ikimiz de ailemize bakıyoruz. "Ben de seni seviyorum, Huckleberry Finn."

"Bekle, seni neden sevdiğimizi söyleyecektik. Değil mi Winnie?" Winnie çenesini göğsüne yaslıyor ama Beckett'a utangaç bir gülümseme fırlatıyor. Bana doğru biraz eğiliyor ve yumruğunu ona doğru uzatıyor. Birlikte yaptıkları bilezikleri hâlâ bileğinde gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Winnie ışınlanır. "Hiç kimse benim için bu kadar gülünç olmamıştı."

Beckett onun seviyesine inebilmek için beni bırakıyor. "Seni önemseyen ve sana değer veren insanlar senin için her zaman gülünç olacaktır. Bunu unutma, Ayı. Şimdi buraya gel ve bana sarıl."

Kızım kendini ona doğru fırlatıyor ve o da portakal çamuruna kış üstü düşüyor.

Finn de onları takip edip üzerlerine atlıyor. Hepsi formalarını mahvetmeden önce onu çabucak yakaladım.

Beckett çenesini kaldırarak Winnie'nin başının üzerinden ikizleri ve Delia'yı görebiliyor. "Üçünüz de formaları giydiniz mi?"

Delia mırıldandı, "Sanırım bir erkek için en kötüsü sen değilsin. Yani, hala bir aptalsın ama *bizim* aptalımızsın."

Bir an için birbirlerine ve sanırım aralarında bir anlayış oluşuyor. En iyi arkadaşım huysuz patron kocamı gerçekten onaylıyor. Bu günü göreceğimiz kimin aklına gelirdi?

"Finn'in saçını kestiğimizde bizi korudunuz. Çok yüce gönüllüydünüz" diyor Collette.

Phoebe başını sallar. "Ben Phoebe, bu arada."

Beckett boştaki kolunu uzatıyor ve ikizler ona doğru fırlayarak kucağındaki çocuklarına katılıyorlar.

Liam iç geçiriyor. "Bir Revs taraftarı için hiç de fena değilsin."

Beckett başını geriye atar ve kahkahalarla güler. "Ben alırım. Ayrıca, aynı formayı giydiğimiz bir fotoğrafımız da olacak."

Liam kaşlarını çatıyor. "Zorlama."

Shay gülümsüyor. "Smoothie'lerimi gerçekten içen birinin olması güzel."

Beckett yaklaşmakta olan Kai'yi izler ve yumruğunu uzatır. "Iceman, maça geldiğin için teşekkürler."

Kai sırtıyor. "Kardeşlerin burada mı?"

Beckett'ın gürültülü kahkahası yanaklarını acıtıyor. Kendini yerden kaldırıyor ve kale sahasının üstündeki, ev sahibinin süitinin bulunduğu camı işaret ediyor. "Neden oraya gidip Livy'yle bir dakika konuşmama izin vermiyorsunuz?"

Dylan çocuklarını Beckett'ın kardeşlerinin bulunduğu yere götürecek kapıya doğru yönlendiriyor ama Winnie eşiğe geldiğinde dönüp geri koşuyor. Kollarını Beckett'a dolayarak çenesini onun karnına dayıyor, böylece ona bakıyor ve yemin ederim ki "Seni seviyorum, Patron" diye fısıldıyor.

Ona kendisini de sevdiğini ve isterse Beckett diyebileceğini söylediğinden eminim.

Başını sallar. "Hayır, ben senin Ayın'ım, sen de Patron'sun." Bir kez daha sıktıktan sonra diğerlerine yetişmek için koşar.

Beckett bana baktığında gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Başını eğip hızla gözyaşlarını siliyor. "Tanrım, çok özeller. Şimdi söyle bana Livy, bütün bunlar neydi?"

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Çok kalabalık olduğumuzu biliyorum ve beşimiz için yeni bir ev almaya kolayca gücün yetebilecekken senden bu taş evde kalmanı istemek biraz delilik. Ama kızlarla bir anlaşma yaptım. Biz bir paket anlaşmayız." Dudaklarımı yalayarak devam etmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve avuçlarım terliyor ama her şeyi şimdi ve burada anlatmaya kararlıyım.

Beckett sözümü kesmiyor. Beni yakından izliyor, ne düşündüğünü belli etmiyor.

"Çocuklarla aran çok iyi, hepsiyle. Umarım bunu görüyorsundur. Ve bunun hayal ettiğin şey olmadığını biliyorum - yani, gerçekten, bu çılgınlığı kim hayal edebilir ki - ama bunu çözebilecek biri varsa, o da sensin. Baban olmak zorunda değilsin. Ve bu ailede dört anne var, yani çok fazla yardım var. Saçmalıyorum, biliyorum. Söylemeye çalıştığım şey, lütfen bebeğim, taşınma."

Beckett gülümsüyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Biliyorum Livy. Ve çocukların yaptığı açıklamayla ilgili her şeyi sevdim, ama neden taşınacağımı düşündün?"

"Çatı katı hazırды." Bakışlarımı indiriyorum ve formasının bir düğmesiyle .

İki parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Öyle mi?"

"Ve müteahhitlere fazla mesai yaptırdınız."

Beckett iç çekiyor, nefesi şakaklarımdaki saçları gıdıklıyor. "Çünkü ev yıkılıyor ve sen onu terk etmeyi reddediyorsun."

Başımı salladım. "Doğru, gitmeden önce güvenli olmasını istedin."

"Sence karımı ve çocuklarımı geride bırakacağım bir dünya var mı?" Ellerini üst kollarımda hafifçe kenetliyor. "Hiç mi dikkat etmiyorsun? Sen benimsin Livy. Çocukların..." Dudaklarını yalıyor ve çocukların muhtemelen çalışanları çoktan çıldırtmış olduğu ev sahibinin süitine bakıyor.

"Çocukları sevmiyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Çocuklarını seviyorum Livy. Dediğim gibi, sizin çocuklarınız benim çocuklarım. Seviyorum çocuklarımız."

Beynim arızalandı ve ağzımdan "Çocuk istemediğini sanıyordum?" cümlesi çıktı.

Kıkırdıyor. "Yapmadım. Hiç yapmadım. Ama çocuklarımızı istiyorum. Çocuklarımız harika. Ve tüm korkularım, çocuk istemememin nedeni... hiçbir

Çünkü iş ya da sen ve çocuklar arasında seçim yapmak söz konusu olduğunda, bir yarışma olmaz. Her zaman seni seçeceğim."

İçimde kelekler uçuşuyor. "Buna gerçekten hazır mısın? Eğer fark etmediysen, biz *çok fazlayız*."

Elini tekrar yanağıma götürüyor. "Son birkaç gecedir yoldayken ne yaptım biliyor musun?"

Omuz silkiyorum.

"Son birkaç aydır kaydettiğim çocukların videolarını izledim. Bazıları çılgılık ve kaostan başka bir şey değil. Telefonumun sesini bile kapatmadım. Evde neler olup bittiğine dair güncellemeler paylaşan var mı diye Facebook'ta gezindim. Duvara baktım ve beni affetmezseniz ne halt edeceğimi düşünerek parmaklarımı oynattım."

"Seni affetmek mi? Ne için affedilmeye ihtiyacın olabilir ki?"

Beckett soluklaşır. "Babalarına yumruk attım. Bunu hak etmiş olabilir ama verdiğim tepkiyle hepinizin hayatını katlanarak zorlaştırdım."

Benim için ayağa kalkarak doğru olanı yapan ama hâlâ bu yüzden kendini hırpalayan bu adam için kalbim acıyor. "Sen benim onurumu koruyordun."

Beckett'ın çenesi gerilir. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Bunun için söz veremezsiniz. Verebilseydin bile, bu senin işin değil. Drake yaptıklarından sorumludur."

"Aslında, onayınızı beklerken, bunun sözünü verebilirim." Kaşlarım birbirine çarptı. "Ha?"

"Gavin avukatımızın Drake ile temasa geçmesini sağladı. Geçen hafta bu yüzden uzak durdum. Kabul edip etmeyeceğinden emin değildim ve işleri senin için daha da kötüleştirmek istemedim." Beckett gözlerimin önündeki bir saç telini fırçalıyor ve yorgun bir iç geçiriyor. "Ama lanet olsun, seni özledim. Bunu tekrar yapamam. Eğer kabul edersen, uzlaşma belgelerini imzaladığında artık bir sorun olmayacak."

"Uzlaşma belgeleri mi? Ne için?"

"Livy, ona saldırdım. Bunu hak etmiş olsa bile, şimdi elinde bir koz var. Ama bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Parayı alırsa Bouvier Media şirketini kullanmaya devam edecek, ki bu iyi bir şey çünkü nafaka ödemesi gerekiyor. Sizi bir daha rahatsız etmemeyi kabul etmeli ve ne sizin ne de benim adıma iftira atmayacağını garanti etmeli. Ayrıca bir şart daha ekledim."

Dudağımı ısıırıyorum, hayal gücüm bu adamın ne bulduğuna dair çılgınca çalışıyor. Drake çocukları alırken bana bakamıyor mu? Ortadan kayboluyor. hayatlarımızdan sonsuza dek?

"Çocukların tüm ders dışı etkinliklerine katılması gerekiyor."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Ne?"

"Ya hayatlarındadır ya da değildir. Winnie'nin önemsizmiş gibi hissetmesine izin vermeyeceğim."

"Beckett..." Mırıldanıyorum. "Ya çocuklar öğrenirse?"

"O zaman annelerinin ve üvey babalarının, babalarıyla bir ilişki kurmalarını sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını bilecekler. Ona karşı duygularımızı bir kenara bırakıp onları seçtiğimizi bilecekler. Görmelerini istediğim tek şey bu. Onlara öncelik verdiğimizizi, onları seçtiğimizi. Umarım Drake bunu mahvetmez. Umarım bu ikinci şansı değerlendirir ve onunla koşar. Ama yapmazsa, onlar her zaman aşkı bilecekler Livy. Ve sen de öyle."

Ağır ağır yutkunuyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Çünkü beni seviyorsun," diye fısıldıyorum esintiye.

Beckett yanağımı okşuyor. "Hem de çok. Seninle tanışana kadar aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Benim için aşkın tanımı sensin. Bu beyzbol sahası değil. İşlerimiz değil. Sen, ben ve o çocuklar, Livy. Ailemiz. Önemli olan tek şey bu. Seni seviyorum Olivia Langfield. Seni o kadar çok seviyorum ki bazen doğru düzgün düşünemiyorum."

"Ben de seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum. Ama bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Dudaklarını yalayıp bana yaklaşırken gülüyorum.

"Evet, bunu gerçekten yapıyoruz. Benimle evli kalacak mısın? Basına benimle birlikte gerçeği mi söyleyeceksin? Bunların hiçbirinin sahte olmadığını. Sen ve ben, evliliğimiz, biz gerçek anlaşıyoruz."

Cevap olarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve ondan bir inilti çıkarıyorum. Kollarını belime dolayıp beni kendine çektiğinde sanki eve dönmüş gibi oluyorum. Bu çılgınca sıcak his vücudumda hafifliyor ve sonunda bana başından beri söylediği şeyi kabul ederek ona gömülüyorum.

Onu çıldırtıyorum. Onu nefessiz bırakıyorum. *Ben* onun her zaman istediği kişiyim. Ve o benim hayatımın sonuna kadar isteyeceğim adam.

Birkaç adım ötede bir gırtlak sesi duyuluyor ve Hannah'nın bizi izlediğini, yanaklarının kızardığını görerek birbirimizden ayrılıyoruz.

"Bay ve Bayan Langfield, eğer... kullanmayı bitirdiyseniz takımın sahaya çıkması gerekiyor."

Yüzümü Beckett'ın göğsüne saklıyorum ve o başıma bir öpücük kondururken gülüyorum.

"Hepsi senin."

Sonra ailemizle birlikte beyzbol izleyerek geçireceğimiz günü geçirmek için el ele sahibinin süitine çıkıyoruz.

"FINN, DOKUNMA ONA!" Stadyumun arka tarafındaki aile odasına doğru yürürken azarladım. Altıya bir kazandık. Çocuklar basınla meşgul olduğu için Beckett çocuklara söz verdiği turu yaptırırken Dylan'ın kafası her yöne dönüyor ve oyuncuların *mal varlıklarını* incelemekten hiç çekinmiyor.

Maç sonrası röportajlarını bitiren birkaç oyuncuya el sallıyor ve bizi tanıştırıyor. "Bunlar anneler."

"Anneler mi?" En sevdiğim oyuncu Eddie Martinez soruyor. "Evet, onlarla birlikte anne evinde yaşıyorum."

"Bu bir romantik komedi oyunu mu?" Koç soruyor.

Beckett kaşlarını çatar, inanamaz. "Ne? *Hayır*. Bir anne komünü. Bilirsin, *Fuller House* gibi? Birbirlerinin çocuklarını büyütmek için birlikte yaşayan anneler, çünkü *kimin bir erkeğe ihtiyacı var ki?*"

Çılgın kocama gururla gülümsüyorum ve kıkırdamamı bastırıyorum. "Dostum, bize şaka yapıyor, değil mi?" Damiano Eddie'ye soruyor.

Burnumu kırıştırarak başımı sallıyorum. "Hayır, çocuklar. O ciddi."

"Miller'ı bulayım; basınla sohbet ediyor ama sizi tanıştırmak istiyorum," diyor Beckett, en iyi arkadaşlarından birinin küçük kardeşini bulmak için odayı tararken. Yakalayıcı, vuruş ortalamasına bakılırsa takıma neredeyse sorunsuz bir şekilde uyum sağlamış durumda. Adam bugün bir sayı turu daha attı.

Finn gömleğimi çekiştiriyor. "Anne, Slimy'nin tuvalete gitmesi gerek." İçimi çektim. "Sümüklü kim?" Tahminimce yeni bir görünmez arkadaş.

Finn tütüsünü yukarı kaldırır ve kamuflaj pantolonunun cebini karıştırır. Sırtarak bir yılan çıkarıyor ve başının üzerinde tutuyor. Shayla çığlık atıp kaçmaya çalışıyor ve kucağında Addie'yle döndüğünde küçük kızımın ağzından yeşil bir yapışkan fişkırıyor ve Damiano'yu kaplıyor.

"Bu çocuk hasta mı?" Damiano bağıyor.

Adam, diğer şeylerin yanı sıra biraz hastalık hastasıdır, ancak akli başında herhangi biri muhtemelen üzerine kusulduktan sonra heyecanlanmayacaktır.

"Özür dilerim!" Lanet olsun, elimde bir yılan tuttuğumu fark etmeden önce yılanı Finn'in elinden kapıyorum. Klik sesi geldiğinde içgüdülerim devreye giriyor ve onu odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Damiano bir kız gibi çılgılık atar ve önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerinde zıplar. Bir kalp atışı içinde tüm oda kargaşaya dönüşür. Beckett, Addie'yi Shay'in kollarından çekip alıyor ve göğsüne götürüyor. Bir eliyle Finn'i gösterip onu getirmemi işaret ediyor.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Kapıdan aceleyle çıkarken mırıldandım.

Beckett sadece gülümsüyor ve kahkahalarla başını geriye atıyor. "Tam bir felaket olacak."

İki Hafta Sonra
Beckett

T Ön kapıyı iterek açtığımda taş binanın duvarlarında yankılanan cırtlak sesin bir insana ait olması mümkün değil.

Dylan önümüzden koşuyor. "Aman Tanrım! Sanırım Junior doğuruyor!"

"Hayır." Başımı salladım ve karımı geri çektim. "Bunu yapmayacağım. Seni seviyorum Livy, ama bu gece bu evde kalmayacağız."

Gülüyor. "Junior'ın bebekleri olduğu için mi?"

Finn bacağımı itiyor, durumu kontrol etmek için oturma odasına koşmaya hazır, şüphesiz, ama onu belinden tutup omzuma atıyorum, sonra ön merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum. Bunun nasıl olacağını biliyorum.

Eğer içeri girersek. Finn de lanet rakunla birlikte ağlayacak. Sonra da bu lanet hayvanların doğumuna yardım etmek için şömineye tırmanmam gerektiğine beni ikna edecek. Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım. Böyle bir şey olmayacak.

"Patron!" Finn karnıma tekme atıyor.

Bir kolumla ayaklarını aşağıda tutuyorum ve yoluma devam ediyorum. "Finn, sana bir hayat dersi: Biz oraya ait değiliz. Doğum kadınlar içindir."

Medusa yanımdan geçerken nefesini içine çekiyor. Yemin ederim kafasının arkasındaki gözlerin kafatasından çıktığını hissedebiliyorum. Yakında dışarı fırlayacaklar ve ödümü koparacaklar.

Yürümeye devam ediyorum.

Winnie peşimden koşuyor, Liv de kucağında Addie'yle hemen arkamda. "Gerçekten içeri girmeyecek misin?" Ben Finn'i tekrar arabaya atarken Bear fısıldıyor.

ve parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim.

Yüz ifadem ne kadar ciddi olduğumu gösteriyor olmalı. Çocuk mızımızlanmadı bile. Sadece koltuğa doğru kayıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor, bana kızgın bir şekilde. Her neyse. Bu aile için her şeyi yaparım ama bir rakun yavrusu doğurmak çok ileri bir adım.

"Livy, sabah tekrar geleceğiz. Fazla bir şey istemiyorum ama lütfen beni şu anda o eve girmeye zorlama."

Gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi dudaklarını büküyor ama kara gözleri dans ediyor. "Bütün bunlar küçük bir rakun için mi?"

"*Hamile* bir rakun, Livy. *Aktif* doğum yapan hamile bir rakun. Bunu yapmayacağım."

Hâlâ gülmemek için kendini zor tutarak havayı içine çekiyor ve Addie'yi bana uzatıyor. "Tamam, gece için birkaç şey alacağım."

Ufaklığı bir kalçama yaslayarak içimi çektim ve limuzine yaslandım.

"Her şey yolunda mı patron?" Charlie benimle sohbet etmek için şoför kapısından çıkarken soruyor.

Başımı sallıyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Geceyi çatı katında geçireceğiz. Liv'e eşyalarını toplaması için birkaç dakika ver."

Brownstone'un kapısı açılır ve Shayla, Kai'yi de yanına alarak dışarı çıkar. "Bizi bir otele götürebilir misin?"

Kısa saçları tek gözünün üzerinden sarkıyor ve neredeyse nefes nefese. Endişeyle arabayı itiyorum. "Orada neler oluyor?"

Gözleri şişiyor ve başını sallıyor. "Hiç hoş değil."

"Otelde kalmak zorunda değilsiniz. Kai ile aynı yatağı paylaşırsanız çatı katında bir sürü oda var."

Başını salladı. "Bu işe yarar."

Sırada Medusa var, kapıdan uçarak çıkıyor ve ikizleri arkasından çekiyor. "Tek kelime etme, erkek çocuk. Biz de seninle geliyoruz."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Sanırım bir kadın bile hayvanların doğum yaptığı yere ait değil?"

Bana ters ters bakıyor. "Kızlara hayatın döngüsünü öğretmek için her şeyi yaparım ama bu normal değil."

Bir kolumu açık limuzinin kapısına doğru uzattım ve o ve iki kız içeri daldılar.

Sırada Liv var. Yüzü kızarmış, bir omzunda dolup taşan bir çanta, diğer elinde de katlanmış bir Pack 'n Play var. Topuzundan kurtulmuş birkaç tutam saçını karıştırıyor. "Oraya girme."

Gülüyorum, her geçen dakika kararım hakkında daha iyi hissediyorum ve Charlie'ye başımı sallıyorum, böylece kalkışa hazır olduğumuzu anlıyor.

Dylan daha sonra kapıda belirir. "Çocuklar, bunu kaçıracaksınız!"

Liam yanından geçip gidiyor. "Üzgünüm anne. Burada kalacağımızı sanıyorsan delirmişsin." Elini tutuyor, kapıyı çarpıyor ve onu limuzine doğru çekiyor.

"Hepiniz hamile bir rakundan gerçekten korkuyor musunuz? Hamilelik çok güzeldir." Liv gözlerini deviriyor. "Bunu 2000'lerin başından beri hamile kalmamış bir kadın söylüyor. İnan bana Dyl, olacaklar hiç de güzel şeyler değil. Yarın eve geleceğiz ve sen de onun üzerine titreyebilirsin. bebekler o zaman."

Dylan kaşlarını çatıyor ve başını öne eğiyor. "Ama ya yardıma ihtiyacı varsa?" "İşte tam da bu yüzden oraya gitmiyorum," diye hatırlatıyorum ona.

Gülüyor ve beni geçip açık limuzinin kapısına doğru itiyor. "Doğru, Junior'ın ihtiyacı olan son şey sakın bir doğum yapmaya çalışırken senin çığlıklarını dinlemek."

Gözlerimi deviriyorum. *Sakin doğum.* Böyle bir şey var mı?

Dylan içeri girdiğinde, Charlie arabayı işaret ediyor. "Biniyor musun?"

Başımı salladım ve kapıyı kapattım. "Hayır, ben de seninle önden geliyorum. Bu çılgınlığı çatı katında karşılaşmadan önce kafamın birkaç dakika sessizliğe ihtiyacı var."

Charlie gülüyor ve kaputun etrafında dönüyor. Merdivenleri koşarak çıkıp kapıyı kilitlemek için bir saniyemi ayırıyorum. Limuzine geri döndüm ve kahverengi taşa baktım.

Tatil süsleri, bir ya da iki harfini daha kaybetmiş olan *Happy V l Day* tabelası, çatının kenarından tehlikeli bir şekilde sarkan oluk. Hâlâ mükemmel değil ama burası bir ev.

Önce Medusa, Liv ve üç çocuğumuzu çatı katına çıkarıyorum, sonra Finn ve ben ekibin geri kalanı için tekrar asansöre biniyoruz çünkü hepimiz aynı anda sığamayız. Asansör fuayeye açıldığında çocuklar paslanmaz çelik kutudan dışarı fırlıyorlar. Açık konsept oturma ve yemek alanının etrafında çılgınca koşturup, bağırıp zıplarken nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Burası çocuk korumalı değil ve kesinlikle anne-com korumalı da değil ama kadınlar kendilerini rahat hissediyor, şarap kadehlerini kapıyor ve akşam yemeği aramak için buzdolabını açıyorlar. İşler kontrolden çıkmadan önce paket servis menülerini sakladığım çekmeceye yöneliyorum ve Liv'e işaret ediyorum.

"Üzgünüm bebeğim. Aklından geçenin bu olmadığını biliyorum," diyor yanıma sokulup kolunu belime dolarken.

Onu daha yakına çekerek dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve gülümsüyorum. "Sadece beni sevdiğini söyle. Bu beni her zaman daha iyi hissettirir."

Bana karşı eriyor, gülümsemesi yüzünü kaplıyor. "Seni seviyorum, Patron. Hem de çok."

Bu sözlerin ardındaki anlamı içime çekerek, onu kollarıma alıp rahatlıyorum. Etrafımızdaki kaos devam ediyor ama ben onu duymazdan geliyorum. Mermer tezgahlarımın yanında kimin boya kalemi olduğu ya da on bin dolarlık kanepelerimin üzerinde kimin zıpladığı umurumda değil. Vazolar kırılabilir, ortalama bir insanın yıllık maaşından daha fazla değerde şarap şişeleri tüketilebilir ve ben yasal olarak daha az umursayamam.

Dışarıdan yemek sipariş ediyoruz - her aile farklı restoranlardan yemek seçiyor ve bazıları birden fazla yerden bir şeyler sipariş ediyor ve sonra hepimiz büyük masanın etrafında oturup Delia'nın akşam yemeği için belirlediği konu üzerinde tartışıyoruz.

Dev bir pijama partisi için çocukları iki odaya ayırdık. Dippy Do, Medusa ve Pip misafir odasını paylaşıyor. Büyük boy yatağa nasıl sığacaklarını bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil.

Nihayet karımla yalnız kaldığımda saat onu geçiyordu, odamda, sessizlikte.

"Sence Junior iyi midir?" Liv ana banyodan soruyor.

Tezgâha yaslanıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve yüzünü yıkayan karıma bakıyorum. Şimdiden gülümsüyorum. "Eminim bebekleriyle baş başa geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordur."

Liv mırıldanıyor. "Muhtemelen."

"Seni banyomda görmek hoşuma gidiyor."

Gülümsüyor. "Beckett, çatı katına taşınmam için benimle tatlı tatlı konuşamazsın. Sana söyledim, kızlar ve ben bir paket anlaşıyoruz."

"Biliyorum. Onlar mükemmel erkeklerini bulana kadar onlarla birlikte yaşayacağız."

Gülüyor ve yüzünü kuruluyor. "Delia'nın yuva kurup bir erkekle yaşayacağını mı sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Daha garip şeyler de oldu."

Liv'in gözleri dans ediyor. "Evet, patronumla evlenmem gibi."

Onu kalçalarından kavrayarak kendime çekiyorum ve dudaklarımı boynundaki en sevdiğim noktaya götürüyorum. Isırdım ve ondan bir inilti çıkardım. "Bu kaderdi Livy."

Ensemin hemen üstündeki saçlarla oynarken iç çekiyor, parmakları saçlarımı tarıyor ve bu pozisyonda saatlerce kalmak istememe neden oluyor.

"Yine de burası güzel bir yer," diyor sessizce. "Eğer Drake sözünü tutar ve iki haftada bir çocukları alırsa, belki çocuklar yokken buraya gelebiliriz. Bilirsiniz, kaostan uzaklaşmak için."

Kalbim küt küt atıyor. Karımla kırk sekiz saat baş başa kalma fikri gerçek olamayacak kadar güzel. "Gerçekten mi?" Ona baktığımda ne kadar umutlu olduğumu belli ederek soruyorum.

Liv dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor. "Belki çocukları arada bir buraya getirebiliriz? Yüzme havuzunuz olduğunu söylemişsiniz."

Onu kendime doğru çektim. "Tanrım, seni seviyorum."

"Hepsine sahip olabiliriz Beckett. Brownstone'un çılgın kaosu ve sadece bize özel sessiz anlar. Sana hak ettiğin her şeyi vermek istiyorum."

Hâlâ anlamıyor. İhtiyacım olan tek şey o. Saplantımın derinliğini gerçekten anlayacağından emin değilim, ama sorun değil. Onunla böyle baş başa daha fazla gece geçirmek anlamına geliyorsa, bunu "telafi etmesine" izin vereceğim.

"Şimdi bana hak ettiğimi verecek misin?" Onu yatak odasına çekerek alay ediyorum.

"Sadece sessiz olabilirsen. Bodrumdaki yılan olayından sonra ikimiz de ne kadar yüksek sesle çığlık atabileceğini biliyoruz."

Hamle yapıyorum, onu yavaşça yatağa itiyorum ve şilteye sabitliyorum. "Asıl soru şu: Sessiz olabilir misin Livy? Çünkü ikimiz de seni son kez bu pozisyona getirdiğimde ne kadar gürültü yaptığını biliyoruz. Seni susturmak için ağzını tıkmak zorunda kalmışım."

Ona srtnyorum, derinlerinden bir inilti çıkarıyorum. Pantolonumu indirmesi ve onu çırılçıplak soymam hiç zaman almadı. Sonra içine kayıyorum, sonunda benim için önemli olan tek eve dönüyorum. Mesele yer, para ya da etrafımızı saran felaketler değil. nemli olan tam burası. Karımla bir olduğumuz sessiz anlar. Kimsenin görmediği kadını görebildiğim zamanlar. Tamamen benim olduğu zamanlar.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

"Sikim içindeyken her zaman iyi hissettiriyor," diyorum, yavaşça içine sokuyorum, zaman ayırıyorum.

"Daha sert," diye yalvarıyor.

Hızır bir gülümsemeyle yatak başlığını kavırıyorum ve hızımı artırarak kalçalarını oynatıyorum.

Yatak gıcırıyor. "Sessiz olacağını ," diye alay ediyor. "Devasa aletimin bu kadar ses çıkarmasına engel olamıyorum."

İkimiz de gülüyoruz ve ben n kollarımın üzerine düşüp onu yavaşça öpüyorum, sevişirken gülümsüyorum. Hayır, şimdiye kadar yaptığımız en sert seks olmayabilir ve kesinlikle en sapkın seks de değil, ama onun içindeyken onunla gülmek... Kahretsin, bu hayatımın en iyi seksi.

Çünkü bu o.

Son

Beckett ve Liv'in ilk tanıştıkları zamana bir göz atmak ister misiniz?

[Genişletilmiş sonsznz buradan alın!](#)

MOTHER MAKER SNEAK PEEK

TARAFINDAN: JENNI BARA

Cortney

Sezon ortasında bir başlangıç. Bunun tek açıklaması buydu.

Gözlerimi kısarak dört katlı evi inceledim... hadi buna ev diyelim.

Harap olmuş para çukuru ağız dolusu bir şeydi.

Kıkırdadım. Her gün birlikte oynadığım aptallar, Beckett Langfield'in bu çöplükte yaşadığına inanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorlardı gerçekten? Takımın sahibi olan huysuz herifin burada ölü bulunmasına imkân yoktu.

Büyük ön camda "*Mutlu... Günler*" yazıyordu. *Mutlu* ve *Gün* arasında bir kelimenin eksik olduğu belliydi ama belki de karışık bir tatil havasına sahip gibi görünen kahverengi taş için uygundu. Mavi ön kapıda bir Noel çelengi asılıydı, tuğla basamakların sağında ise kocaman bir Paskalya tavşanı duruyordu. Korkuluklar beyaz hayaletlerle ve bir iskeletin parçasıyla süslenmişti. Neredeyse Temmuz ayında olmasaydık bunların hiçbiri o kadar da tuhaf olmazdı. En azından milyonlarca pencerenin her birinin üzerindeki kırmızı, beyaz ve mavi yıldızlar gerçekten anlamlıydı.

Tebeşirle çizilmiş resimler ve tic-tac-toe oyunları, sanki bir anaokulu evin önünde teneffüse çıkmış gibi kaldırım ve basamakları kaplamıştı.

Fotoğraf çekmek için telefonumu çıkardım, çünkü bu eşek şakası için ellerinden geleni yapmışlardı. Hayat gülmemek için çok kısıydı.

Duş başlamadan önce parmağım küçük kırmızı düğmeden ayrılmamıştı bile. Bir fermuar sesi ve bir ping, ardından lastik toplar göğsüme çarptı. Sonra kulağıma, yanağıma ve alnıma. Tanrım, gerçek bir Nerf keskin nişancısı. Hedef ben olmasaydım daha çok takdir edeceğim bir şeydi.

Kafası kazınmış küçük bir çocuğun vücudunun st yarısını dışarı çıkardığı perdesiz pencereye odaklandım. Tts lacivertti; silahı turuncu ve beyazdı.

"Kaldırımımdan ekil."

Gözlerimi kıсарak çocuğa baktım ve homurdandım. Kaldırımların kamu malı olduğundan oldukça emindim. Ama gerçekten bir çocukla tartışmak istiyor muydum? Sarhoş muydu? Belki. Ama ayıkken? Daha az çekici.

ocuk pencereden tırmandı ve bir maymun gibi kendini havaya fırlatarak bir buçuk metre aşağıdaki verandaya ayaklarının üzerine düştü. Vay anasını. Boynunu kırmadığı için şanslı.

"Patron diyor ki, bu evi ve bir *milyon kişi*yi korumak bize kalmış. sinir bozucu kıızlar var."

Çocuğa sırtıttım. Kazıtılmış kafası, kamuflaj pantolonu ve lacivert bale tts arasında göze çarpıyordu. Bu ocuğun ailesinin *onu yapmasına* izin vermesini takdir etmeliydim.

Ona neden burada olduğumu söyleyemeden tekrar ateş etti ve neon turuncu top alnımdan sekti.

"Ah, bu da ne?" Yerimi ovuşturarak ona ters ters baktım.

Beş yaşından büyük olmayan ocuk iyi bir nişancı olabilirdi ama lanet olsun, ailesi ona Nerf savaşında bir numaralı kuralı öğretmemiş miydi? *Yüze nişan alma*. Birini kr bırakabilirdi ve benim görmeye ihtiyaım vardı.

"Hey, Huck, yine postacıyı vurmasan iyi edersin." n kapı açıldı, ama antrede sonunda bu ocuk için kimin geldiğini görmek için çok karanlıktı.

"Hayır, tuhaf at kuyruklu uzun boylu adamların istilası." ocuk Timberland çizmesini taş binanın sahanlığına vurdu ve tekrar nişan aldı.

Teslimiyet içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece oraplarım için buradayım." Saçma ama doğruydu. Takım arkadaşlarıma göre, şanslı çoraplarımı alan serseri genç burada yaşıyordu.

Ancak geçen her dakika, bunun bir tuzak olduğu daha da belirginleşti.

"Miller?"

Vay anasını. Beckett Langfield.

Kara düşünceli, siyah saçlı patronum gölgelerden çıkıp en üst basamağa adım attı.

Takım *onu* bu şakaya nasıl ikna etmişti? Beckett günün erken saatlerinde maça bir grup çocuk getirmişti -son zamanlarda basında çıkan onca çılgın haberden sonra ortalığı yumuşatmaya yarayan bir tür reklam gösterisi- ama bir takım şakasına dahil olmak bambaşka bir seviyeydi.

"Ateş etme." Beckett bir kolunu çocuğa doğru uzattı. "Eğer ona zarar verirsen, ekibim doğruca tuvalete geri döner."

Evet, öyleydiler. Beckett benden hoşlanmıyor olabilirdi ama birkaç hafta önce geldiğimden beri takımı kazanıyordu. O da ben de atışları benim yönetmeme ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Ama bunu etkili bir şekilde yapmak için şanslı çoraplarıma ihtiyacım vardı.

"Neden buradasın?" Beckett hâlâ elini solundaki genç çocuğa uzatıyordu ama dikkati benim üzerimdeydi. Eğik başı ve büzülmüş dudakları beni beklemediğini gösteriyordu, yani ya iyi bir oyuncuydu ya da bu bir şaka değildi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Patron." Sırıttım ve Beckett'ın beklediği bok kafalı rolüne büründüm.

Babası ve ben uzun zamandır arkadaştık. Langfield'lar beyzbol ve hokey imparatorluklarına odaklanırken Miller'lar emlak ve yarış dünyasına hükmediyordu. Her iki aileye de saygı duyulur ve herkes tarafından sevilirdi. Bunların hiçbirisi Beckett ve benim iyi anlaştığımız anlamına gelmiyordu.

"Aptallık etme-" Küfür dilinde öldü. Yutkunarak, Nerf silahını hâlâ bana doğrultmuş olan çocuğa bir bakış attı.

Brownstone'u tekrar inceledim. Antrenin ışıkları kapalı olmasına rağmen, ikinci katın ve bodrumun tüm pencereleri 4 Temmuz gecesi gökyüzü gibi aydınlanmıştı. Açık ön kapının içinden gelen gürültü sessiz yaz gününe yayılıyordu.

"Burası senin evin mi?" Soruyu sormadan edemedim. Tıpkı yüzümü kaplayan bok yiyici sırtışa engel olamadığım gibi. Eğer Beckett Langfield burada yaşıyorsa, dünyanın bunu bilmesi gerekiyordu.

Beckett gözlerini devirdi. "Karmaşık bir durum."

"Hayır, değil," dedi çocuk. "Annemi seviyorsun ve annem burada yaşıyor, bu da seni anladığımız anlamına geliyor."

Beckett gülümsedi ve küçük adamın başını okşadı. "Haklısın, Finn."

Ah. Bu doğru. Beckett yakın zamanda takımın halkla ilişkiler müdürü Olivia Maxwell ile evlenmişti. Bunun doğru olduğuna hala inanamıyordum. Beckett herkesten nefret ederdi. O ve aşk beynimde birbirine karışmazdı. Yine de birkaç çocuğu olan bekâr bir anneye mi aşık olmuştu? Akıl almaz.

Takımımın sahibi iç çekti. "Ne istiyorsun, Courtney?"

"Serseri bir çocuk çoraplarımı çaldı." Olası bir şans kaybından korkmuyormuş gibi omuz silktim, sakın olmaya çalıştım.

Mantıklı olmak benim için önemli değildi, ama top oynamak . Artık yirmi beş yaşında değildim ve daha yeni takas edildiğim takımdaki yerimi kaybetmeye hazır değildim. Beklenmedik takasım beyzbol dünyasını sarsmıştı. Neredeyse on yıldır New York Metros'ta oynuyordum ve ofise çağrılıp Boston Revs'teki yeni statüm hakkında bilgilendirilmeden önce bir fısıltı bile çıkmamıştı.

Milyarder Beckett her ne kadar sınırlarımı bozsa da, isteyeceğim son şey yeni bir takastı. Bir takımla bağ kurmak zaman ve emek isterdi ve ben gelecek yıl yeniden başlamak için çok yaşlıydım. Hatta bazılarına göre oynamak için bile çok yaşlıydım. Her maçta, kalenin arkasında çömelmek için gerekenlere hâlâ sahip olduğumu kanıtlamak zorundaydım. Elbette ligdeki en zeki tutuculardan biri olarak biliniyordum ve atıcılara maç kazandırıyordum ama kalçalarım ve dizlerim otuz beş yaşımdan daha yaşlı hissediyordu.

Kendimi düşüncelerimden sıyırdığımda Beckett'ın her zamanki kaşları hâlâ yerindeydi, bu yüzden boğazımı temizledim, açıklamaya ve buradan defolup gitmeye hazırdım.

"Çorap hırsızını burada bulabileceğimi duydum. Damiano, maça getirdiğin kızıl saçlı çocuğun onları dolabımdan aşırıldığını söyledi."

"İblis Yumurtası," diye mırıldandı.

"Merak etme, annelere söylemem," diye uyardı çocuk. "Dylan Teyze ona böyle hitap etmenden nefret ediyor."

Beckett burnundan uzun bir nefes çekmeden önce uzun bir süre bana baktı. "İçeri gel. Ördek çoraplarını bulacağız."

Eğilmek mi?

"Kapıyı kullan. Pencereden girdiğinde Medusa çok kızıyor." Beckett taş binaya geri döndü.

Arkasından merdivenleri koşarak çıktım, hem bu işin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum hem de şanslı çoraplarımı almak için yanıp tutuşuyordum. Eğer takımın ayrılmak üzere olduğu uzun yola çıkmadan önce onları geri alamazsam mahvolacaktım.

Antrenin içinde, gözlerimin karanlığa alışması için durdum. Alıştıktan sonra etrafı taradım, tavanda bir delik -aslında iki tane- ve bir aydınlatma armatürünün yerine uzanan kabloları gördüm. Zeminin bir kısmı kontrplaktan başka bir şey değildi. Lanet olsun. Evin içi dışından daha kötü görünüyordu.

"Hiç sorma." Beckett çenesini sıkarak homurdandı. "Çorapları istiyorsan çeneni kapalı tut ve güzel görün, Man Bun."

Hiç düşünmeden elimi saçlarımın ve topuzumun üzerinde gezdirdim. Bugünlerde saçlarımla olduğu kadar saha görüşmeleri yapma yeteneğimle de tanınıyordum. Bu benim alametifarikamdı ve menajerimin sürekli onay telefonları almasının sebebiydi.

Beckett bana yan gözle bakarak koca ağzımı açmayacağımı onayladı. Cazip gelmişti ama işimi korumak ve o lanet çorapları alıp gitmek istiyordum ve bunun bir şaka olmadığından hâlâ yüzde yüz emin değildim.

Başını eğdi ve uzaklaştı, ben de onu takip ederek geniş bir aile odasına girdim. Bu alan bir şekilde tamamlanmıştı; ışıklar, dolu bir tavan ve bitmiş zeminler vardı. Yenilenmeye ihtiyacı olabilirdi ama bir inşaat alanı da değildi. Burada tuhaf olarak göze çarpan tek şey büyük tuğla şömineydi. Paravanın kolları tel gibi görünen bir şeyle birbirine bağlanmıştı. Ya da belki de bir şömine paravanı değildi. Kabloyla kapatılmış bir kapı olabilir mi? Sanki içeride bir şeyi kilitlemeye çalışıyorlarmış gibi.

Kanepede oturan siyah saçlı bir çocuk hızla arkasına baktı, sonra da iki kez baktı. "Oh, vay canına." Neredeyse bir fısıltıydı. Benden Beckett'a bakarken kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Bana beyzbol oynamayı mı öğretecek?"

Beckett kollarını kavuşturdu. "Hokey oynamak istediğini sanıyordum, Buz Adam."

"Ben seçici değilim." Çocuk, dizleri minderin üzerine dikilene ve dirsekleri seksiyonelin arkasına dayanana kadar döndü.

"Hokey meselesi üzerinde çalışıyorum." Yanımda Beckett kollarını kavuşturdu ve bir yumruğunu duvara iki kez vurdu. Üstündeki çatlaktan sıçrayan bir tutam sıva tozu aşağı doğru uçuşarak kahverengi saçlarını kapladı. Çenesini sıkarak tekrar vurdu ve havalandırma deliğine doğru bağırdı. "Ekip toplantısı. Gidelim, ekip."

Beckett daha direktifini tamamlamadan ev patladı. Atların izdihamı gibi bir ses üstümüzde yankılandı ve bir an sonra bir çocuk sürüsü odaya girdi. Birbirine benzeyen sarı Fransız örgülü ikiz kızlar ve onlarla aynı yaşlarda görünen bir başka kız belirdi.

kanepedeki siyah saçlı çocukla aynı yaşıyordu. Lacivert tütülü çocuk da yeniden ortaya çıktı. Tam bu evin bir palyaço arabası gibi olduğunu ve her yer dolup taşana kadar insanların gelmeye devam edeceğini düşünmeye başlamıştım ki, küçük bir kız çocuğu içeri girdi. Elleri sümüksü sarımsı bir maddeyle kaplıydı.

Tombul bacaklarının üzerinde yalpalayarak Beckett'ın yanına geldi ve pantolonunu çekti. Beckett tereddüt etmeden çocuğu kaldırdı ve kalçasına yasladı.

Sırıtarak elini açtı ve Beckett'a muz püresine benzeyen bir şey uzattı.

"Ben iyiyim ufaklık." Beckett başını salladı, küçük kız püre haline getirilmiş yemeği ağzına atarken bile şaşırtıcı derecede soğuk bir ifade takındı, ardından gamzeli elini Beckett'ın Revs formasına sildi. "Livy, ıslak bir kağıt havluya ihtiyacımız var."

"Anladım," diye tanıdık bir ses geldi. Bir an sonra takımın halkla ilişkiler müdürü köşeyi dönerek odaya girdi. Liv stadyumda her zaman mükemmelliğin resmiydi, bu yüzden dağınık topuzlu ve tozluklarında el izi olan bu kadın neredeyse tanınmaz haldeydi.

Onu selamlamak için ağzımı açtım ama doğrusu ne diyeceğimi bilemedim.

Şu anda ne haltlar dönüyordu? Evin kendisi mi bu anın en çılgın kısmıydı yoksa Beckett ve Liv'in -tanıdığım en derli toplu iki insanın- evin içindeki görüntüsü mü emin değildim. Her iki durumda da, büyük bir "*ne oluyor lan?*" hissi alıyordum.

Liv kâğıt havluyla doğruca Beckett'ın formasına yöneldi ama o elini kaldırdı.

"Kendim için endişelenmiyorum," dedi küçük kızın elini uzatarak. "Şunu temizle. Junior'ın *tekrar* muz püresinin tadına bakmak için telleri kemirmesine ihtiyacımız yok."

"Sadece bir kez oldu," dedi Liv kıkırdayarak. "Ama Raccoongate ve senin ondan kaçmak için boxer'ının içinde zıplamanı izlemek kesinlikle bu yılın en önemli anıydı."

"Senin için katlandığım şeyler." Beckett başını salladı.

Şaşırmıştım, çünkü yüzündeki ifade öfke ya da kızgınlık ifade etmiyordu. Hayır, Liv'e baktığında sadece aşktan düpedüz yıkılmış erkeklere özgü aptal bir ifade .

Başımı salladım. *Zavallı ahmak.*

"Diğerleri nerede?"

"Geri kalanı mı?" Tükürdüm.

Beckett'ın tek tepkisi kaşlarını çatmak

oldu. "Kardeşim, bu kadar yeter."

Liv'in çocukları olduğunu biliyordum ama bir ordusu olduğunu bilmiyordum.

Beckett'ın kaşları çatıldı ve yüzü daha koyu bir renge büründü, ama o cevap veremeden, maçtan sonra çoraplarımın kaybolmasına izin verecek kadar dikkatimin dağılmasına neden olan kişi odaya girdi.

Söğüt gibi, porselen gibi bir teni, kumral saçları ve altın gibi parlayan gözleri vardı. Tıpkı maçtan sonra onu takım odasının karşısında gördüğümde olduğu gibi, tek başına varlığı bile ciğerlerimdeki havayı söndürdü. Dolgun pembe dudakları, *numaranı aldığımı* söyleyen bir sırtışı dönüşüğünde neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Ve lanet olsun ki onun almasını istemedim.

Okumaya devam etmek ister misiniz?

Burada
bulabilirsiniz!

[Anne Yapıcı](#)

ANNE KOMŞULARI

Mother Faker - Brittanée Nicole
Mother Maker - Jenni Bare Mother
Pucker - Swati M.H. Mother Hater
- Daphne Elliot

AKKNOMLEDGMENTS

Hani derler ya, gülmezsek ağlarız diye. Bu seri de böyle ortaya çıktı. Dört kadın oturup anneliğin, evliliğin ve yazarlığın ne kadar zor olduğu hakkında dertleşiyor ve her gün başımıza gelen saçma şeylere şarap kadehleri eşliğinde gülüyoruz.

Doğruyu söylemek gerekirse, kocam kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımın her birine serpiştirilmiş durumda çünkü hepimiz bir tür genel deneyimden yola çıkarak yazıyoruz. Beckett ve Jay Hanson yazdıkları arasında kocama en yakın olanlar olabilir. Sık sık kafamızı sallayıp gülmemize neden olan saçma şeyler söyleyen iyi babalar.

Ama kız arkadaşlarım olmadan günlük hayatımı sürdüremezdim ve bu seri de bununla ilgili. Arkadaşlık. Sevgi. Ve çılgınlıklara nasıl güleceğimizi bulmak.

Her şeyden önce, Beckett'a yaptırmamız gerektiğini düşündüğüm komik bir şey ya da evde meydana gelebilecek saçma bir şeyle ilgili birçok mesajımla ilgilendikleri için yardımcı yazarlarım Jenni Bara, Daphne Elliot ve Swati M.H.'ye teşekkür ederim. Bu fikri alıp okuyucuların kendilerini içinde bulacaklarını bildiğim dört harika kitaba dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Ve kelimenin tam anlamıyla her gün içimden geçenleri dinleyen, her günümü paylaşan ve çılgınlıklarla başa çıkmama yardımcı olan iki kişiye - Jenni ve Sara, siz olmasaydınız aklımı kaçıırırdım. En iyi arkadaş dönemimizdeyiz ve ikiniz de hayatımda olduğunuz için çok minnettarım.

Sara ayrıca her kitabımın formatını, grafiklerini, pazarlamasını ve genel Brittanee çobanlığını yapıyor. O olmasaydı, kaybolurdum. Seni seviyorum.

Sen iyi bir kızsın ve kariyerinde yaptığın sürekli büyüme ve sıçramalarla gurur duyuyorum.

Bu serinin bu hale gelmesine yardımcı olan editörler Beth ve Sylvia' özel bir teşekkür. Size minnettarım. Beth, ne zaman *yarın bir kitap alabilir miyim* diye sorsam hemen dönmen bu çılgın trenin hareket etmesini sağlıyor.

Ve sadece serinin genel kurgusunda hepimize yardımcı olmakla kalmayıp Liv ve Beckett'in güzel hikayesini yazmama da yardımcı olan Kristie'ye teşekkür ederim. Mükemmel olmayan ama bir erkeğin onu mükemmelleştirmesine de ihtiyaç duymayan, ilişkilendirilebilir bir kadın kahraman yazmak benim için çok önemliydi. Kendini kabul ediyor, bazen değiştiremeyeceği şeylerden rahatsız oluyor ve ayrıca kendini kabul etmesi zayıf anları da olmayacağı anlamına gelmiyor. Liv'de kendimi gördüm ve umarım bazılarınız da görmüştür.

Brittanee'nin Kitap Bebekleri'ne, sokak ekibime ve Momcom Sokak ekibine ekstra özel bir teşekkür. Desteğiniz olmadan bunu yapamazdık.

Harika beta okuyucularım Becca ve Rachel'a teşekkür ederim, bu karakterlere olan sevginiz ve anlayışınız çok takdir ediliyor. Ve herkesin bu güzel kelimeleri sesli olarak duyabilmesi için tüm sayfaları okumak, dinlemek ve vurgulamak için her zaman orada olan Amy'ye. Ve Yazar Ajansı ve KU Steamy Romance Reads'e, bu kitabın tanıtımındaki yardımlarınız için teşekkür ederim.

Madi'ye, yıkılmakta olan bir kahverengi taş fikrimizi alıp onu kesinlikle sevimli beş kapağa dönüştürdüğü için teşekkür ederiz.

Son olarak, hayatımı ele geçiren bu dünyaya rağmen beni seven aileme ve arkadaşlarıma. Hepinizi seviyorum.

Şimdi, kimler HOCKEY DÖNEMİMİZE tamamen dalmaya ve Langfield kardeşlerle daha fazla zaman geçirmeye hazır? Beni Instagram'da takip ettiğinizden ve Facebook'taki okuyucu grubuma katıldığınızdan emin olun.

<https://www.facebook.com/groups/brittsboozybookbabes>

Ve bültenime abone olmayı unutmayın!

Sevgilerimle!

AYRICA BRITTANÉE NICOLE TARAFINDAN

Bristol Bay Rom Coms

Piña Coladas'ı Seviyor
Öpücükler Gökkuşağının
Üzerinde Şarap Gibi Tatlı

Bristol Körfezi Romantizmi

Aşk ve Tekila Onu Çıldırıyor Çok
Neşeli Bir Margarita Karışımı

Boston

Milyarderleri Viski

Yalanları Viski
Sevgisi
Şampanyalı Öpücükler Dilemek Kirli
Gerçekler
Ekstra Kirli

İntikam Oyunları

İntikam Çağı

Bağımsız Romantik Gerilim

Ölümcül Dedikodu
İrlandalı

[Brittanée'nin Kitaplarını Burada Bulun](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

